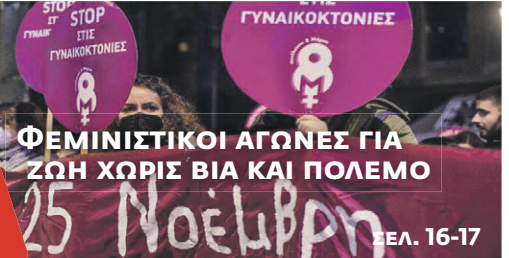

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

**Πολυτεχνείο
17 Νοέμβρη**

**Γενική Απεργία
20 Νοέμβρη**

- Αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις
- Λεφτά για Υγεία, Παιδεία, όχι για εξοπλισμούς
 - Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις
- Με την Παλαιστίνη ως τη λευτεριά

της σύνταξης...

Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ του 2025 αναδεικνύει την αυστηρή προσηλωση της κυβέρνησης στην πολιτική της λιτότητας. Ορισμένα ψήφουλα, απολύτως αναντίστοιχα με τις κοινωνικές ανάγκες, αφορούν το σκέλος των παροχών και των αυξήσεων, ενώ συνεχίζεται άκαμπτη η επιλογή άντλησης φορολογικών υπερ-εσόδων από τους εργαζόμενους και την πλατιά λαϊκή κατανάλωση.

ΚΑΠΟΙΕΣ ΟΦΕΙΣ του φορολογικού νομοσχεδίου και του αναπτυξιακού νόμου συμπυκνώνουν την κυβερνητική πολιτική. Αν εργάζεσαι στην εστίαση, θα φορολογηθούν ακόμα και τα φιλοδωρήματα που τυχόν παίρνεις. Αν όμως κάνεις «επένδυση», θα απαλλαγείς από τα «φορολογικά βάρη».

ΑΚΟΜΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ όταν τα φορολογικά έσοδα που συγκεντρώνει το κράτος κατευθύνονται στη διασφάλιση «πλεονασμάτων», ενώ στις κρατικές δαπάνες, ο τομέας που καταγράφει διαδοχικές αυξήσεις από χρόνο σε χρόνο αποτελεί εκείνος των εξοπλισμών. Τα δυσβάστακτα προγράμματα «τρέχουν» καθώς άρχισαν οι παραλαβές φρεγατών, Ραφάλ κ.ά., ενώ το υπουργείο Άμυνας προαναγγέλει νέες πανάκριβες αγορές: «Άλλη μία Μπελαρά» ανακοίνωσε ο Δένδιας από τη Γαλλία, «άλλα 6 Ραφάλ» ζητά η Πολεμική Αεροπορία σύμφωνα με τον Τύπο. Η στρατηγική συμμαχία με το Κράτος του Ισραήλ, ακλόνητη και συνένοχη μετά από έναν ολόκληρο χρόνο γενοκτονίας σε δημόσια θέα στη Γάζα, λέει πολλά για το πού θέλει να «μοιάσει» και το ελληνικό κράτος καθώς εξοπλίζεται ως τα δόντια.

ΤΑ ΟΠΛΑ είναι επικίνδυνα με πολλούς τρόπους. Ενισχύουν τα μιλιταριστικά δίκτυα, με ό,τι συνεπάγεται αυτό για τα δημοκρατικά δικαιώματα. Η απόκτησή τους ενισχύει τον πειρασμό να... χρησιμοποιηθούν, απειλώντας ανθρώπινες ζωές. Αλλά αποδεικνύονται φονικά και σε καιρό ειρήνης, απορροφώντας πόρους εις βάρος των κοινωνικών δαπανών, που παραμένουν καθηλωμένες, καθώς αποτελεί κυβερνητική στρατηγική η πριμοδότηση του ιδιωτικού τομέα που μετατρέπει κάθε κοινωνικό δικαίωμα σε εμπόρευμα.

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ της κλιματικής κρίσης, αυτή η αδιαφορία για την κοινωνική προστασία γίνεται ακόμα πιο θανατηφόρα. Η Ισπανία, όπου η κατάρρευση της Μονάδας Έκτακτης Ανάγκης της Βαλένθια από την περιφερειακή κυβέρνηση συνέβαλε στον πολύνεκρο απολογισμό των πλημμύρων, δεν είναι τόσο μακριά. Τείνει να γίνει παράδοση οι εποχικοί δασοπυροσβέστες να αποθεώνονται ως «ήρωες» κάθε καλοκαίρι και να ξυλοφορτώνονται και να τρώνε χημικά από τα ΜΑΤ κάθε φθινόπωρο, όταν απαιτούν τη μονιμοποίησή τους.

Η ΕΠΙΛΟΓΗ σκλήρυνσης της καταστολής και η προσπάθεια ιδεολογικής νομιμοποίησής της βρίσκεται πίσω και από μια άθλια καμπάνια στοχοποίησης των Ρομά. Η Αστυνομία ξεσαλώνει στους καταυλισμούς, ενώ δημιουργείται ένα κλίμα στο δημόσιο διάλογο που επιτρέπει στο διαβόητο Σταύρο Μπαλάσκα να δηλώνει (με συγκατάβαση από το υπόλοιπο πάνελ) ότι «θα τους πάμε αίμα», «μέσα στα σπιτάκια τους» και να προτείνει «χτίστε κι άλλες φυλακές». Αυτό το τελευταίο έχει ήδη δρομολογηθεί από τον Γ. Φλωρίδη, που δρομολογεί το άνοιγμα τριών νέων φυλακών...

Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ και ο αυταρχισμός αποτελούν γενικότερη επιλογή που στρέφεται και κατά των κοινωνικών αντιστάσεων. Οι απειλές και τα πειθαρχικά κατά των εκπαιδευτικών που αντιστέκονται στην αξιολόγηση έχουν πάρει χαρακτηριστικά «βιομηχανίας», ενώ διαρκώς προκύπτουν νέα χοντρά περιστατικά εκδικητικής αντιμετώπισης αγωνιστών κι αγωνιστριών -από την απόλυση του Δ. Αντωνίου από το ΕΚΠΑ, μέχρι τη δίωξη της Φ. Γεωργιάδου από τη διοίκηση της Λυρικής Σκηνής και της Ελ. Παλαιστίδου από την Διεύθυνση Π.Ε. Δ' Αθήνας.

Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ κρατικού αυταρχισμού και εργοδοτικής ασύδοτης αυθαιρεσίας είναι η μέθοδος με την οποία επιλέγει η άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό να αντιμετωπίσουν τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Αντίστοιχη ακαμψία πρέπει να δείξει το εργατικό κίνημα διεκδικώντας συλλογικές συμβάσεις με γενναίες αυξήσεις στους μισθούς ενάντια στα επιχειρηματικά κέρδη, μαζικές κοινωνικές δαπάνες ενάντια στους εξοπλισμούς και την πολιτική ιδιωτικοποίησης των πάντων, βαριά φορολόγηση των επιχειρήσεων για να στηριχτεί ο «κοινωνικός μισθός» που τείνει προς εξαφάνιση...

ΤΕΤΟΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ έχουν ήδη εμφανιστεί στο προσκήνιο. Οι εντυπωσιακές απεργίες των διανομέων σε Wolt και E-Food, η δυναμική κινητοποίηση των υγειονομικών, το μαζικό συλλαλητήριο των εκπαιδευτικών, η 4ήμερη απεργία των ναυτεργατών, η απεργία του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών και των Οικοδόμων, μπορεί να αντιμετωπίζουν τη δύσκολη πρόκληση της αναγκαίας συνέχειας και κλιμάκωσης, αλλά η επιτυχία τους και η ανταπόκριση που συναντούν υπογραμμίζουν την ανάδυση μιας εργατικής διεκδικητικότητας που μπορεί να υποστηρίξει μια τέτοια προοπτική, εφόσον βρεθούν οι δυνάμεις που θα εργαστούν σοβαρά, συντονισμένα και συστηματικά για να την οργανώσουν.

ΕΔΩ ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ο κομβικός ρόλος των αγωνιστών και των αγωνιστριών της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αυτός ο χώρος έχει αναβαθμισμένες ευθύνες,

γιατί παρά το μέγεθός του, είναι ο μόνος που θέλει και μπορεί να συνδεθεί «οργανικά» με την κοινωνική αντιπολίτευση.

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ που έχει πάρει από τέτοιες ευθύνες βρίσκεται πίσω από τα στρατηγικά αδιέξοδα της κεντροαριστεράς, είτε εκφράζονται από το «άχρωμο κι άγευστο» ΠΑΣΟΚ του Νίκου Ανδρουλάκη, είτε από το reality show του ΣΥΡΙΖΑ και την παγερή αδιαφορία με την οποία το αντιμετωπίζει η κοινωνική πλειοψηφία. Η ενεργοποίηση του Τσίπρα με στόχο την υπέρβαση των αδιεξόδων που αντιμετωπίζουν αυτά τα φθαρμένα υλικά, αντιμετωπίζει το ίδιο πρόβλημα. Γιατί δύσκολα θα βρεθεί άνθρωπος που να πιστεύει στα σοβαρά ότι ο πρωθυπουργός της «κωλοτούμπας» και του τρίτου μνημονίου, μαζί με τον Δραγασάκη, τον Χριστοδουλάκη, την Κατσέλη και τον Χουλιανάρη κομίζουν κάτι «νέο» που θα σαλπίζει τη μεγάλη ανεπίτευση...

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ αυτού του χώρου να αξιοποιήσει την «αύρα» του Νέου Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία και να παρουσιαστεί ως μια κάποια ελληνική εκδοχή του είναι αστεία. Παραγνωρίζει τις μεγάλες διαφορές ανάμεσα στις δύο χώρες, τα κινήματα και τις «Αριστερές» τους. Αλλά κυρίως, η σοσιαλδημοκρατική ανασύνθεση που προωθείται στην Ελλάδα, στέκεται στον αντίποδα του πιο ενδιαφέροντος κι ελπιδοφόρου στοιχείου της συγκρότησης του Νέου Λαϊκού Μετώπου: την αλληλεπίδραση της πολιτικής Αριστεράς με τις κοινωνικές αντιστάσεις, τον κομβικό ρόλο που είχε η παρέμβαση της «κοινωνικής Αριστεράς» τόσο στη συγκρότηση του ΝΛΜ όσο και στην εκλογική δυναμική του. Αυτή η πτυχή της γαλλικής εμπειρίας είναι που αξίζει να μελετηθεί και να συζητηθεί η ριζοσπαστική/αντικαπιταλιστική Αριστερά που αναζητά το δρόμο προς την ανασύνταξή της.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ και η πολιτική αντίσταση πρέπει να παρουσιάσουν τη δύναμή τους στο δρόμο.

ΠΡΩΤΑ ΣΤΗΝ επέτειο του Πολυτεχνείου, που θα παρέμβουν στο δρόμο οι δυνάμεις της Αριστεράς, οι δυνάμεις της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, οι δυνάμεις που υπερασπίζονται τα δημοκρατικά δικαιώματα ενάντια στον αυταρχισμό, που προβάλλουν την πάλη για αλλαγή της κοινωνίας ενάντια στο ζόφο και τη μισαλλοδοξία που προβάλλει η ακροδεξιά ως απάντηση.

ΕΠΕΙΤΑ ΣΤΗ γενική απεργία της 20ης Νοέμβρη, που μπορεί να ενοποιήσει όλους τους κλαδικούς αγώνες των τελευταίων εβδομάδων, συγκροτώντας έναν αγωνιζόμενο «κορμό» που μπορεί να συμπαρασύρει γύρω του και τον ευρύτερο κόσμο της εργασίας που δυσφορεί, αλλά δυσκολεύεται να εκφραστεί απεργιακά στο χώρο δουλειάς του, για να απαιτήσουμε ενωμένοι κι ενωμένες να μπουν τα εργατικά συμφέροντα μπροστά!

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Φορολογικό και αναπτυξιακός νόμος Τα νέα «δωράκια» του Μητσοτάκη προς τους καπιταλιστές

Της Μαρίας Μπόλαρη

Είναι γνωστό ότι το «αναπτυξιακό θαύμα» που υποσχόταν παλιότερα ο Μητσοτάκης (ως θεραπεία για πάσα νόσο) έχει ήδη στομάσει. Οι πόροι του Ταμείου Ανάκαμψης μοιράστηκαν ως «λάδωμα» κυρίως προς τους μεγάλους Ομίλους της κυρίαρχης τάξης, και ιδιαίτερα τους πιο «φιλικούς» προς την οικογένεια Μητσοτάκη. Από το 2026, οπότε και ολοκληρώνεται η επίδραση αυτών των ενισχύσεων, η ανάπτυξη αναμένεται να προσγειωθεί στα περιθώρια του 1%.

Πρόκειται για το σενάριο της «αργής αλλά σταθερής» ανάπτυξης στο οποίο συνήθως αναφέρεται ο Κωστής Χατζηδάκης. Ο προσδιορισμός της ανάπτυξης ως αργής, μπορεί να χαρακτηριστεί και «παρηγοριά στον άρρωστο μέχρι να βγει η ψυχή του», αν θυμηθούμε τις κολοσσιαίες απώλειες μετά από το ξέσπασμα της κρίσης του 2008. Όσο για τον προσδιορισμό της ως σταθερής, αυτός μοιάζει με ανέκδοτο, αν θυμηθούμε τους γεωπολιτικούς τρανταγμούς που εκκρεμούν, ή αν δεν ξεχνάμε ότι η ενίσχυση «στρατηγικών» υποδομών του ελληνικού καπιταλισμού μέσω του Ταμείου Ανάπτυξης παρέμεινε από αμελητέα ως μηδενική (πχ σιδηρόδρομοι).

Σε αυτές τις συνθήκες ο Μητσοτάκης αντιμετωπίζει πλέον ακόμα και προβλήματα δυσπιστίας των «μεγάλων» της κυρίαρχης τάξης, ως προς την αποτελεσματικότητα της πολιτικής του.

Σε αυτόν τον «πνοκέφαλο» λογοδοτούν το φορολογικό νομοσχέδιο και ο αναπτυξιακός νόμος για την περίοδο από το 2025 και μετά.

Το φορολογικό νομοσχέδιο περιλαμβάνει τριτεύουσες «αλλαγές», με στόχο να μπορεί ο Μητσοτάκης να δημαγωγεί, αλλά διατηρεί ακέραιο το πλαίσιο της φοροληστείας σε βάρος των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών. Έξι χρόνια μετά τη διαβόητη «έξοδο από τα μνημόνια» του 2018, η κυβέρνηση δηλώνει ότι «για την ώρα» (!) δεν συζητά τη μείωση των θηριωδών συντελεστών ΦΠΑ (που θέσπισαν τα μνημόνια ως «προσωρινό κι έκτακτο» μέτρο), ενώ επίσης δεν συζητά καμιά στροφή σε αναλογικότητα και δικαιοσύνη στις κλίμακες φορολόγησης των φυσικών προ-

σώπων, διατηρώντας αναλλοίωτους τους πυλώνες ενός συστήματος που οδηγεί σε ρεκόρ φορολογικών εσόδων του κράτους, ρεκόρ που στηρίζεται αποκλειστικά στην αφαιμάξη των εργαζομένων και των συνταξιούχων. Ακόμα και αυτό το νομοσχέδιο, που επιδιώκει «συνέχεια» της τρέχουσας πολιτικής, περιλαμβάνει σημαντικά δωράκια προς τους καπιταλιστές. Όπως η μείωση των ασφαλιστικών εισφορών περίθαλψης κατά 1%, αλλά και το πέρασμα της προστασίας των κατοικιών, των οχημάτων, των χωραφιών κλπ από τις φυσικές καταστροφές στον «κύκλο εργασιών» των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιριών. Η προσπάθεια να φορολογηθούν τα φιλοδωρήματα στα εστιατόρια και τις καφετέριες είναι ένα χυδαίο παράδειγμα της αποφασιστικότητας της κυβέρνησης να κρατήσει ψηλά τη φοροληστεία.

Το αναπτυξιακό νομοσχέδιο περιλαμβάνει κάποιες «νέες ιδέες» στο πώς θα διανέμονται οι πόροι των δημόσιων ενισχύσεων προς τις επιχειρήσεις. Περιλαμβάνει το στόχο της ενίσχυσης της βιομηχανίας, δίπλα στους «πρωταθλητές» της προηγούμενης περιόδου, που ήταν ο τουρισμός και τα ακίνητα. Τα πρότζεκτ που ήδη συνωστίζονται στην ουρά για τις «ενισχύσεις» αφορούν τους κλάδους της ενέργειας, των εξορύξεων, της επεξεργασίας μετάλλων, των μεταλλικών κατασκευών, των χημικών και του φαρμάκου, των logistics κ.ά. Ταυτόχρονα αλλάζει η έννοια της λεγόμενης «στρατηγικής επένδυσης» (που επέφερε δικαίωμα ενίσχυσης). Παύει η ταύτιση με τις μεγάλες επενδύσεις

και οι «ενισχύσεις» προσανατολίζονται πλέον ακόμα και προς επενδύσεις της τάξης των 10 εκατ. ευρώ. Όσοι αντιμετωπίζουν αυτές τις αλλαγές με δογματικά κριτήρια (θεωρώντας «θετική» αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου την ενίσχυση της βιομηχανίας, ή θετική την ενίσχυση των μικρομεσαίων επιχειρήσεων κ.ά.) ας δουν τι εννοεί η κυβέρνηση: Μαζική φοροαπαλλαγή στα κέρδη «όσων επενδύουν»! Όμως είναι πιο χρήσιμο να δούμε τι εννοούν οι ίδιοι οι καπιταλιστές, προβλέποντας από τώρα ότι η άποψή τους τελικά θα εισακουστεί: Μηδενική φορολόγηση και εκμηδενισμό του «μη-μισθολογικού» κόστους της εργασίας σε επιχειρήσεις που κάνουν «σημαντικές» νέες επενδύσεις ή χρηματοδοτούν προγράμματα μετάβασης σε «πράσινη» λειτουργία, ή προγράμματα επανεκπαίδευσης του προσωπικού στις νέες τεχνολογίες κλπ.

Η κυβέρνηση της δρακόντειας λιτότητας και της ακραίας φοροληστείας είναι μια γενναιόδωρη κυβέρνηση απέναντι στους καπιταλιστές. Και μπροστά στο «στόμωμα» της ανάπτυξης, ο μόνος δρόμος που γνωρίζει και προτίθεται να βαδίσει, είναι το να γίνει ακόμα πιο γενναιόδωρη προς τον «κόσμο του επιχειρείν». Αυτό είναι το νόημα του αναπτυξιακού νομοσχεδίου και των αλλαγών που αυτό θα φέρει.

Καθοδικό σπινάλ

Αυτή η τακτική απέναντι στα αιτήματα των βιομηχανών δημιουργεί ένα καθοδικό σπινάλ χωρίς τέλος. Μέσα στην ισχυρή οικονομία της Γερμανίας, η VW πρόσφατα δήλωσε ότι προϋπόθεση για να κρατήσει ανοιχτά τα

εργοστάσιό της στη Γερμανία είναι να θεσμοθετηθεί μια οριζόντια μείωση των μισθών κατά 10%! Αν εδώ θεσμοθετηθεί ότι μια «επένδυση» της τάξης των 10 εκατ. ευρώ επιφέρει μηδενισμό της φορολογίας επί των κερδών και μηδενισμό των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών, τότε θα είμαστε μπροστά σε μια σημαντική επιτάχυνση της νεοφιλελεύθερης επιθετικότητας, τόσο του κεφαλαίου όσο και του κυβερνητικού μηχανισμού.

Κίνημα

Το εργατικό κίνημα και η Αριστερά οφείλουν να σταθούν τελείως «άκαμπα» μπροστά σε αυτές τις εξελίξεις. Διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς, με αδιαφορία απέναντι στα «επιχειρήματα» των παπαγάλων του συστήματος, που μας καλούν να σφίξουμε κι άλλο το ζωνάρι για να αυγατίσουν οι επενδύσεις. Διεκδικώντας να εκπληρωθούν στο ακέραιο οι ασφαλιστικές υποχρεώσεις του κεφαλαίου, για να μην πληρώσουν τις συνέπειες οι συνταξιούχοι, αλλά και όλοι οι εργαζόμενοι με την «εξαέρωση» των ασφαλιστικών υποχρεώσεων των εργοδοτών για την περίθαλψη. Διεκδικώντας να αυξηθεί η φορολόγηση των κερδών του κεφαλαίου (που από χρόνο σε χρόνο διατηρούνται σε ανοδική τροχιά), με στόχο να χρηματοδοτεί η αναγκαία αύξηση των κοινωνικών δαπανών.

Στις συνθήκες που έχουν πλέον δημιουργηθεί στην Ευρώπη, ακόμα και σοσιαλφιλελεύθερες κυβερνήσεις πιέζονται για κάποια μεσοβέζικα βήματα προς την κατεύθυνση της ενίσχυσης των κοινωνικών δαπανών. Ο λόγος είναι ότι η συμπίεση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, από ένα επίπεδο και κάτω, αρχίζει να μετατρέπεται σε «παραγωγικό» πρόβλημα. Στη Βρετανία πρόσφατα, η κυβέρνηση του Εργατικού Κόμματος, ενός από τα πιο συντηρητικά και εκφυλισμένα τμήματα της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας, υποχρεώθηκε να ανακοινώσει δύο μεγάλα προγράμματα δημόσιων επενδύσεων στην υγεία και στην εκπαίδευση. Είναι πολύ λίγα και πολύ αναποτελεσματικά. Όμως εδώ, ο Μητσοτάκης δεν έχει την πρόθεση για τέτοιες κινήσεις, ούτε κι αν αποτελούν ψίχουλα μπροστά στις ανάγκες που έχουν δημιουργηθεί. Το λόγο πρέπει να πάρει το εργατικό κίνημα. Αρχίζοντας από την απεργία στις 20 Νοέμβρη.

Η νέα φάση των ελληνοτουρκικών σχέσεων Από τα «ήρεμα νερά» στον συ ή, ξανά, στην αντιπαραθετική

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η συνάντηση του Γ. Γεραπετρίτη με τον Τούρκο υπ. Εξ., Χακάν Φιντάν, στην Αθήνα στις 8 Νοέμβρη αναμένεται σαν μια σημαντική «στιγμή» στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Όχι τόσο ως προς την επίδιξη για συγκεκριμένα αποτελέσματα που απ' όλες τις πλευρές θεωρούνται πρόωρα. Κυρίως ως προς το ερώτημα αν οι δύο κυβερνήσεις και οι αντίστοιχες κυρίαρχες τάξεις πίσω τους, έχοντας συνειδητοποιήσει τις μεγάλες αλλαγές στο γενικότερο διεθνές πλαίσιο που επηρεάζει σημαντικά τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, επιλέγουν να ανοίξουν μια σταδιακή υπέρβαση της μέχρι σήμερα πολιτικής, που έπαιζε μεταξύ της απειλητικής «ακινήσιας» και του κινδύνου «θερμής» εκτροπής.

Το πλαίσιο

Ο χασάπης Μπέντζαμιν Νετανιάχου, μιλώντας στο βήμα της ΓΣ του ΟΗΕ παρουσίασε μέσω δύο χαρτών τα κεντρικά γεωπολιτικά διλήμματα στην εκρηκτική περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Στο δεξί του χέρι σήκωσε τον χάρτη της απειλής, της «κατάρτας». Με μαύρο χρώμα περιλάμβανονταν το Ιράν, το Ιράκ, η Συρία, ο Λίβανος και η Υεμένη. Είναι οι «εχθροί» του κράτους του Ισραήλ που, κατά τον Νετανιάχου, πρέπει να συντριβούν ανελέητα. Στο αριστερό χέρι του κρατούσε τον χάρτη της λύσης, της «ευλογίας». Με κόκκινο χρώμα χαρασσόταν το «τόξο ανάσχεσης» που ενώνει την Ινδία, τη Σαουδική Αραβία, την Αίγυπτο, το Ισραήλ, την Κύπρο και την Ελλάδα.

Ως προς το μπλοκ της «ευλογίας», δεν πρόκειται για τρέλες του ακροδεξιού σιωνιστή, αλλά για την επίσημη πολιτική όλων αυτών των κρατών, με τη θερμή υποστήριξη των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Οι διπλωματικοί, οικονομικοί και στρατιωτικοί «άξονες» (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ-Αίγυπτος), το σύμφωνο 3+1 (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ + ΗΠΑ), το Ενεργειακό Φόρουμ της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, οι πρόσφατες συμφωνίες της ινδικής κυβέρνησης του Μόντι με το ΝΑΤΟ, τον Νετανιάχου και τον Μητσοτάκη, αποδεικνύουν πειστικά ότι το ευρωατλαντικό τόξο μεταξύ Ινδικού Ωκεανού και Ανατολικής Μεσογείου είναι μια υπαρκτή πλέον διπλωματικο-

στρατιωτική πραγματικότητα και όχι ένα σχέδιο επί χάρτου.

Όμως αυτή η πτυχή, που ανέδειξε ασύστολα ο Νετανιάχου, είναι μόνο η μία πλευρά της πραγματικότητας. Μετά τον πόλεμο στην Ουκρανία και τις αποφάσεις του ΝΑΤΟ στη Σύνοδο της Μαδρίτης, στον ευρωπαϊκό χώρο αναπτύχθηκε το χερσαίο «τόξο ανάσχεσης» που αφορά ευθέως τη Ρωσία και στηρίζεται στην Πολωνία, τη Ρουμανία, τα δυτικά Βαλκάνια και την Ελλάδα. Η Αλεξανδρούπολη τότε έγινε η βασική «πύλη» του νατοϊκού διαδρόμου προς τη Μαύρη Θάλασσα και την Ουκρανία.

Η σύμπτωση αυτών των δύο «τόξων» στον ελλαδικό χώρο, έχει επιφέρει μια ουσιαστική αναβάθμιση του ελληνικού κράτους μέσα στους ευρωατλαντικούς σχεδιασμούς. Είναι αυτό που λέει ο Γεραπετρίτης («η διεθνής θέση της χώρας είναι σήμερα πιο ισχυρή από ποτέ») όταν εξηγεί την «αυτοπεποίθηση της ελληνικής διπλωματίας». Η εσωτερική ενθουσιώδης ανταπόκριση της κυρίαρχης τάξης (και του πολιτικού προσωπικού της) απέναντι σε αυτήν την «ευκαιρία», φαίνεται στο πρωτοφανές μέγεθος των εξοπλιστικών προγραμμάτων, αλλά και στα ποιοτικά χαρακτηριστικά του (με την αγορά «στρατηγικών» όπλων, που ξεπερνούν κατά πολύ τις «αμυντικές» προδιαγραφές). Φαίνεται, επίσης, στην απόλυτη ελευθερία που έδωσαν οι κυβερνήσεις Μητσοτάκη στον πολλαπλασιασμό και στη διόγκωση των νατοϊκών βάσεων μέσα στον ελλαδικό χώρο. Όμως μέσα στις μεγάλες αλλαγές που πραγματοποιούνται στην περιοχή, υπάρχει ένας άκαμπος παράγοντας: η γεωγραφία. Στους χάρτες του Νετανιάχου ο ρόλος της Τουρκίας παραμένει απροσδιόριστος μεταξύ της «κατάρτας» και της «ευλογίας». Αυτό αντανακλά, σε ένα βαθμό, τις πραγματικότητες μετά από μια μακρά περίοδο «πολυδιάστατης» πολιτικής των κυβερνήσεων Ερντογάν, πολιτικής που επιταχύνθηκε μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα του 2016 και την «προτίμηση» που έδειξαν οι ευρωατλαντικοί προς τους πραξικοπηματίες. Όμως όταν μια περιοχή μπαίνει σε πολεμική αναδιάταξη, μειώνονται οι δυνατότητες απροσδιοριστίας. Μετά την ισραηλινή επίθεση στο Λίβανο, συγκλήθηκε στην Άγκυρα το Πολεμικό Συμβούλιο και η μόνη ανακοίνωση που κοινοποιήθηκε ήταν ότι οι αποφάσεις του θα παραμείνουν απόρρητες για μακρά περίοδο. Ο Ερντογάν δήλωσε δημοσίως

ότι θα μεταφερθούν σημαντικές ετοιμοπόλεμες δυνάμεις προς τα νότια σύνορα της χώρας και υπογράμμισε ότι η Τουρκία αισθάνεται ότι το δόγμα «Μεγάλο Ισραήλ» την αφορά απειλητικά. Η απειλή είναι κυρίως έμμεση: το να ανοίξει, ερήμην της Τουρκίας, το κουρδικό ζήτημα, με την προοπτική ενός ανεξάρτητου κρατιδίου, είναι ο μεγαλύτερος εφιάλτης της τουρκικής διπλωματίας. Όμως έχει και πιο άμεσες πτυχές: η είσοδος των ΙΔΦ στο Λίβανο τους φέρνει πιο κοντά στα τουρκικά σύνορα και αυτό δεν είναι ευχάριστο για κανέναν στη Μέση Ανατολή σήμερα.

Η συνισταμένη αυτών των εξελίξεων είναι ότι η τουρκική ηγεσία υποχρεώνεται να συγκεντρώσει την πολιτική και στρατιωτική προσοχή στα νότια και νοτιοανατολικά σύνορά της. Και όλος ο «φωτισμένος» τουρκικός Τύπος φωνάζει ότι αυτό προϋποθέτει να εξομαλυνθούν ή να υποβαθμιστούν τα ζητήματα στα δυτικά, δηλαδή να ελεγχθεί η δυναμική του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο. Αξίζει να σημειωθεί ότι για πρώτη φορά μετά από καιρό, αυτές οι φωνές μεταφράστηκαν και στον ελληνικό Τύπο.

Αυτό είναι το υπόβαθρο της συνάντησης Γεραπετρίτη-Χακάν Φιντάν. Όμως το υπόβαθρο δεν «αποφασίζει». Γιατί πολλές φορές μέχρι σήμερα έχει αποδειχθεί ότι ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός έχει τη δική του αυτόνομη δυναμική και τη δική του επικινδυνότητα.

Τα επίδικα

Τα κρίσιμα επίδικα στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό υπήρξαν παραδοσιακά το κυπριακό και τα ζητήματα κυριαρχίας στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο.

Το κυπριακό έχει αυτόνομη ιστορία και δυναμική που δεν αποτελεί αντικείμενο του παρόντος άρθρου. Πάντως, η επικράτηση της στρατηγικής της ανεξαρτησίας στο εσωτερικό της κυπριακής άρχουσας τάξης, η συγκρότηση του κράτους με τις ιδέες της «κυπριακότητας» και συνακόλουθη περιθωριοποίηση των νοσταλγών της Ένωσης, επέφεραν την αλλαγή του καθοριστικού δόγματος στις σχέσεις Ελλάδας-Κύπρου προς την κατεύθυνση «η Λευκωσία αποφασίζει – η Αθήνα συμπαραστέκεται». Η συνέπεια στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό ήταν ότι το κέντρο βάρους μεταφέρθηκε στα ζητήματα της κυριαρχίας που παρέμεναν άλυτα από την εποχή της Συνθήκης

της Λοζάνης και των διάδοχων συμφώνων μεταξύ των δύο χωρών, υπό τη διαιτησία των Μεγάλων Δυνάμεων.

Η άποψη που λέει ότι οι λύσεις στα ζητήματα αυτά προκύπτουν αυτόματα από το Διεθνές Δίκαιο είναι ένα πυροτέχνημα για εσωτερική κατανάλωση. Το Διεθνές Δίκαιο προσδιορίζει τα απώτατα όρια των κυριαρχικών δικαιωμάτων στη θάλασσα, ενώ οδηγεί προς συγκεκριμενοποίηση στην υποχρέωση για διμερείς συμφωνίες και διεθνή αναγνώρισή τους.

Ο καθορισμός των θαλασσιών ζωνών μεταξύ Ελλάδας και Ιταλίας στην «εύκολη» περίπτωση του Ιονίου, προέκυψε μετά από μακρές διμερείς διαπραγματεύσεις. Τα ελληνικά χωρικά ύδατα επεκτάθηκαν στα 12 ναυτικά μίλια από τις ακτές της Πελοποννήσου και των μεγάλων νησιών του Ιονίου, αλλά όχι από το απώτατο δυτικό άκρο της ελληνικής επικράτειας (τις απομακρυσμένες νησίδες Στροφάδια). Σε αντάλλαγμα για την αναγνώριση της ελληνικής ΑΟΖ στο Ιόνιο, η Ιταλία πήρε το δικαίωμα αλιείας μέσα στα ελληνικά χωρικά ύδατα, που ισοδυναμεί με το δικαίωμα «ακαταδίωκτου» των ιταλικών πλοίων στο Μυρτώ και στο Αιγαίο. Ο αντίστοιχος καθορισμός με την Αλβανία εκκρεμεί, και πιθανότατα θα παραπεμφθεί στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, μετά την απόφαση της Αλβανικής Βουλής να απορρίψει το αποτέλεσμα των διμερών διαπραγματεύσεων ως «λεόντειο» υπέρ της ελληνικής πλευράς.

Είναι σαφές ότι όσοι μιλούν για «μονομερείς λύσεις» στα ζητήματα των χωρικών υδάτων, της υφαλοκρηπίδας και των ΑΟΖ στο Αιγαίο, δημαγωγούν ανεύθυνα και επικίνδυνα. Μεταξύ της «δυσνητικής κυριαρχίας» και της πραγματικής και αναγνωρισμένης κυριαρχίας, μεσολαβεί η υποχρέωση διμερούς συμφωνίας και διεθνούς αναγνώρισής της.

Αυτό άλλωστε είναι το πρόσφατο παρελθόν της ελληνικής διπλωματίας σε περιόδους όπου κρίθηκε ως ρεαλιστικό το να προκύψει πραγματική ρύθμιση. Οι κυβερνήσεις Κωνσταντίνου Καραμανλή μεταξύ 1974 και 1981, αλλά και η κυβέρνηση Σημίτη το 2003, είχαν διακηρύξει ότι δεν επιδιώκουν τη μετατροπή του Αιγαίου σε «ελληνική λίμνη» μέσω μιας εν γένει επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια. Ο λόγος δεν ήταν (μόνο) ο φόβος απέναντι στο τουρκικό casus belli, αλλά και η αποφυγή των τριβών με τις Μεγάλες Δυνάμεις (ανατολικές και δυτικές) που δεν έχουν λόγους να

Εγκροτημένο «διάλογο» «κρίση»;

ανεχθούν υποβάθμιση του καθεστώτος «ελεύθερης ναυσιπλοΐας» στο Αιγαίο (αλλά και στα Στενά!) που έχει εγκαταστήσει η Λοζάνη. Σε αυτήν τη βάση οι διαπραγματεύσεις μεταξύ διπλωματών είχαν προχωρήσει στην επεξεργασία της «διαφοροποιημένης» επέκτασης των χωρικών υδάτων, ως βάση για τον καθορισμό (τότε) της υφαλοκρηπίδας. Οι «χάρτες» του ελληνικού υπ. Εξ. προέβλεπαν χωρικά ύδατα 12 ν.μ. στις ηπειρωτικές ακτές, μικρότερη ακτίνα στο κεντρικό Αιγαίο ώστε να παραμείνουν ανοιχτοί οι «διάδρομοι» των διεθνών υδάτων και ακόμα πιο περιορισμένη στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, ώστε να παραμείνουν περιθώρια για τουρκική υφαλοκρηπίδα και κυρίως να αποφεύγεται ο ναυτικός αποκλεισμός των τουρκικών ακτών. Ανάλογες λύσεις, αν είχαν συμφωνηθεί, θα αποτυπώνονταν σε «συνυποσχετικό» μεταξύ των δύο χωρών, που θα επέτρεπε την καταφυγή στη Χάγη και τη διεθνή αναγνώριση της ρύθμισης.

Η ελληνική διπλωματία σήμερα, με μεγαλύτερη «αυτοπεποίθηση» στα τελευταία χρόνια, δηλώνει ότι αναγνωρίζει «ένα και μόνο» θέμα στον ελληνοτουρκικό διάλογο: τον καθορισμό των θαλασσίων ζωνών οικονομικής εκμετάλλευσης (υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ), αφήνοντας τα ζητήματα της κυριαρχίας (χωρικά ύδατα και εναέριος χώρος) στο σκοτεινό δρόμο της «μονομερούς» επιβολής. Είναι ένα ακόμα πυροτέχνημα για εσωτερική κατανάλωση. Όλοι οι επαγγελματίες «διαπραγματευτές» του

ελληνικού κράτους έχουν κατά καιρούς υπογραμμίσει ότι όποια συζήτηση για ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα δεν μπορεί ούτε καν να αρχίσει χωρίς τον προηγούμενο καθορισμό των χωρικών υδάτων, ενώ θυμίζουν ότι αποτελεί πάγια αρχή των διεθνών θεσμών η ταύτιση του εύρους των χωρικών υδάτων με το εύρος του εθνικού εναέριου χώρου.

Στην πραγματικότητα η ελληνική κυρίαρχη τάξη και το κράτος της, δεν έχει πάρει την κρίσιμη απόφαση. Το αν θα συνεχίσει να επιδιώκει υπερφίαλες «μονομερείς λύσεις», ελπίζοντας σε μια πιο ισχυρή υποστήριξη του ευρωατλαντισμού, ή αν θα μπει στην «περιπέτεια» μιας αμοιβαία αποδεκτής συμβιβαστικής λύσης με την Τουρκία, που δεδομένα θα απέχει αισθητά από τις προσδοκίες που έχουν καλλιεργηθεί στην κοινή γνώμη από την εθνικιστική προπαγάνδα.

Πολιτικαντισμός

Οι πραγματικές δυσκολίες αυτής της διαπραγματεύσεως παροξύνονται μέσα από την παρέμβαση μιας «σχολής» δημαγωγών που έχει μάθει να μετατρέπει την εθνικιστική προπαγάνδα σε πολιτική επιρροή και δύναμη.

Η απειλητική παρέμβαση του Αντώνη Σαμαρά που, στην ουσία, προειδοποίησε τον Μητσοτάκη ότι κάθε «άνοιγμα» της κυβέρνησης προς την κατεύθυνση ενός πιο ουσιαστικού διαλόγου με την Τουρκία θα θεωρηθεί σημείο «ρήξης» της ενότητας της ΝΔ, είναι βαθιά υποκριτική. Στην πραγματικότητα είναι η

αποδυνάμωση του Μητσοτάκη, λόγω της σκληρής λιτότητας και των ούλτρα νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, που έχει ανοίξει θέμα προοπτικής και ηγεσίας στη ΝΔ. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι οι «ανησυχούντες» περί τα εθνικά μέσα στην ελληνική Δεξιά επιχειρούν, ταυτόχρονα, να αναβιώσουν την παράδοση της τάχα «λαϊκής» Δεξιάς, την παράδοση του «κοινωνικού φιλελευθερισμού» της ΝΔ της εποχής προ της κυριαρχίας του νεοφιλελευθερισμού. Όμως κανείς δεν δικαιούται να ξεχνά ότι η ΝΔ της εποχής του «κοινωνικού φιλελευθερισμού» της εποχής του Κ. Καραμανλή (αλλά και του Αβέρωφ στο υπουργείο Εθνικής Άμυνας) υπήρξε η πιο «ρεαλιστική» πολιτική ηγεσία στα ελληνοτουρκικά, εξαρτώντας τις λύσεις που διαπραγματεύονταν με την Τουρκία κυρίως από τη γραμμή των ΗΠΑ και της ΕΕ.

Αυτές τις κριτικές, για την ώρα, ο Μητσοτάκης μπορεί να τις καταπιεί εύκολα, μιλώντας για «τους πατριώτες της φακής» και υπενθυμίζοντας τα ρεκόρ που έχει χτίσει στους εξοπλισμούς η κυβέρνησή του. Άλλωστε το «διεθνές πλαίσιο» σήμερα γέρνει προς την κατεύθυνση μιας ευρωατλαντικής «εξομάλυνσης» των ελληνοτουρκικών σχέσεων και όχι προς τη διατήρηση της «ακινησίας» μέσα στις επικίνδυνες και ραγδαίες αλλαγές στην ευρύτερη περιοχή. Και για όλα τα στελέχη της Δεξιάς, η φωνή του ΝΑΤΟ αναγνωριζόταν πάντα ως η φωνή του Κυρίου τους.

Οι απαντήσεις της αντιπολίτευσης σε αυτή τη θεματολογία, που δεν πρόκειται να καταλαγιάσει σύντομα, είναι κυριολεκτικά τραγικές.

Στον ΣΥΡΙΖΑ, οι «κασελακίστας» διαμήνυσαν ότι θεωρούν τις αντιρρήσεις του Σαμαρά «δικαιολογημένες και εν πολλοίς σωστές». Πρόκειται για μια ταύτιση προειδοποιητική για τις πραγματικές προοπτικές αυτού του ρεύματος. Όσο για την «κομματική πλειοψηφία» αυτή προτίμησε, για άλλη μια φορά, να παραμείνει σιωπηλή...

Στο ΠΑΣΟΚ η ηγεσία Ανδρουλάκη δεν έχει ούτε την πρόθεση ούτε την ικανότητα να ξεφύγει από την παράδοση ακραίας διγλωσσίας και ανευθυνότητας της ντόπιας εκδοχής της σοσιαλδημοκρατίας. Την παράδοση που συμπεριλαμβάνει το «βυθίσατε το Χόρα» με το Ελσίνκι και τις «ελληνοποιήσεις» των βραχονησίδων με τις διαπραγματεύσεις του 2003 για την υφαλοκρηπίδα στο Αιγαίο, πάντα στα όρια της ευρωατλαντικής γραμμής.

Δυστυχώς το ΚΚΕ, για άλλη μια φορά, επέλεξε να προσχωρήσει στο χορό των ανησυχούντων για τα «κυριαρχικά δικαιώματα» της χώρας. Οι δηλώσεις του Δημ. Κουτσούμπα έρχονται σε άμεση πολιτική αντίφαση με τα ρεπορτάζ του «Ριζοπάστη», που αναδεικνύουν το μέγεθος και την επικινδυνότητα των εξοπλιστικών προγραμμάτων του Μητσοτάκη.

Ο κόσμος της Αριστεράς και του μαζικού κινήματος έχει κάθε λόγο να απαιτεί και να υποστηρίζει μια ειλικρινή και τολμηρή πολιτική ειρήνης, αλληλεγγύης και συμφιλίωσης με όλους τους γειτονικούς λαούς, και ειδικότερα με τον τουρκικό λαό. Έξω από τα όρια του ευρωατλαντικού πλαισίου, αλλά και έξω από τα απατηλά όρια του τάχα Διεθνούς Δικαίου και της θεματολογίας των «κυριαρχικών δικαιωμάτων», που αφορούν τους βιομήχανους, τραπεζίτες και εφοπλιστές της χώρας και όχι την εργαζόμενη λαϊκή πλειοψηφία της (κάθε) χώρας. Κριτήριο για την ειλικρίνεια κάθε ανάλογης πολιτικής είναι σήμερα η ενεργή, και όχι μόνο στα λόγια, απόρριψη των εξοπλισμών. Γιατί τα F35 και τις Μπελχάρα θα πληρώσουν οι μισθοί και οι συντάξεις, γιατί η αγορά τέτοιων οπλικών συστημάτων δημιουργεί πολιτικό κίνδυνο ενισχύοντας τα милитарιστικά ρεύματα, γιατί το δόγμα «θα γίνουμε αστακοί» βαθαίνει την ταύτιση με το ΝΑΤΟ και με τον πιο επικίνδυνο «παίκτη» στην περιοχή, το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ.

ΣΥΡΙΖΑ: Συνέδριο ξεκαθαρίσ και... ο «Νέστωρ» της κεντροα

Του Σπύρου Αντωνίου

Η αδυσώπητη σύγκρουση μεταξύ της πλευράς Κασσελάκη και της λεγόμενης «φρουράς Τσίπρα» αναμένεται να κορυφωθεί στο Συνέδριο, που θα πραγματοποιηθεί στις 8-10 Νοέμβρη. Την ώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται μπροστά σε ακόμα μια διάσπαση, η επανεμφάνιση Τσίπρα ανακίνησε τα σενάρια ανασύνθεσης της κεντροαριστεράς και δημιουργίας νέου πολιτικού σχηματισμού.

Το Σαββατοκύριακο 2-3/11, τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ εξέλεξαν τους συνέδρους για το επικείμενο συνέδριο, σε κλίμα ακραίας έντασης μεταξύ των kasselistas και της πλειοψηφίας της ΚΕ, που επιθυμεί να ξεμπερδέψει με τον έκπτωτο πρόεδρο, ακόμα και πριν από τη λήξη του συνεδρίου.

Οι κατηγορίες -και από τις δύο μεριές- για νοθεία, αποκλεισμούς ψηφοφόρων

και συνέδρων και τα επεισόδια χειροδικίας, κατά την διάρκεια των εκλογών, ήταν ακόμα ένα σκαλοπάτι προς την απύθμενη κατρακύλα του κόμματος.

Οι αντιμαχόμενες πλευρές εκτιμούν ότι ελέγχουν το σώμα του συνεδρίου και μιλούν για «καθαρή επικράτηση», οπότε και θα περάσουν τις επιδιώξεις τους, που φτάνουν μέχρι την εκδίωξη της ηττημένης πλευράς. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές η επιτροπή νομιμοποίησης συνέδρων, διαμόρφωνε τον τελικό συσχετισμό.

Τα στελέχη που σήμερα ο Κασσελάκης κατηγορεί για αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις (χωρίς να έχει άδικο), είναι τα ίδια που -πριν από περίπου ένα χρόνο- έβαλαν τα δυνατά τους, για να εκλεγεί πρόεδρος. Ο διαρκής «θόρυβος» από τη μεριά του Στέφανου, πέρα από το φανατισμό των οπαδών του και την αμφισβήτηση των αποφάσεων του συνεδρίου, διευκολύνει και το plan b, δηλ. τη δημιουργία νέου κόμματος στα πρότυπα των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ. Ή όπως το έθεσε με δικά του λόγια, ερωτώμενος για το κατά πόσον μπορεί να ηγηθεί ενός νέου κόμματος: «Αν ο ΣΥΡΙΖΑ ρευστοποιηθεί, θα πρέπει να κάνουμε ένα κόμμα πιο business friendly». Ήδη ο Στέφανος στήνει το δικό του πολιτικό σχήμα, αξιοποιώντας την πόλωση για να συσπειρώσει τα μέλη του κόμματος που θα τον ακολουθήσουν. Οι βουλευτές/τριες που τον στηρίζουν είναι 12, αλλά δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα τον ακολουθήσουν και στην έξοδο από το κόμμα.

Η επικύρωση των υποψηφιοτήτων των Σ. Φάμελλου, Π. Πολάκη, Ν. Φαραντούρη και Α. Γκλέτσου θα αποτελέσουν το αποκλειστικό αντικείμενο του συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ, κατά την πλειοψηφία. Για τους υποστηρικτές του τέως προέδρου όμως, το συνέδριο είναι η ευκαιρία για ανατροπή των αποφάσεων της ΚΕ (που καθάισε τον Κασσελάκη) και της ΠΓ (που τον απέκλεισε από υποψήφιο

πρόεδρο). Σε κάθε περίπτωση μιλάμε για ένα συνέδριο που θα γίνει «κροντέο» και αρένα αλληλοεξόντωσης φραζιών με πλήρη απουσία πολιτικής συζήτησης. Εξέλιξη που επιταχύνει την απαξίωση του ΣΥΡΙΖΑ και καθιστά ακόμα πιο απίθανη την ανάκαμψη της εκλογικής του επιρροής. Άλλωστε η λυσσαλέα μάχη για έναν «σάπιο θρόνο», χωρίς ίχνος πολιτικού επίδικου (παρά μόνο την «ταμπέλα» και την κρατική επιχορήγηση), αποτυπώνεται και στη δημοσκοπική βουτιά της Κουμουνδούρου.

Τσίπρας

Σε μια φάση που ο ΣΥΡΙΖΑ οδεύει με μαθηματική ακρίβεια σε διάσπαση και το ΠΑΣΟΚ βγήκε από μια εσωτερική αναμέτρηση που κατέληξε στα ίδια, η πρόσφατη παρέμβαση του Α. Τσίπρα έδειξε σαφώς προς την κατεύθυνση υπέρβασης των υπαρχόντων κομματικών σχηματισμών και της δημιουργίας ενός νέου φορέα στον «προοδευτικό» χώρο.

Μιλώντας σε εκδήλωση του ομώνυμου Ινστιτούτου για την οικονομία, ο Τσίπρας, μαζί με Δραγασάκη, Χριστοδουλάκη, Κατσέλη και Χουλιαράκη, επισήμανε με νόημα ότι «στην προηγούμενη εναρκτήρια εκδήλωσή μας τον Ιούνιο, είχα μιλήσει για την ανάγκη να δώσουμε οι προοδευτικές δυνάμεις και οι προοδευτικοί πολίτες περισσότερο χώρο στο "μαζί". Να μάθουμε πρόθεση και πολλαπλασιασμό και να αφήσουμε τη διαίρεση και την αφαίρεση. (...) Ίσως να μην αρκεί πια η πρόσθεση». Μετά τη διαλυτική κρίση του ΣΥΡΙΖΑ και το αποτέλεσμα της κάλπης στο ΠΑΣΟΚ (μη εκλογή Χ. Δούκα), ο Τσίπρας έγινε το «μεγάφωνο» όσων αγωνιούν για την ανασύνθεση της «προοδευτικής» παράταξης, διεκδικώντας πρωταγωνιστικό ρόλο στις όποιες

Είναι το ΠΑΣΟΚ η μελλοντική κυβέρνηση;

Μπορεί ο Ανδρουλάκης να επανεξελέγη πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, με καθαρή διαφορά 20 ποσοστιαίων μονάδων από τον δήμαρχο Αθηναίων Δούκα, όμως τώρα αρχίζουν τα δύσκολα. Η σύνθεση των εσωκομματικών αντιθέσεων και η προσπάθεια εμφάνισης του ΠΑΣΟΚ ως μελλοντικής κυβέρνησης, δεν έχουν εύκολες απαντήσεις.

Με την επερχόμενη διάσπαση της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ ίσως βρεθεί στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, συμβαδίζοντας με τις δημοσκοπήσεις που το εμφανίζουν δεύτερο κόμμα, γύρω στο 20%. Το 2021 μετά την πρώτη εκλογή Ανδρουλάκη στην ηγεσία, υπήρξε ανάλογη δημοσκοπική ανάκαμψη, που όμως ανακόπηκε απότομα. Τώρα το σκηνικό είναι διαφορετικό αφού η ΝΔ υποχωρεί και ο ΣΥΡΙΖΑ συρρικνώνεται. Επιπλέον, σήμερα είναι προφανές το «μπουστάρισμα» συγκεκριμένων εκδοτικών συγκροτημάτων, που επιχειρούν να εμφανίσουν το ΠΑΣΟΚ ως αντίπαλο πόλο εξουσίας, ενώ και η λαϊκή δυσσάρεσκια ψάχνει πολιτική έκφραση.

Ήδη ο Μητσοτάκης στη βουλή, επέλεξε ως βασικό του αντίπαλο τον Ανδρουλάκη και πονηρά επιχειρεί να τον σύρει σε διάφορες συναινετικές

επιλογές (ψήφιση νομοσχεδίων, επιλογή Συνηγόρου του Πολίτη, αλλαγή εκλογικού νόμου, εκλογή ΠΤΔ), κάνοντας λόγο για «πράσινο ΣΥΡΙΖΑ», ώστε να αναδείξει τις εσωτερικές αντιθέσεις της Χ. Τρικούπη. Η αναβάθμιση στελεχών που κινούνται μεταξύ εκσυγχρονιστικού κέντρου και κεντροδεξιάς (επικεφαλής πολιτικού σχεδιασμού η Α. Διαμαντοπούλου!!) είναι ενδεικτική των πολλών «ψυχών» του ΠΑΣΟΚ και των ισορροπιών που καλείται να τηρήσει η πλειοψηφία, αλλά και μιας ακόμα πιο συντηρητικής πολιτικής γραμμής.

Το ΠΑΣΟΚ, είτε στη νοσταλγική εκδοχή του «ωραία χρόνια», με αυτόνομο ρόλο, είτε στην εκδοχή του «εκσυγχρονισμού» και ανοιχτό σε σενάρια συγκυβέρνησης με τη Δεξιά, δεν φαίνεται να δημιουργεί πολιτικό ρεύμα. Και φυσιολογικά. Όταν η πρότασή του είναι ένας νεοφιλελευθερισμός «με ανθρώπινο πρόσωπο» και «τεχνοκρατική επάρκεια», με προσανατολισμό στο λεγόμενο κεντρώο εκλογικό ακροατήριο, δύσκολα θα βάλει τέλος στην πρωτοκαθεδρία της ΝΔ. Μπορεί το ΠΑΣΟΚ να κερδίζει τη δεύτερη θέση από τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ο στόχος της «αυριανής κυβέρνησης» που έβαλε ο Ανδρουλάκης, φαντάζει μακρινός.

σματος αριστεράς

διεργασίες προκύπτουν. Διεργασίες που όμως είναι εξαιρετικά αμφίβολο ότι θα ευοδωθούν σύντομα, στο ρευστό πολιτικό τοπίο της περιόδου.

Ο πρωθυπουργός που κατασκευάστηκε την έννοια της Αριστεράς, που είχε μετατρέψει τον εαυτό του σε κομματικό όργανο και τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ σε χειροκροτητές, πλασάρεται τώρα ως «Νέοσ-ωρας» που θα προωθήσει τη συμπόρευση του ευρύτερου σοσιαλδημοκρατικού χώρου. Προπαγανδίζοντας φυσικά τις γνωστές φαντασιώσεις της σοσιαλδημοκρατίας, όπου δήθεν κεφάλαιο και εργασία θα συμπράξουν, «ώστε οι καρποί της ανάπτυξης να διαχέονται στο σύνολο της κοινωνίας». Στην αγωνία διάφορων συστημικών κέντρων να βρουν τον αντι-Μητσοτάκη, με μικρή διαθεσιμότητα σοβαρού πολιτικού προσωπικού (που να έχει το βλέμμα στις ευρύτερες συναινέσεις και διαπιστευτήρια καθοριστικής υπευθυνότητας), ακόμα και ο πιστός υπρέτης των μνημονίων, φαντάζει μια κάποια λύση.

Ο Αλέξης Τσίπρας απεύθυνε μια ομιλία που «την ακούν στην αγορά» όπως σχολίασε στο τέλος της εκδήλωσης ο Γ. Χουλιαράκης. Δεν θα διαφωνήσουμε.

Ιδρυτικό συνέδριο Νέας Αριστεράς

Στις 7-10 Νοεμβρίου, τις ίδιες μέρες με το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, θα διεξαχθεί και το ιδρυτικό συνέδριο της Νέας Αριστεράς, που παραμένει σε χαμηλές πτήσεις, σύμφωνα με τα ευρήματα των δημοσκοπήσεων.

Κατά τις συνήθειες διατυπώσεις των συνεδρίων, η προσυνεδριακή περίοδος είχε πλούσιο διάλογο με αρκετές συνελεύσεις και δημιουργία νέων οργανώσεων σε κλαδικό και τοπικό επίπεδο.

Οι αμετανόητοι υπερασπιστές της κυβερνητικής κληρονομιάς του Τσίπρα, ακόμα και σήμερα θεωρούν αναγκαία τη μνημονιακή συνθηκολόγηση του 2015, αποκαλώντας «βολονταρισμό» κάθε εναλλακτική λύση που, όμως, προϋπέθετε την απόφαση για σύγκρουση με τους δανειστές, την ηγεσία της ΕΕ και τις ντόπιες καθοριστικές δυνάμεις.

Για τη δε διακυβέρνηση 2015-2019, πέρα από την προσημαστική αυτοκριτική, μάλλον έχουμε πάθει αμνησία και δεν θυμόμαστε «τα αρκετά επιμέρους θετικά της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ που έδωσαν ανάσα στην καθημερινότητα των ανθρώπων» (Γαβριήλ Σακελλαρίδης, συζήτη-

Γιατί μπορεί να αναφέρθηκε στην κοινωνική αντιπολίτευση που αναζητά πολιτική εκπροσώπηση και στο παράδειγμα του Νέου Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία, ως «έκφραση των αγώνων μιας κοινωνίας που έδωσε και δίνει μάχες στους δρόμους», αλλά ξέχασε να πει κάτι βασικό. Ότι οι ανάγκες μας δεν χωρούν στα κέρδη της «υγιούς επιχειρηματικότητας», που έχει ανοιχτά αυτιά στις προτάσεις Τσίπρα.

Έλλειμμα

Όλη αυτή η «από τα πάνω» απόπειρα ανασύνθεσης, χωρίς καμία κοινωνική αναφορά και συμμετοχή στο μαζικό κίνημα, με συζήτηση μόνο για τα πρόσωπα, χωρίς πολιτικές αιχμές που θα ενσωματώνουν τα αιτήματα της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας, σίγουρα δεν μπορεί να δώσει προοπτική ριζικής κοινωνικής αλλαγής.

Το έλλειμμα πολιτικής στρατηγικής της εγχώριας σοσιαλδημοκρατίας παραμένει. Η κρίση είναι δομική και δύσκολα αναστρέψιμη, ειδικά όσο προσπαθεί να πείσει ότι μπορεί να αποτελέσει εναλλακτική λύση στο νεοφιλελεύθερο «μονόδρομο», συγκλίνοντας όλο και περισσότερο μαζί του.

ση στην «ΕΠΟΧΗ», εν όψει του του Συνεδρίου).

Η ΝΕ.ΑΡ. παρά την αριστερόστροφη φρασεολογία και τις διακηρύξεις ότι θέλει να εμπνεύσει τον κόσμο της εργασίας και της αποχής, παραμένει ένα κόμμα χωρίς σημαντική γείωση στην κοινωνία και με «εξωτερική» παρουσία στα κοινωνικά κινήματα.

Αντλώντας από την παράδοση της ανανεωτικής αριστεράς, έχει ως δομικό χαρακτηριστικό τον κυβερνητισμό και τον ευρωπαϊσμό, στοιχεία που στενεύουν τον πολιτικό ορίζοντα μέχρι το όριο μιας πιο «φιλολαϊκής» διαχειριστικής πρότασης. Από εκεί εκκινούν και οι αναζητήσεις συμμαχιών προς μια κάποια αριστερή σοσιαλδημοκρατία, όταν το ΠΑΣΟΚ ηγείται ακόμα δεξιότερα με το δίδυμο Ανδρουλάκη-Διαμαντοπούλου και τα κεντροαριστερά σενάρια δείχνουν να «καίγονται», προς ώρας.

Για την επιστροφή στο «μαντρί» του ΣΥΡΙΖΑ, πάντως, τα στελέχη της ΝΕ.ΑΡ., απορρίπτουν κάθε σχετική συζήτηση. Σε επίπεδο συζητήσεων όμως, πολλά θα εξαρτηθούν από τη νέα κατάσταση στην Κουμουνδούρου, μετά την εκλογή νέου προέδρου.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Μέχρι το τέλος του Ιανουαρίου 2025 αναμένονται σημαντικοί σταθμοί, που θα καθορίσουν τις πολιτικές εξελίξεις και προκαλούν σοβαρή ανησυχία στο Μαξίμου. Το σημαντικότερο ορόσημο, υπό την έννοια ότι έχει ειδικό βάρος λόγω συμβολισμού, είναι η προεδρική εκλογή. Ο Μητσοτάκης δεν έχει ανοίξει ακόμα τα χαρτιά του, ωστόσο οι εσωκομματικές πιέσεις και οι απώλειες στα ποσοστά της ΝΔ, δεν θα αργήσουν πολύ τις ανακοινώσεις για τον εκλεκτό/τη του, για την Προεδρία της Δημοκρατίας. Οπωσδήποτε η προεδρική εκλογή θα αποτελέσει δύσκολο γρίφο. Αφενός υπάρχει η επιδίωξη Μητσοτάκη να πετύχει εσωκομματική ηρεμία (με την αντιπολίτευση εντός ΝΔ να διαμηνύει ότι δεν είναι καθόλου «δεδομένη», αν δεν δει δεξιό υποψήφιο). Αφετέρου η επιδίωξη για ευρύτερη συναίνεση, όπως με την υπερψήφιση της Κ. Σακελλαροπούλου το 2020 και από τον ΣΥΡΙΖΑ και από το ΠΑΣΟΚ. Ο Ανδρουλάκης πάντως, αν δεν υπάρξει πρόσωπο κοινής αποδοχής, θα πιέσει με δική του επιλογή από την «δημοκρατική» παράταξη. Από τον πρόεδρο της βουλής Τασούλα, μέχρι τη Δαμανάκη και τον Στουρνάρα τα ονόματα δίνουν και παίρνουν. Άντε να βγάλουν άκρη βέβαια, όταν οι διαφωνούντες της ΝΔ θα ήθελαν να δουν στο προεδρικό μέγαρο έναν εκ των Σαμαρά (αδύνατο πλέον) ή Καραμανλή και στη Χ. Τρικούπη τον Β. Βενιζέλο (που δεν τον κρατάς και «σιωπηλό» εύκολα).

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ

«Το ζήτημα των επανορθώσεων και ειδικά το αναγκαστικό κατοχικό δάνειο είναι ακόμα πολύ ζωντανά και ελπίζουμε ότι κάποια στιγμή θα τα επιλύσουμε», είπε ο πρωθυπουργός μιλώντας με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας της Γερμανίας, κατά την πρόσφατη επίσκεψη του τελευταίου στην Αθήνα. Ο Μητσοτάκης, για να φρενάρει τις διαρροές της ΝΔ προς τα ακροδεξιά μορφώματα και να αποκρούσει τις κατηγορίες του Α. Σαμαρά για υποχωρητικότητα στα «εθνικά δίκαια», κατέφυγε σε μια εύκολη κορώνα «πατριωτισμού» που δεν κοστίζει και τίποτα. Οι οφειλές αυτές μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο διακρατικών διαπραγματεύσεων-συμφωνιών. Τα πρώτα χρόνια μετά τον πόλε-

μο, οι νικήτριες χώρες κατέβαλαν μικρές αποζημιώσεις στις χώρες που είχαν υποστεί τα δεινά του ναζισμού. Βέβαια η συμφωνία του Κωνσταντίνου Καραμανλή με τον Αντενάουερ (δημόσια και μυστική -κάποια νέα δάνεια προς την Ελλάδα, με αντάλλαγμα την παραίτηση από τη δίωξη των ναζι εγκληματιών πολεμικών και τις στρατιές των Ελλήνων «γκασταρμπαίστερ»), στα τέλη της δεκαετίας του '50, θεωρεί το θέμα «λήξαν» για το γερμανικό κράτος. Για αυτό και ο Γερμανός πρόεδρος δεν είπε λέξη επί του θέματος κατά τη διάρκεια των δηλώσεων του. Διαχρονικά οι ελληνικές κυβερνήσεις, βρίσκουν διάφορα προσκόμματα για να μην προχωρήσουν σε πρακτικές ενέργειες διεκδίκησης των οφειλών, στο όνομα της μη διατάραξης των ελληνογερμανικών σχέσεων. Δεν υπάρχει περίπτωση ο Μητσοτάκης να κάνει κάτι διαφορετικό.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΑΝΑΤΑΞΗΣ

Με τη μαζική συμμετοχή και τον παλμό της, η συναυλία στο Καλλιμάρμαρο για τα θύματα στα Τέμπη, που διοργάνωσε ο σύλλογος των συγγενών τους, ήταν ένα μεγάλο πολιτικό γεγονός. Οι χιλιάδες που γέμισαν το Καλλιμάρμαρο άκουσαν τους στίχους του Φοίβου Δεληβοριά που μιλούσαν για το κέρδος που σκοτώνει αλλά και για τη Νέμεση που έρχεται. Η επανεμφάνιση της κοινωνικής αντιπολίτευσης (η παρουσία των απεργών της Wolt και της efood ενίσχυσε αυτή την εικόνα συλλογικής ανάταξης), προκάλεσε μεγάλο εκνευρισμό στην κυβέρνηση. Οι επιθέσεις του Π. Μαρινάκη, που είδε ξέπλυμα...της Χαμάς στο παναθηναϊκό στάδιο και η επίθεση Βόζενμπεργκ στην Μ. Καρυστιανού, είναι ενδεικτικά του φόβου που προκαλεί στο Μαξίμου η υπόθεση των Τεμπών. Γιατί υπενθυμίζει το έγκλημα των ιδιωτικοποιήσεων και την κατάσταση στον σιδηρόδρομο που παραμένει ακόμα ίδια. Γιατί τινάζει στον αέρα την δήθεν αποτελεσματικότητά του «επιτελικού κράτους», που αδιαφορεί για τις ζωές μας. Γιατί αποδεικνύει ότι η απόπειρα συγκάλυψης, ευθυνών και παραλείψεων της εταιρείας και κρατικών αξιωματούχων, δεν γίνεται ανεκτή από την κοινωνία. Αντίθετα την εξοργίζει και απαιτεί την αποκατάσταση της δικαιοσύνης για τους νεκρούς και την τιμωρία των ενόχων.

Προϋπολογισμός Υπερ-πλεόνασμα φόρων και ψίχουλα κοινωνικών παροχών

Του Σπύρου Αντωνίου

Στην αρμόδια επιτροπή της βουλής ξεκίνησε στις 14 Οκτώβρη η συζήτηση του προσχεδίου του Κρατικού Προϋπολογισμού 2025. Στο κείμενο, που συμβαδίζει με το Μεσοπρόθεσμο Δημοσιονομικό Διαρθρωτικό Σχέδιο 2025 - 2028, αποτυπώνεται η φορομνημονιακή πολιτική της κυβέρνησης και η καθήλωση των κοινωνικών δαπανών, ώστε να επιτευχθούν τα πρωτογενή πλεονάσματα ύψους 2,4% για το 2024, 2,5% για το 2025 και 2,4% για τα έτη 2026 - 2028.

Ειδικότερα, το σύνολο των φορολογικών εσόδων θα εκτιναχθεί στα 68,7 δισ. ευρώ, δηλαδή κατά 2,4 δισ. παραπάνω από το 2024. Τα καθαρά έσοδα προβλέπεται ότι θα αυξηθούν το 2025 κατά 3,8 δισ. ευρώ, σε σχέση με τις τωρινές εκτιμήσεις για την εκτέλεση του 2024. Σε σχέση με τις αρχικές εκτιμήσεις, η αύξηση θα ανέλθει σε 6,2 δισ. ευρώ!

Επιπλέον, στο βωμό του κρατικού χρέους, το πρωτογενές πλεόνασμα το 2025 προβλέπεται να φτάσει τα 5,96 δισ. όταν στο Πρόγραμμα Σταθερότητας η πρόβλεψη έκανε λόγο για 5 δισ. ευρώ. Με βάση τις εκτιμήσεις του προσχεδίου για την πορεία του χρέους ως ποσοστό του ΑΕΠ, προβλέπεται να μειωθεί από 153,7% φέτος σε 149,1% το 2025.

Την ίδια στιγμή, εύλογη αντίφαση προκαλεί το γεγονός ότι η ανάπτυξη μειώνεται σε σχέση με προηγούμενες εκτιμήσεις, που την έφεραν στο 2,5%. Τώρα, το Υπουργείο Οικονομικών αναφέρει ότι ο ρυθμός ανάπτυξης προβλέπεται πως θα αγγίξει το 2,3% το 2025. Εκτίμηση που σε ένα διεθνές περιβάλλον αβεβαιότητας και οικονομικής επιβράδυνσης στην ΕΕ, μοιάζει εξίσου επισφαλής.

Μεγάλο κομμάτι αυτών των εσόδων θα προκύψει από τους «έμμεσους φόρους», τους φόρους της πλατιάς κατανάλωσης δηλαδή, που πλήττουν κυρίως την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Με τη βοήθεια του πληθωρισμού κερδών και τις ανατιμήσεις βασικών αγαθών, τα έσοδα από το ΦΠΑ εκτιμάται ότι θα αυξηθούν κατά 1,35 δισ. ευρώ. Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, εξάλλου, ο πληθωρισμός τροφίμων τον Σεπτέμβριο ξεπέρασε και πάλι τον γενικό δείκτη (2,9%) και ανήλθε στο 3,2%, εφόσον

τα καρτέλ της κερδοσκοπίας έχουν αφαιρεθεί ανεξέλεγκτα.

Στις δαπάνες καταγράφεται επίσης στις τωρινές εκτιμήσεις αύξηση 4,3 δισ. ευρώ, σε σχέση με το 2024 (κυρίως εξαιτίας δαπανών 3,6 δισ. ευρώ του επιχορηγούμενου σκέλους του Ταμείου Ανάκαμψης, που κατά κύριο λόγο αφορά τις επιχειρήσεις). Το κονδύλι για παροχές σε εργαζόμενους προβλέπεται ότι θα μειωθεί ελαφρά κατά 300 εκατ. ευρώ.

Πολεμικές δαπάνες

Από το σύνολο των δαπανών του προϋπολογισμού ξεχωρίζουν οι πολεμικές δαπάνες, ειδικά το κομμάτι που αφορά την υλοποίηση εξοπλιστικών προγραμμάτων. Συγκεκριμένα για το 2025 οι αγορές πάντως περιουσιακών στοιχείων (που αφορούν κυρίως την αγορά πολεμικού υλικού) θα φτάσουν τα 1,73 δισ. ευρώ από 1,04 δισ. ευρώ φέτος, καταγράφοντας αύξηση από χρόνο σε χρόνο ύψους 728 εκατ. ευρώ. Και αυτό γιατί εκτός από την παραλαβή της πρώτης φρεγάτας τύπου Belhara «τρέχουν» παράλληλα μια σειρά από άλλα εξοπλιστικά προγράμματα, όπως είναι η παραλαβή των αεροσκαφών Rafale και η αναβάθμιση 80 αεροσκαφών F-16 της πολεμικής αεροπορίας στην έκδοση Viper.

Ο Κ. Μητσοτάκης, σε ανάρτησή του στο διαδίκτυο, αναφερόμενος στον προϋπολογισμό, σημειώνει παραπληρητικά ότι «κάνει καλό στην τσέπη μας διότι περιλαμβάνει 12 αυξήσεις αποδοχών και 12 μειώσεις φόρων. Έτσι κλείνουμε σταθερά την ψαλίδα που μας

χωρίζει από τα ευρωπαϊκά εισοδήματα». Μόνο που ξέχασε να μας πει ότι η ελάφρυνση της φορολογίας αφορά το κεφάλαιο, ενώ οι πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, είναι αστείες. Είναι ενδεικτικό ότι τα φυσικά πρόσωπα θα πληρώσουν 6% περισσότερους φόρους εισοδήματος το 2025 και οι επιχειρήσεις 2%.

Επίσης, η μείωση των ασφαλιστικών εισφορών κατά 1%, ουσιαστικά αποτελεί επιδότηση στους εργοδότες και μείωση για το εργατικό εισόδημα. Παράλληλα, η παρέμβαση αυτή πλήττει τα ασφαλιστικά ταμεία (έλλειμμα 440 εκατ. ευρώ), τις παροχές στους ανέργους και οδηγεί σε αύξηση της επιχορήγησης προς τον ΕΟΠΥΥ, λόγω της απώλειας εσόδων από τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών κλάδου υγείας. Σημειώνεται ότι με την εν λόγω μείωση των ασφαλιστικών εισφορών η σωρευτική μείωσή τους, από το 2019, ανέρχεται σε 5,4 ποσοστιαίες μονάδες (από 40,56% σε 35,16%).

Επιπρόσθετα, στο προσχέδιο αναφέρεται η αύξηση των συντάξεων (2,5%), που βέβαια αντιστοιχεί στο ποσό των 17-20 ευρώ στη μέση κύρια σύνταξη των 817 ευρώ. Στην κυριολεξία «ψίχουλα», τη στιγμή μάλιστα που η φαρμακευτική δαπάνη έχει εκτιναχθεί, το αφορολόγητο όριο είναι μόλις 9.200 ευρώ τον χρόνο και το ποσοστό του πληθωρισμού υπερβαίνει το ποσοστό της αύξησης αυτής.

Ακόμα και αν τον Απρίλη του 2025 ο κατώτατος μισθός στον ιδιωτικό τομέα αυξηθεί από 830 σε 870 ευρώ, οι αυξήσεις στο Δημόσιο για το 2025 δε θα

ξεπεράσουν τα 20 ευρώ (μεικτά), σύμφωνα με την ΑΔΕΔΥ, ενώ οι μισθοί θα παραμείνουν 12 και όχι 14 όπως διεκδικούν οι εργαζόμενοι. Μισθοί με αγοραστική δύναμη βέβαια πολύ μικρότερη, με την ακρίβεια να ροκανίζει τον εργατικό μισθό που -αν βγουν αληθινές οι κυβερνητικές προβλέψεις- θα φτάσει στα 1.500 ευρώ το 2027 (ο μέσος), όταν το 2009 ήταν 1.542 ευρώ.

Ο προϋπολογισμός του 2025 είναι συνέχεια της πολιτικής κοινωνικής λεηλασίας, με τη «συνταγή» των μνημονιακών ετών, έστω και αν τυπικά τα μνημόνια έχουν τελειώσει. Καμία σοβαρή ενίσχυση του κοινωνικού κράτους. Καμία προσπάθεια για την αντιμετώπιση της ακρίβειας, που εξαυλώνει το εργατικό εισόδημα. Αντίθετα επεκτείνονται η υπερφορολόγηση μισθωτών και συνταξιούχων (με έμμεσους και άμεσους φόρους), τα δώρα προς τους καπιταλιστές (με φοροαπαλλαγές και γενναίες ενισχύσεις) και τα προκλητικά ποσά για πολεμικές δαπάνες.

Στη γενική απεργία στις 20/11, όπως και στις κλαδικές κινητοποιήσεις πριν από αυτή, είναι η καλύτερη ευκαιρία να διατρανώσουμε ότι η αυτή η πολιτική χρειάζεται να ανατραπεί άμεσα, αν θέλουμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια. Να απαιτήσουμε αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις πάνω από τον πληθωρισμό, συλλογικές συμβάσεις παντού, μπλοκάρισμα των ιδιωτικοποιήσεων και αναβάθμιση των δημόσιων υπηρεσιών. Λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες, όχι για τα υπερπλεονάσματα των δανειστών και τους εξολπισμούς του θανάτου.

Λεφτά για μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές δαπάνες **Stop στους εξοπλισμούς και τη στήριξη της γενοκτονίας**

Στις όλο και πιο σκοτεινές μέρες που ζούμε, η Γενική Απεργία που προκήρυξαν ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ στις 20 Νοεμβρίου είναι μια ημέρα στην οποία αξίζει να προσβλέπουμε και με τεράστια σημασία: είναι η μέρα που μπορούμε να ενώσουμε στο δρόμο τις αγωνίες και το θυμό που νιώθουμε και να στείλουμε μήνυμα αντίστασης. Το πόσο ηχηρό θα είναι αυτό είναι στο χέρι μας και θα είναι καθοριστικό για τη συνέχεια.

Η οριακή κατάσταση στην οποία βρίσκεται η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία δεν έχει τίποτα το «αντικειμενικό», αλλά αντίθετα είναι αποτέλεσμα της ολόπλευρης ταξικής επίθεσης από πλευράς κεφαλαίου και Κυβέρνησης σε όλα τα πεδία: η απουσία οποιουδήποτε μέτρου ελέγχου της ακρίβειας με παράλληλη συμπίεση μισθών, η χυδαία εγκατάλειψη του ΕΣΥ και η εισβολή των ιδιωτών στην ψυχική υγεία, την απεξάρτηση και όπου αλλού επιθυμούν, οι golden visa και η αχαλίνωτη κερδοσκοπία στη στέγαση, τα ιδιωτικά ΑΕΙ, η εκτίναξη των εργατικών «ατυχημάτων» λόγω εντεινόμενης πίεσης, τραγικής υποστελέχωσης και απουσίας ελέγχου, όλα αυτά και πολλά άλλα συνθέτουν την εικόνα της φτωχοποίησης και εξαθλίωσης της εργαζόμενης πλειοψηφίας, την ώρα που τα κέρδη των εισηγμένων στο χρηματιστήριο εταιρειών χτύπησαν νέο ρεκόρ κερδών στο πρώτο εξάμηνο του 2024. Αν συνοπολογιστούν στα παραπάνω και πτωχές όπως η απόπειρα ιδιωτικοποίησης του νερού ή η διάλυση της δασοπροστασίας με τις κατ' επανάληψη γνωστές συνέπειες

κλπ, γίνεται σαφές πως δεν υπάρχει κανένας φραγμός και πως η ανάγκη ανατροπής αυτής της πολιτικής είναι επιτακτική.

Αν δεν αρκούσαν όμως όλα τα παραπάνω, υπάρχει και μια επιπλέον διάσταση που πρέπει να ιεραρχηθεί πάρα πολύ ψηλά, αυτή της φρενιτίδας των εξοπλιστικών δαπανών και της όλο και μεγαλύτερης εμπλοκής στις πολεμικές προετοιμασίες και στην υποστήριξη της γενοκτονίας στην Παλαιστίνη και το Λίβανο. Την ώρα που ο Μητσοτάκης δήλωσε επίσημα ότι η αυστηρή λιτότητα και οι «αυξήσεις» κάτω από το ύψος του πληθωρισμού θα συνεχιστούν τουλάχιστον μέχρι το 2027, εξαγγέλθηκε η αγορά μίας ακόμα φρεγάτας (!) η οποία προσθέτει κι άλλο δημόσιο χρήμα στο δυσθεώρητο ύψος των δισεκατομμυρίων (5 δις μόνο φέτος) που έχουν ήδη δαπανηθεί ή δεσμευθεί. Τα όπλα αυτά δεν είναι «αμυντικά» και δεν σκοπεύουν σε τίποτα άλλο, παρά μόνο στην ενεργό συμμετοχή στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην ευρύτερη περιοχή (φρεγάτα στην Ερυθρά Θάλασσα), ενώ παράλληλα συνεχίζονται οι κοινές στρατιωτικές ασκήσεις με το κράτος – τρομοκράτη (Ισραήλ) και η παραχώρηση λιμανιών για ανεφοδιασμό των εγκλημάτων του. Η τυχοδιωκτική πολιτική και οι εξοπλισμοί που την υποστηρίζουν πληρώνονται ακριβά με τον ιδρώτα μας και απειλούν να ζητήσουν και από εμάς βαρύ φόρο αίματος. Η απαίτηση για διακοπή των εξοπλισμών και απεμπλοκή της Ελλάδας πρέπει να ιεραρχηθεί πολύ ψηλά.

Ενθαρρυσμένη από την απουσία

ουσιαστικής αντιπολίτευσης, η κυβέρνηση ενορχηστρώνει με ακόμα μεγαλύτερο ζήλο και πυγμή αυτή την επίθεση μετά το «χαστούκι» των ευρωεκλογών, καθώς επιχειρεί να αποδείξει ότι μπορεί να «κάνει τη δουλειά» για την άρχουσα τάξη.

Στο κοινωνικό πεδίο όμως, τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά από ό,τι στη Βουλή. Εν όψει της απεργίας στις 20 Νοεμβρίου, μια σειρά από κλάδοι (νοσοκομεία, κοινή απεργία wolt & e-food, επισιτισμός, δάσκαλοι και νηπιαγωγοί, λιμάνια, Λυρική σκηνή κ.ά.) έχουν ήδη πραγματοποιήσει ή οργανώνουν απεργιακές κινητοποιήσεις, απόδειξη του αναβρασμού που υπάρχει στους εργασιακούς χώρους. Ανεξαρτήτως ιδιαιτεροτήτων, τα αιτήματά είναι κοινά και είναι αυτά που διεκδικούν όλοι-ες οι εργαζόμενοι/ες: αυξήσεις, Συλλογικές Συμβάσεις, προσλήψεις, μέτρα υγιεινής και ασφάλειας, φορολόγηση των κερδών. Αυτή η κινητικότητα δείχνει πως το υπόβαθρο για να οργανωθεί μια πολύ μεγάλη απεργία είναι πολύ πραγματικό και στον χρόνο που έχουμε μπροστά μας πρέπει να τα δώσουμε όλα!

Γνωρίζουμε πλέον πολύ καλά τι μέλλον ετοιμάζουν για τον κόσμο της εργασίας. Γνωρίζουμε όμως και πόσο πολύ φοβούνται τις κοινωνικές κινητοποιήσεις και την προοπτική κλιμάκωσής τους. Η πρόσφατη τεράστια συναυλία για τα θύματα των Τεμπών υπενθύμισε τον διάχυτο θυμό και την απαίτηση για δικαιοσύνη και για αυτό επιχειρήθηκε -μάταια - να λαιμοκολληθεί. Με αυτές τις εικόνες, με τη μνήμη των προηγούμενων μεγάλων γενι-

κών απεργιών, ειδικά ανήμερα και στον ένα χρόνο του εγκλήματος, με την επίγνωση των κοινωνικών διεργασιών και της αναγκαιότητας για απάντηση, χρειάζεται να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την επιτυχία της απεργίας. Με περιοδείες και συνελεύσεις σε εργασιακούς χώρους, με εξορμήσεις και παρεμβάσεις στις γειτονιές, με συζητήσεις στα προσωπικά μας περιβάλλοντα, με κάθε δυνατό τρόπο να μεταφέρουμε το μήνυμα της απεργίας και να οργανώσουμε τη συμμετοχή σε αυτή. Να ξαναπιάσουμε το νήμα των μεγάλων αγώνων του παρελθόντος, να θυμηθούμε και να θυμίσουμε τη δύναμη της γενικής απεργίας.

Η Γενική Απεργία, που καλείται από τις ΑΔΕΔΥ-ΓΣΕΕ, παρά τις φιλοσοφικές πλειοψηφίες τους, θα συνενώσει στο δρόμο Δημοσιο και Ιδιωτικό τομέα, κόσμο της δουλειάς που θέλει να αντιδράσει στις εξοντωτικά αντεργατικές και προκλητικά ταξικές πολιτικές. Είναι αυτός ο κόσμος που μπορεί να κάνει την ανατροπή αν ενώσει τις δυνάμεις του σε ένα αγωνιστικό-ριζοσπαστικό σχέδιο με προοπτική νίκης. Με αυτόν τον κόσμο θέλουμε να είμαστε σε επαφή και επικοινωνία. Θέλουμε να έχουμε τη δυνατότητα απεύθυνσης, να είμαστε μαζί του, να έρθει μαζί μας και γι' αυτό οι χώροι προσυγκεντρώσεων-συγκεντρώσεων δεν μπορούν παρά να διευκολύνουν την κοινή κινηματική δράση.

Η επόμενη μέρα πρέπει και μπορεί να μας βρει πολύ πιο ισχυρούς!

**ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ ΣΤΙΣ 20 ΝΟΕΜΒΡΗ!**

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

ΕΚΠΑ: Συνεχίζεται ο αγώνας ενάντια στην απόλυση του Δημήτρη Αντωνίου

Μια πολύ σημαντική εξέλιξη στη μάχη για την ανατροπή της απόφασης του Πανεπιστημίου Αθηνών (ΕΚΠΑ) να απολύσει εκδικητικά τον συνδικαλιστή και εκλεγμένο γραμματέα του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού του ΕΚΠΑ και μέλους του Κεντρικού Συμβουλίου της Ομοσπονδίας Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης (ΟΔΠΤΕ) Δημήτρη Αντωνίου είναι η απόφαση και η σύσταση που κάνει προς το ΕΚΠΑ η επιθεώρηση εργασίας.

Σύμφωνα με την απόφασή της Επιθεώρηση Εργασίας συστήνει

λόγω της πολύχρονης συνεργασίας μεταξύ των 2 μερών, την επανεξέταση του αιτήματος του προσφεύγοντα (Δ. Αντωνίου) από το ΕΚΠΑ και την επαναπρόσληψη του λόγω της πολύχρονης εμπειρίας του αλλά και για την εύρυθμη και ομαλή λειτουργία του Πανεπιστημίου. Μετά την απόφαση της Επιθεώρησης Εργασίας ακολούθησε και Συνέντευξη Τύπου στην οποία τοποθετήθηκαν συνδικαλιστικά σωματεία και φορείς εργαζομένων διοικητικού, ερευνητικού, εργαστηριακού και διδακτικού προσωπικού των ΑΕΙ, μέλη ΔΕΠ, εκπρόσωποι φοιτητικών συλλόγων, δικόκομνες/οι εργαζόμενοι

από άλλους κλάδους, δικηγόροι κλπ.

Αναδείχθηκε για μια ακόμη φορά ότι οι συμβασιούχοι εργαζόμενοι βρίσκονται σε ένα μόνιμο καθεστώς επισφάλειας και ομηρίας, με ελάχιστα δικαιώματα, κακές συνθήκες εργασίας και με την απόλυση να είναι πάντα μια απειλή που όταν χρειαστεί υλοποιείται άμεσα χωρίς καμιά προειδοποίηση. Για αυτό το λόγο είναι αναγκαία η μετατροπή των συμβάσεων όλων των συμβασιούχων σε αορίστου χρόνου και ταυτόχρονα να γίνουν μαζικές προσλήψεις προσωπικού σε όλο το Δημόσιο, με βάση τις πραγματικές ανάγκες.

Μαχητική κινητοποίηση των υγειονομικών

Δυναμική ήταν η κινητοποίηση που πραγματοποιήσαν οι υγειονομικοί την Πέμπτη 17 Οκτώβρη στα πλαίσια της απεργιακής κινητοποίησης που είχε εξαγγείλει η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στα Δημόσια Νοσοκομεία (ΠΟΕΔΗΝ). Μάλιστα η έτερη μεγάλη Ομοσπονδία του κλάδου η Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας (ΟΕΝΓΕ) πραγματοποίησε από νωρίς το πρωί της ίδιας μέρας συμβολική κατάληψη στα γραφεία του υπουργείου Υγείας στην Αθήνα.

Οι γιατροί και οι νοσηλεύτριες/ες με το γιγαντοπανά που κρέμασαν από τα παράθυρα του υπουργείου διατράνωσαν τα βασικά αιτήματα του κλάδου. Αυξήσεις στους μισθούς, μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων και μαζικές προσλήψεις προσωπικού ώστε να καλυφθούν πλήρως όλα τα κενά, δωρεάν υγεία για όλο το λαό. Με αντίστοιχα αιτήματα και συνθήματα κατευθύνθηκαν στο υπουργείο Υγείας εργαζόμενοι υγειονομικοί από όλα τα νοσοκομεία όλης της Αθήνας. Κεντρικό σύνθημα το να δοθούν λεφτά για την υγεία αντί να δίνονται για εξοπλισμούς και πολέμους. Την ίδια μέρα έγινε μαζικό συλλαλητήριο και στα Γιάννενα ενώ συλλαλητήρια προγραμματίζονται μέσα στο Νοέμβρη και σε άλλες περιοχές της περιφέρειας με πρώτη σταθμό το παγκρήτιο συλλαλητήριο για την Υγεία, την Τετάρτη 6 Νοέμβρη στο Ηράκλειο.

Μαζικές κινητοποιήσεις των διανομέων!

ΜΕ ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ πραγματοποιήθηκε η 48ωρη απεργία των ντελιβεράδων στις ηλεκτρονικές πλατφόρμες Wolt και e-food. Οι διανομείς πατώντας πάνω στην εμπειρία των προηγούμενων κινητοποιήσεων του Σεπτεμβρίου και του Οκτώβρη, με στάσεις εργασίας στη Wolt και την κοινή 24ωρη απεργία στις 11 Οκτώβρη κατόρθωσαν για 2 μέρες (Παρασκευή 1 και Σάββατο 2 Νοέμβρη), να νεκρώσουν σχεδόν τελείως τις πλατφόρμες για αρκετές ώρες. Στην e-food υπάρχουν 850 κενά slots και τις 2 μέρες, ενώ η Wolt ανακοίνωσε

πως η διανομή θα πραγματοποιείται μόνο σε κοντινές αποστάσεις κατά τη διάρκεια της απεργίας.

Και τις 2 μέρες πραγματοποιήθηκαν μαζικές μοτοπορείες στα κεντρικά γραφεία των 2 εταιρειών. Μοτοπορείες που έδειξαν την αποφασιστικότητα των διανομέων να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους μέχρι να νικήσουν. Μέχρι να καταφέρουν να μην υπάρχει εργαζόμενος διανομέας σε ηλεκτρονική πλατφόρμα χωρίς Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ). Μέχρι να έχουν όλοι οι εργαζόμενοι στον κλάδο

σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου. Μέχρι να έχουν συμβάσεις με αξιοπρεπή μισθό, μέχρις ότου όλοι οι free-lancers να πληρώνονται με βασική αμοιβή ανά ώρα, μέχρι να δοθούν σε όλους τους διανομείς τα επιδόματα ανθυγιεινής εργασίας, γάμου, πολυετίας κ.λπ.

Όπως τόνισαν κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεών τους οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και οι συνδικαλιστές τους, η μαζική συμμετοχή απέδειξε ότι έχουν τη δύναμη να πετύχουν τους στόχους τους ενώ αποφάσισαν να προχωρήσουν άμεσα και στη δημιουργία σωματείου στην ηλεκτρονική πλατφόρμα Wolt. Στην e-food υπάρχει εδώ και 2,5 περίπου χρόνια το σωματείο έχοντας δώσει μαζικούς και νικηφόρους αγώνες τα προηγούμενα χρόνια. Μάλιστα η διοίκηση της e-food αναγκάστηκε να αποδεχθεί συνάντηση με τους εργαζόμενους που θα γίνει τις αμέσως επόμενες μέρες.

Συμπαράσταση στην εργαζόμενη της Λυρικής Φύλη Γεωργιάδου

Απίστευτο σκηνικό δίωξις σε βάρος εργαζόμενης έχει στηθεί στην Εθνική Λυρική Σκηνή από τη διοίκηση της Λυρικής και προϊστάμενο εργαζόμενης που τόλμησε να καταγγείλει τον τραμπουκισμό που η ίδια υπέστη από τον συγκεκριμένο προϊστάμενο. Η Φ. Γεωργιάδου επί χρόνια συνδικαλιστικό στέλεχος στην Εθνική Λυρική Σκηνή

και έχουσα διατελέσει και μέλος της διοίκησης του σωματείου αγωνίζεται εδώ και χρόνια για όλα τα αιτήματα που έχουν οι εργαζόμενες/οι της Λυρικής.

Τελευταία η μεγαλύτερη επαγρύπνηση για τους εργαζόμενους στη Λυρική είναι το να υπερασπίζονται τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας. Αυτό προσπαθεί να κάνει και η Φ. Γεωργιάδου. Στη Λυρική η εντατικοποι-

ηση της εργασίας και η έλλειψη μέτρων ασφαλείας οδήγησαν περίπου πριν από μία εβδομάδα στο σοβαρότατο τραυματισμό τεχνικού του θεάτρου, που έπεσε από μεγάλο ύψος και νοσηλεύτηκε στην Εντατική. Όταν η εργαζόμενη λοιπόν αρνήθηκε να αποσύρει την καταγγελία της για τραμπουκισμό βρέθηκε η ίδια κατηγορούμενη με ψεύτικα και αβάσιμα στοιχεία με καταγγελία

που κατασκευάστηκε από τον προϊστάμενο της.

Με σειρά ψηφισμάτων δεκάδες σωματεία και εργατικές παρατάξεις καλούν τη διοίκηση της Λυρικής Σκηνής να σταματήσει να δώκει την εργαζόμενη μη αποδεχόμενη τον μάρτυρα υπεράσπισης της καταγγελίας της εργαζόμενης και να απορρίψει την κατασκευασμένη καταγγελία του προϊσταμένου της.

Εκλογές ΣΕΤΗΠ 2-21 Νοεμβρίου

Ενισχύουμε το Radical-IT και τον αγώνα για ζωή με αξιοπρέπεια!

Των Δημήτρη Φωτίου και Κώστα Τερζή

Το Σάββατο 2 Νοέμβρη ξεκίνησαν οι εκλογές στο Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων Τηλεπικοινωνιών και Πληροφορικής Ν. Αττικής, σε μια περίοδο αναβρασμού για τους εργαζόμενους στα τηλεφωνικά κέντρα και την νέα απεργία στην Teleperformance, με τους μετανάστες συναδέλφους να βγαίνουν μπροστά, αλλά και γενικότερα τους συναδέλφους και συναδέλφισσες να βλέπουν τον πραγματικό τους μισθό να υποχωρεί κατά 8% με τον πληθωρισμό και την ακρίβεια ενώ οι εταιρείες πληροφορικής αύξησαν τα κέρδη τους κατά 35% την τελευταία τριετία.

Ενώ όμως βλέπουμε από την κυβέρνηση και την εργοδοσία πανηγυρισμούς για την ανάπτυξη του κλάδου τεχνολογιών και πληροφορικής, εκατομμύρια από το ταμείο ανάκαμψης να πηγαίνουν στους μεγάλους ομίλους και αστραφτερές συμφω-

νίες με πολυεθνικούς κολοσσούς (Microsoft, Amazon) όλα αυτά κρύβουν την αλλεργία τους στα εργατικά δικαιώματα και τα σωματεία. Ξέρουμε καλά πως η «ανάπτυξη» τους για εμάς σημαίνει παγωμένους μισθούς, εντατικοποίηση και απολύσεις.

Ο ρυθμός ανάπτυξης των εταιρειών που παρέχουν Ι.Τ. υπηρεσίες ξεπέρασε το 20% το τέλος του 2023, ενώ σύμφωνα με την ένωση των εργοδοτών του κλάδου (ΣΕΠΕ), κάθε χρόνο μέχρι το 2030 θα υπάρχει ζήτηση για 15.000 νέους εξειδικευμένους εργαζόμενους. Είναι προφανές ότι η ανάπτυξη του κλάδου είναι μεγάλη και μας έχει ανάγκη όλες και όλους ανεξαρτήτως

ειδικότητας και θέσης. Τώρα που μας έχουν ανάγκη, ήρθε η ώρα να ζητήσουμε ακόμα πιο επιτακτικά τα δικαιώματά μας διεκδικώντας την υπογραφή κλαδικής συλλογικής σύμβασης εργασίας. Σήμερα, όλοι μας μπορούμε να δουλεύουμε λιγότερες ώρες και να απολαμβάνουμε περισσότερο ελεύθερο χρόνο. Ιδιαίτερα στον κλάδο της πληροφορικής και των τηλεπικοινωνιών που η παρα-

γωγικότητα και η κερδοφορία έχουν εκτοξευθεί χάρη στο γρήγορο ίντερνετ, τον αυτοματισμό και την τεχνητή νοημοσύνη.

Μπροστά σε όλες αυτές τις προκλήσεις, πιστεύουμε ότι η κλαδική οργάνωση είναι αναγκαία για να συλλογικοποιήσουμε τους επιμέρους αγώνες απέναντι στην εργοδοσία και τις πολιτικές της κυβέρνησης. Από το 2016, το Radical I.T. σαν μια πρωτοβουλία εργαζομένων σε εταιρείες πληροφορικής, τηλεπικοινωνιακού παρόχους, call centers και digital agencies παλεύουμε για την οργάνωση των εργαζομένων στον κλάδο τεχνολογιών πληροφορικής και επικοινωνιών μέσα από σωματεία, επιτροπές και πρωτοβουλίες. Συμμετέχουμε σε επιχειρησιακά σωματεία, οργανωνόμαστε για να ιδρύσουμε νέα και συναντιόμαστε με όλους τους συναδέλφους και τις συναδέλφισσές μας ανεξαρτήτως ειδικότητας στο κλαδικό σωματείο, το ΣΕΤΗΠ.

Επιμένουμε ότι μόνο αν παλέψουμε ενωμένοι και ενωμένες μπορούμε να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας, αλλά και να τα διευρύνουμε με

βάση τις δυνατότητες της εποχής. Για να ενδυναμώσει η οργάνωση των εργαζομένων παλεύουμε για ένα σωματείο:

- Μαζικό, που θα εκπροσωπεί όλους τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες στον κλάδο της τεχνολογίας και θα παλέψει μεθοδικά για την υπογραφή κλαδικής ΣΣΕ.

- Ανοιχτό σε νέες ιδέες, πρακτικές και μορφές αγώνα.

- Συμμετοχικό, που θα παίρνει αμεσοδημοκρατικά τις αποφάσεις του.

- Δημοκρατικό, που θα λαμβάνει υπόψη του όλες τις φωνές των μελών του, με διαφάνεια.

- Μαχητικό, που θα παλεύει κάθε φορά μέχρι να δικαιωθούν τα αιτήματά του κόντρα στην ηττοπάθεια και τον ξεπουλημένο-γραφειοκρατικό συνδικαλισμό.

Αυτή τη μάχη σε καλούμε να την δώσουμε μαζί. Για να γίνουμε όλοι και όλες ασπίδα προστασίας για κάθε εργαζόμενο και εργαζόμενη του κλάδου μας, απέναντι στην υποβάθμιση των δικαιωμάτων μας, την ακρίβεια, την κυβερνητική πολιτική και την πολεμική απειλή.

Κλιμάκωση στη Γενική Απεργία στις 20 Νοέμβρη για υπογραφή ΣΣΕ

ΣΜΤ: Κλαδική Απεργία στις 6 Νοέμβρη

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Στις 6 Νοέμβρη, το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών μαζί με το Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας και την αντίστοιχη ομοσπονδία, προχωράνε σε άλλη μία κλαδική απεργία. Από τη μία το Συνδικάτο Οικοδόμων διεκδικεί εκ νέου υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης και από την άλλη το ΣΜΤ διεκδικεί να υπογράψει ΣΣΕ μετά από σχεδόν 15 χρόνια. Η τελευταία μαζική Γενική Συνέλευση του ΣΜΤ, επιβεβαίωσε τη μεγάλη ανάγκη που υπάρχει στον κλάδο της μελέτης και κατασκευής για υπογραφή ΣΣΕ που θα διασφαλίζει καλύτερους όρους εργασίας, λιγότερες ώρες δουλειάς και αυξήσεις στους μισθούς. Τα κέρδη του κατασκευαστικού τομέα έχουν εκτοξευθεί,

το ανεκτέλεστο των έργων που έχουν αναλάβει οι μεγάλοι κατασκευαστικοί όμιλοι (ΤΕΡΝΑ, ΑΒΑΞ, ΕΛΛΑΚΤΩΡ κλπ) αγγίζει τα 16 δις ευρώ, την ώρα που νέοι/ες μηχανικοί προσλαμβάνονται με μισθούς οριακά πάνω από το βασικό μισθό και τις περισσότερες φορές αμείβονται με «μπλοκάκια» στερούμενοι/ες βασικά εργασιακά δικαιώματα (εργοδοτικές ασφαλιστικές εισφορές, άδειες ασθενείας, δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα κλπ). Επιπλέον η εντατικοποίηση της εργασίας για να καλυφθούν οι προθεσμίες των

έργων εντείνεται, οι υπερωρίες, η υπερεργασία ακόμα και τα Σαββατοκύριακα είναι πολύ συχνά φαινόμενα. Απέναντι σε αυτή την εργασιακή συνθήκη και μπροστά στο συνεχώς αυξανόμενο κόστος ζωής, μόνο η συλλογική δράση των εργαζομένων μηχανικών με το ΣΜΤ μπορεί να διασφαλίσει γενναίες αυξήσεις στους μισθούς με ριζική βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Ωστόσο, αυτό χρειάζεται μία συστηματική δράση με συνέχεια, που θα περιλαμβάνει μία πλατιά καμπάνια ενημέρωσης στον κλάδο και συνεχόμενες κινητοποιήσεις που θα πιέζουν τους εργοδοτικούς φορείς να «καθίσουν στο τραπέζι». Γιατί μέχρι στιγμής, η πλευρά των εργοδοτών διαμηνύει ότι δεν είναι διατεθειμένη να συμπεριλάβει στη ΣΣΕ τα «μπλοκάκια» (δηλαδή την πλειοψηφία των εργαζομένων μηχανικών) ούτε να υπογράψει τις αυξή-

σεις στους μισθούς που διεκδικεί το σωματείο. Οι δύο απεργιακές κινητοποιήσεις πρέπει να σημάνουν την επανέναρξη μιας αγωνιστικής και μαχητικής διεκδίκησης για την υπογραφή ΣΣΕ στο κλάδο της μελέτης και της κατασκευής.

Το επόμενο διάστημα, το ΣΜΤ πρέπει να αναλάβει δράση ενάντια σε κατασκευαστικές εταιρείες, επενδυτές, εταιρείες real estate ισραηλινών συμφερόντων, που ταυτίζονται με τα οικονομικά συμφέροντα του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ και χτίζουν το «δουτικό προφίλ» μέσα από τις επενδύσεις στον κατασκευαστικό κλάδο. Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη σημαίνει κάθε σωματείο στο χώρο του, να κάνει ό,τι μπορεί για να εμποδίζει τις οικονομικές συνεργασίες του ισραηλινού κράτους, όπως και οι εργάτες στο λιμάνι εμπόδισαν τη μεταφορά πολεμικού υλικού.

Η νεοφιλελεύθερη στρατηγική των απέναντι στις κοινωνικές ανάγκες

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός σήμανε στα τέλη της δεκαετίας του '70 μια σημαντική στροφή για τις κρατικές οικονομικές πολιτικές. Το κέρδος δεν μπορεί να περιορίζεται και ως εκ τούτου η σφαίρα της ελεύθερης αγοράς πρέπει να διευρυνθεί. Διάφορες κρατικές λειτουργίες-πρόνοιες όπως η εκπαίδευση, το σύστημα υγείας, η κοινωνική ασφάλιση, οι υποδομές, οι δημόσιες μεταφορές κλπ δεν είναι αναγκαίο να είναι πλέον υπό τον έλεγχο και την ιδιοκτησία του κράτους και του δημοσίου αλλά αντίθετα μπορούν να αξιοποιηθούν από το κεφάλαιο για την απόσπαση μεγαλύτερων κερδών.

Σε αυτά τα πενήντα χρόνια οι ιδιωτικοποιήσεις έχουν αποτελέσει κεντρικό σημείο της νεοφιλελεύθερης στρατηγικής. Το μοτίβο των ιδιωτικοποιήσεων σε όλο τον κόσμο είναι πάντα το ίδιο. Το πρώτο βήμα είναι η αποχρηματοδότηση και η υποβάθμιση μιας δημόσιας υπηρεσίας, ενός δημόσιου φορέα κλπ. Το δεύτερο βήμα είναι η πολιτική καταστροφάντηση του δημοσίου ως ανίκανου να διαχειριστεί τις διάφορες υποδομές. Το τρίτο βήμα είναι η ανάπτυξη μίας επαναλαμβανόμενης επιχειρηματολογίας που δείχνει την ιδιωτικοποίηση ως μόνη λύση, με δύο βασικούς άξονες. Ο πρώτος είναι ότι η ιδιωτικοποίηση θα αφαιρέσει οικονομικά βάρη από το κράτος. Ο δεύτερος είναι ότι οι παρεχόμενες υπηρεσίες θα είναι ποιοτικότερες και φθηνότερες για τους ανθρώπους. Το τέταρτο βήμα είναι η ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης.

Είναι πλέον γνωστό ότι οι ιδιωτικοποιήσεις δεν κάνουν ποτέ αυτό το οποίο υπόσχονται, αλλά ακριβώς το αντίθετο. Κάθε ιστορία ιδιωτικοποίησης κοινωνικών υπηρεσιών και αγαθών έχει ως αποτέλεσμα χειρότερες παρεχόμενες υπηρεσίες και πιο ακριβές που συνεπάγεται ανισότητα στην πρόσβαση. Και επειδή πολλές φορές οι ιδιωτικοποιήσεις αφορούν υπηρεσίες που άμεσα ή έμμεσα έχουν να κάνουν με την προστασία της ανθρώπινης ζωής -και της κοινωνικής αναπαραγωγής- κοστίζουν ανθρώπινες ζωές. Το πιο τρανταχτό παράδειγμα στην Ελλάδα είναι το κρατικό έγκλημα των Τεμπών το Φλεβάρη του 2023. Μπορεί κανείς να δει τις τραγικές συνέπειες που έχει η πλήρης ιδιωτικοποίηση του συστήματος υγείας στις ΗΠΑ, όπου οι πιο φτωχοί άνθρωποι δεν

έχουν πρόσβαση σε στοιχειώδη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη επειδή δεν μπορούν να αντέξουν το κόστος.

Οι στρατηγικές των ιδιωτικοποιήσεων

Η νεοφιλελεύθερη στρατηγική των ιδιωτικοποιήσεων είναι ενάντια στην ικανοποίηση ακόμα και των στοιχειωδών κοινωνικών αναγκών και επικίνδυνη για τις ανθρώπινες ζωές. Τα αποτελέσματα των ιδιωτικοποιήσεων στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων και ιδιαίτερα των πιο φτωχών είναι πολύ σκληρά. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη -σε συνέχεια προηγούμενων κυβερνητικών επιλογών- έχει αποδειχθεί ο καλύτερος υποστηρικτής των ιδιωτικοποιήσεων και γενικότερα της παραχώρησης σε ιδιώτες τμημάτων πολιτικής - κοινωνικής ευθύνης του κράτους. Οι βασικές συστημικές επιλογές για τον ελληνικό καπιταλισμό δεν αμφισβητήθηκαν από κυβερνητικές εναλλαγές.

Πριν την κυβέρνηση Μητσοτάκη, την περίοδο της σκληρής μνημονιακής λιτότητας έγινε ένα πρωτοφανές πλιάτσικο στη δημόσια περιουσία, με ξεπούλημα δημόσιας ιδιοκτησίας και υποθήκες στο διαβόητο υπερταμείο, τάχα για την αποπληρωμή του χρέους, το οποίο σήμερα είναι μεγαλύτερο από ότι ήταν δεκατέσσερα χρόνια πριν, όταν ξεκίνησε η εφαρμογή των μνημονίων. Ακόμα και η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δεν αμφισβήτησε ούτε στο ελάχιστο την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Επί των ημερών του άλλωστε ολοκληρώθηκε μία από τις μεγαλύτερες ιδιωτικοποιήσεις, αυτή του Ελληνικού.

Τα τελευταία χρόνια οι σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις οδηγούν στη δημιουργία ενός ούλτρα νεοφιλελεύθερου μοντέλου κρατικής διαχείρισης. Το δη-

μόσιο αποσύρεται από κάθε κοινωνική υποχρέωση, παραχωρώντας υπηρεσίες, πόρους και αγαθά σε ιδιώτες ενώ κρατάει για τον εαυτό του τις θεμελιώδεις, σκληρές λειτουργίες του κράτους, όπως η αστυνομία, ο στρατός, η δικαιοσύνη. Οι τρόποι που αυτό επιχειρείται είναι διαφορετικοί, σε πολλαπλά επίπεδα και κάποιοι είναι περισσότερο εμφανείς από κάποιους άλλους.

Οι άμεσες ιδιωτικοποιήσεις, δηλαδή το πέρασμα εξ ολοκλήρου δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών σε ιδιώτες είναι η πιο κραυγαλέα μορφή. Ήδη η ενέργεια, ο σιδηρόδρομος, οι ακτοπλοϊκές μεταφορές κα είναι πλήρως ιδιωτικοποιημένα και λειτουργούν με τους σκληρούς κανόνες της αγοράς και του κέρδους. Η ανεξέλεγκτη λειτουργία του χρηματιστηρίου ενέργειας έχουν μετατρέψει την πρόσβαση στη θέρμανση και τον κλιματισμό σε ένα ακριβό εμπόρευμα, που όπως όλα τα εμπορεύματα όποιος δεν μπορεί να το πληρώσει δεν μπορεί και να έχει πρόσβαση σε αυτό.

Οι πιο επικίνδυνες μορφές ιδιωτικοποιήσεων είναι αυτές που γίνονται κεκαλυμμένα, με έμμεσους τρόπους. Τέτοια είναι η διαφαινόμενη προσπάθεια ιδιωτικοποίησης του νερού. Τον περασμένο Απρίλιο με νόμο η κυβέρνηση της ΝΔ μετονόμασε τη Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας σε Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων, δημιουργώντας στην πραγματικότητα μία νέα «αγορά νερού». Μία ενδεχόμενη ιδιωτικοποίηση του νερού, ενός αγαθού απολύτως απαραίτητου για την ανθρώπινη ζωή θα έχει ολέθριες συνέπειες. Σε όλο τον κόσμο, όπου ιδιωτικοποιήθηκε το νερό οι τιμές αυξήθηκαν πάνω από 40%, τα δίκτυα ύδρευσης, άρδευσης και αποχέτευσης εμφάνιζαν μόνιμω

βλάβες, αναγκάζοντας ακόμα και νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις να προχωρήσουν σε επανακρατικοποιήσεις, κάτι που αποτελεί και διεθνή τάση.

Άλλες έμμεσες μορφές ιδιωτικοποιήσεων είναι τα περίφημα ΣΔΙΤ, δηλαδή οι συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Όλα τα έργα υποδομών παραχωρούνται σε ιδιώτες εργολάβους. Οι μεγάλες κατασκευαστικές (ΤΕΡΝΑ, ΜΕΤΚΑ, ΙΝΤΡΑΚΑΤ κλπ) που παρουσιάζουν πρωτοφανή κέρδη αναλαμβάνουν την υλοποίηση έργων υποδομών με πόρους του δημοσίου. Το εθνικό οδικό δίκτυο είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα, όπου οι εργολάβοι έχουν αναλάβει και τη διαχείριση των δρόμων, αυγατίζοντας τα κέρδη τους από τα διόδια αλλά και από τις εισφορές και τις αποζημιώσεις του δημοσίου, ενώ δε φροντίζουν για τα στοιχειώδη, με αποτέλεσμα πριν δύο χρόνια στην Αττική Οδό να εγκλωβιστούν επί ώρες εκατοντάδες άνθρωποι λόγω της έντονης χιονόπτωσης. Αντίστοιχα, η κατασκευή των αντιπλημμυρικών έργων στη Θεσσαλία μετά τις πλημμύρες του 2020 ανατέθηκε στην ΤΕΡΝΑ, η οποία ενώ έλαβε όλο το ποσό που προβλεπόταν στη σύμβαση με το ελληνικό δημόσιο, μέσα σε τρία χρόνια ολοκλήρωσε μόνο το 40% των προβλεπόμενων εργασιών με καταστροφικά αποτελέσματα το Σεπτέμβριο του 2023.

Δεν είναι μόνο οι υποδομές. Λειτουργίες του δημοσίου και των υπουργείων παραχωρούνται με συμβάσεις σε εργολάβους, ολόκληρες λειτουργίες των δήμων παραχωρούνται σε ιδιώτες, όπως η αποκομιδή των απορριμμάτων, η συντήρηση του πρασίνου,

Υπάρχει και μία άλλη μορφή ιδιωτικοποίησης, η οποία είναι ακόμα πιο «ύπουλη». Είναι η δημιουργία πα-

Ιδιωτικοποιήσεων

ράλληλων συστημάτων, ιδιωτικών και δημοσίων. Σε αυτή την κατηγορία εμπίπτουν το δημόσιο σύστημα υγείας και το δημόσιο σύστημα παιδείας. Και στις δύο περιπτώσεις, έχει επιτραπεί η παράλληλη λειτουργία ιδιωτικών οργανισμών, χωρίς να υπάρχει άμεση ιδιωτικοποίηση.

Το παράδειγμα των ιδιωτικών φροντιστηρίων στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση είναι πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα για την παιδεία. Η ανάθεση στην αγορά να καλύψει τα κενά σε προσωπικό και υποδομές των δημόσιων σχολείων αποτελεί μία τεράστια και ανεξάντλητη πηγή κερδοφορίας. Με το νόμο που ψηφίστηκε πέρσι για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και με δεδομένη την υποχρηματοδότηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δημιουργείται η συνθήκη όπου τα δημόσια πανεπιστήμια θα είναι υποβαθμισμένα, για αυτούς που δεν έχουν να πληρώσουν τα δίδακτρα των ιδιωτικών δίνοντας την ευκαιρία σε επιχειρηματικούς ομίλους να πλουτίσουν από την ίδρυση αμφιβόλου ποιότητας ιδιωτικών πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, τα οποία προφανώς και θα λειτουργούν με γνώμονα το κέρδος, όπως κάνουν τόσα χρόνια τα κάθε λογής ιδιωτικά ΙΕΚ.

Επίσης στη δημόσια υγεία λειτουργούν εδώ και δεκαετίες ιδιωτικά νοσοκομεία, τα οποία όμως ήταν πολύ κατώτερα από άποψη υποδομών, προσωπικού (με εμπειρία και ειδικευση) σε σχέση με τα δημόσια, τα οποία έχουν κρατηθεί όρθια με τις ηρωικές προσπάθειες των εργαζομένων. Βέβαια, πλέον η κατάσταση των δημόσιων νοσοκομείων είναι απελπιστική: ιδιωτικοποιούνται τα απογευματινά χειρουργεία ενώ και η αναμονή για κάποιο χειρουργείο είναι τεράστια, υποβαθμίζονται τα τακτικά ιατρεία, υποβαθμίζονται οι εφημερίες, εξουθενώνεται το νοσηλευτικό προσωπικό, το ιατρικό προσωπικό ωθείται σε διπλές και τριπλές βάρδιες. Στην πραγματικότητα το ΕΣΥ μετατρέπεται σε σύστημα αντιμετώπισης έκτακτων περιστατικών ενώ η συστηματική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη παραχωρείται στους ιδιώτες, δηλαδή παραχωρείται η φροντίδα της ανθρώπινης ζωής στο βωμό του κέρδους.

Να αμφισβητήσουμε το «ιερό δισκοπότηρο» των ιδιωτικοποιήσεων

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει κάνει δόγμα την «ατομική ευθύνη» για κάθε κοινωνικό πρόβλημα. Το δόγμα είναι βαθιά νεοφιλελεύθερο: «δεν υπάρχει κοινωνία παρά μόνο άτομα» που είχε

πει η Θάτσερ. Εάν το δόγμα είναι ατομική ευθύνη παντού (στον covid, στις φωτιές, στις πλημμύρες κλπ) τότε η απόσυρση του κράτους από τις κοινωνικές του υποχρεώσεις φαντάζει συνεπής. Όμως είναι δυστοπική για την κοινωνία.

Οι ιδιωτικοποιήσεις δημοσίων αγαθών και υπηρεσιών που είναι απαραίτητες για τη ζωή των ανθρώπων και δεν αφορούν βέβαια κάποια δήθεν πρόνοια, μεταφέρουν όλο το βάρος της κοινωνικής αναπαραγωγής στη σφαίρα του ιδιωτικού, μέσα σε μία κοινωνική ζούγκλα που θα θυμίζει ολοένα περισσότερο «Hunger Games». Η επιβίωση του καθενός και της καθεμιάς θα είναι απολύτως ιδιωτική υπόθεση χωρίς καμία κοινωνική πρόνοια. Η πρόσβαση σε ποιοτικές υπηρεσίες υγείας δε θα είναι για όλους, η πρόσβαση στην εκπαίδευση δε θα είναι για όλους, η πρόσβαση στο ρεύμα δε θα είναι ίδια για όλους, το νερό δε θα είναι για όλους και από όλα αυτά θα πλουτίζει το ιδιωτικό κεφάλαιο. Και θα το κάνει πάνω στις δικές μας ζωές.

Η αμφισβήτηση του «ιερού δισκοπότηρου» των ιδιωτικοποιήσεων είναι κομβικής σημασίας για την προστασία τις ανθρώπινης ζωής. «Οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη» ήταν το κεντρικό σύνθημα των διαδηλώσεων μετά το έγκλημα των Τεμπών, αναδεικνύοντας αυτό ακριβώς. Ήταν η στιγμή που το «ιερό δισκοπότηρο» αμφισβητήθηκε μαζικά. Η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά και το εργατικό κίνημα οφείλουν να έχουν πολύ ψηλά στις προτεραιότητες τους τον αγώνα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις παντού, για την προστασία της ανθρώπινης ζωής.

Είναι ανάγκη να πάμε και ένα βήμα παραπέρα. Όσο απαραίτητο είναι το μπλοκάρισμα κάθε νέας ιδιωτικοποίησης άλλο τόσο απαραίτητη είναι η ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων που έχουν ήδη συντελεστεί. Και ο μόνος τρόπος για να γίνει αυτό είναι να επιστρέψουν τα ιδιωτικοποιημένα αγαθά και υπηρεσίες στον έλεγχο του δημοσίου, χωρίς καμία αποζημίωση στους ιδιώτες επιχειρηματίες, με τον έλεγχο των εργαζομένων και της κοινωνίας. Η απόσπαση των δημόσιων αγαθών και των κοινωνικών υπηρεσιών από το ιδιωτικό κεφάλαιο και την αγορά, θα συνιστούσε μία κολοσσιαία αλλαγή στον κοινωνικό συσχετισμό και μία απολύτως απαραίτητη ενέργεια για να προστατέψουμε τις ζωές μας από τα κέρδη που σκοτώνουν. Και αυτή είναι μία πολύ σοβαρή υποχρέωση για το εργατικό κίνημα, για τα συνδικάτα, για τα κινήματα, για την αντικαπιταλιστική Αριστερά.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΔΕΑ

Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Συνέντευξη με τον Αντ. Νταλακογιώργο, πρόεδρο της ΠΕΝΕΝ

«Τα Ναυτεργατικά προβλήματα συνεχώς οξύνονται ως αποτέλεσμα της πολιτικής κυβέρνησης – εφοπλιστών»

? Στις 22 – 25 Οκτώβρη οι Ναυτεργάτες κατέβηκαν σε απεργία. Ποια είναι η κατάσταση στον κλάδο όπου οι εφοπλιστές κάνουν πάρτι σε κέρδη και ευκαιρίες και τι απαιτούν οι Ναυτεργάτες;

Τα Ναυτεργατικά προβλήματα παραμένουν άλυτα και συνεχώς οξύνονται ως αποτέλεσμα της πολιτικής κυβέρνησης – εφοπλιστών.

Αυτή η πολιτική έχει στο επίκεντρο την ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία των Ναυτιλιακών επιχειρήσεων.

Συνεχώς παρέχονται προνόμια στο εφοπλιστικό κεφάλαιο για να θωρακίσει και να γιγαντώσει τα κέρδη του και από την άλλη επιχειρούν μια μετωπική επίθεση στα εναπομείναντα Ναυτεργατικά δικαιώματα που επιδιώκουν να πάρουν πίσω.

Αυτό καταγράφεται στα εργασιακά, στα κοινωνικά – ασφαλιστικά, στα συνδικαλιστικά και στις ΣΣΕ.

Η ΠΕΝΕΝ στην απεργία ανέδειξε αυτά τα προβλήματα και διατύπωσε ένα διεκδικητικό πλαίσιο αιτημάτων που συμπυκνώνονται στα παρακάτω:

Υπογραφή ΣΣΕ σε όλες τις κατηγορίες πλοίων, ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς, λύσεις στα εργασιακά, κατάργηση όλων των ναυτεργατικών νόμων στην επάνδρωση και οργανικές συνθέσεις καθώς και στα συνταξιοδοτικά μας.

? Η ΠΕΝΕΝ έκανε μια οργανωμένη καμπάνια ενημέρωσης για την προετοιμασία της απεργίας της. Υπολογίζετε στην κινητοποίηση και το σκέφτεστε ως επόμενα βήματα;

Θεωρούμε ότι η οργάνωση, η προετοιμασία, η ενημέρωση, η επικοινωνία στο διάστημα πριν την απεργία ήταν άψογη, γεγονός που φάνηκε τόσο στην απεργιακή μας συγκέντρωση, όσο και στην καθολική συμμετοχή του κλάδου μας στην 4ήμερη απεργία.

Η απήχηση της γραμμής μας είναι πολύ ευρύτερη των μελών μας και αυτή συσπειρώνει την πλειοψηφία των πληρωμάτων σε όλες τις κατηγορίες πλοίων εσωτερικού.

Το μεγάλο πρόβλημα που ανέδειξε και αυτή η απεργία είναι η αναντιστοιχία ανάμεσα σε μια συμβιβασμένη ηγετική ομάδα (ΠΝΟ) και στις αγωνιστικές διαθέσεις των Ναυτεργατών.

Από την κινητοποίηση που έγινε με πρωτοβουλία της ΠΕΝΕΝ στους Αγίους Θεοδώρους ενάντια στη συνενοχή της MOTOR OIL

Μια ηγεσία η οποία αποδεικνύεται εξαρτημένη από το εφοπλιστικό κεφάλαιο και την εκάστοτε κυβερνητική ναυτεργατική πολιτική.

Η υπογραφή της ΣΣΕ πολύ κάτω από τα μισθολογικά αιτήματα (που η ίδια η ΠΝΟ είχε θέσει), η εγκατάλειψη σημαντικών οικονομικών και κλαδικών αιτημάτων, η άτακτη υποχώρηση της στις διεκδικήσεις που αφορούσαν την κυβέρνηση και το ΥΕΝ δείχνει για άλλη μια φορά την ανάγκη οι Ναυτεργάτες, από τα κάτω, μέσα στα πλοία να πάρουν στα δικά τους χέρια τα αιτήματα και να δείξουν την αντιπαράθεση τους με την πολιτική κυβέρνηση – εφοπλιστών.

Η κατάσταση στο ναυτεργατικό συνδικαλιστικό κίνημα γίνεται ακόμη πιο δύσκολη για τα Ναυτεργατικά δικαιώματα με δεδομένη την πλήρη αδυναμία των δυνάμεων του ΠΑΜΕ να ακολουθήσουν μια άλλη πορεία, αυτή της αποφασιστικής και αγωνιστικής υπεράσπισης των Ναυτεργατών.

Αυτό δημιουργεί αντικειμενικά τις προϋποθέσεις η ΠΕΝΕΝ να αναλάβει αυτόν το ρόλο συσπειρώνοντας και κινητοποιώντας τους Ναυτεργάτες όλων των ειδικοτήτων.

? Το εφοπλιστικό κεφάλαιο συμβάλει ενεργά στην γενοκτονία των Παλαιστινίων εφοδιάζοντας με καύσιμα το Ισραήλ, ενώ βάζει σε κίνδυνο τις ζωές των πληρωμάτων επιμένοντας να επιχειρεί στην Ερυθρά Θάλασσα. Μπορείς να μας

πεις περισσότερα για αυτή την συνενοχή και την δράση της ΠΕΝΕΝ πάνω σε αυτά τα ζητήματα;

Το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο μας αποδεικνύει και αυτή τη φορά ότι όπου οσμίζεται κέρδη είναι το πρώτο που επιδιώκει να τα διεκδικήσει και να τα αποκτήσει.

Καθόλου λοιπόν τυχαίο ότι την στιγμή που οι μεγαλύτεροι διεθνείς Ναυτιλιακοί κολοσσοί που έχουν containerships αλλά και δεξαμενόπλοια έχουν αποχωρήσει από τα δρομολόγια μέσω της Ερυθράς Θάλασσας και το τυχοδιωκτικό ελληνικό κεφάλαιο εξακολουθεί να στέλνει τα πληρώματα στο στόμα του λύκου στην Ερυθρά Θάλασσα η οποία είναι η πιο επικίνδυνη πολεμική ζώνη στον πλανήτη για τα πλοία.

Είναι αυτοί που απαίτησαν από την κυβέρνηση να συμμετάσχει ενεργά στην επιχείρηση «ΑΣΠΙΔΕΣ» στέλνοντας διαδοχικά στην περιοχή τις φρεγάτες «ΥΔΡΑ» και «ΨΑΡΑ» για τα συμφέροντα των εφοπλιστών και αυτά του ιμπεριαλιστικού μπλοκ, ΗΠΑ – ΝΑΤΟ – Ε.Ε.

Αυτή την θανάσιμη εμπλοκή την έχουμε ως ΠΕΝΕΝ καταδικάσει οργανώνοντας για το σκοπό αυτό σειρά κινητοποιήσεων προς την ΕΕΕ, το ΥΕΝ, την ισραηλινή ΖΙΜ και πρόσφατα στους Αγίους Θεοδώρους για τα στρατιωτικά καύσιμα που τροφοδοτεί η επιχείρηση Βαρδινογιάννη (MOTOR OIL) τον ισραηλινό στρατό συμμετέχοντας έτσι στην γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού.

? Αντιμετωπίζουμε την εργοδοτική ασοδοσία στο εσωτερικό και την συνενοχή στην γενοκτονία στην Παλαιστίνη με μια κυβέρνηση αποφασισμένη να συνεχίσει να στηρίζει αυτή την πολιτική. Πως βλέπεις την συνέχεια της εργατικής αντίστασης και της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη;

Είμαστε πεπεισμένοι ότι η εμπλοκή της χώρας μας στο πλευρό των ΗΠΑ – Ε.Ε. κατά του Παλαιστινιακού λαού έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την λαϊκή θέληση, εξυπηρετεί τα στρατηγικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα του ιμπεριαλισμού στην περιοχή και η μετατροπή της χώρας μας σε μια απέραντη στρατιωτική βάση των ΗΠΑ εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για την χώρα και το λαό μας.

Το φασιστικό – σιωνιστικό καθεστώς χάρη σε αυτήν τη στήριξη και βοήθεια πραγματοποιεί επί ένα χρόνο την μεγαλύτερη σφαγή μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο κατά του Παλαιστινιακού λαού.

Επιβάλλεται οι κινητοποιήσεις και οι δράσεις κατά της εμπλοκής της χώρας μας στο γενοκτονικό πόλεμο στην Παλαιστίνη να ενταθούν, να πολλαπλασιαστούν, να αποκτήσουν μεγαλύτερη μαζικότητα και διάρκεια ώστε να αυξηθεί η πίεση προς την κυβέρνηση και να σταματήσει την βοήθεια προς το σιωνιστικό καθεστώς.

Σε αυτή την κατεύθυνση θα συμβάλλουμε με όλες τις δυνάμεις μας.

Ένας αποχαιρετισμός

Της Όλγας Κλείτσα*

Όταν έφτασε το νέο του θανάτου της Κατερίνας, το αρχικό σοκ αντικατέστησαν βροχή αναμνήσεων, συζητήσεων, συνεδριάσεων και εκδηλώσεων· αναμνήσεις θραύσματα, της Κατερίνας ως αγωνίστρια, ως συντρόφισσα, ως αυτοδιοικητικός, ως συγγραφέας, ως γυναίκα, ως εκπαιδευτικός. Όλο αυτό το διάστημα, αυτά τα θραύσματα μας βαραίνουν. Δεν θα αρκούσε, λοιπόν, τίποτα λιγότερο από μια πραγματική εκδήλωση να τα ενώσει για να την χαιρετίσουμε όπως της αξίζει.

Αυτή η πολυσχιδής προσωπικότητα την οδήγησε και στο πολιτικό προσκήνιο από το 2012, όταν διεκδικούσαμε με τον ΣΥΡΙΖΑ της ριζοσπαστικής αριστεράς (τότε) τον δρόμο της ανατροπής. Συντονίστρια του Αριστερού Ρεύματος Α' Αθήνας, μέλος του Συντονιστικού Νομαρχιακής του ΣΥΡΙΖΑ Α' Αθήνας, αργότερα Κεντρική Επιτροπή και στη συνέχεια εκλεγμένη Αντιπεριφερειάρχης Αττικής.

Η Κατερίνα δεν ασχολήθηκε με την πολιτική· την πολιτική την ζούσε. Και τη ζούσε με την ίδια ένταση όπως κάθε άλλη μεασχόλησή της. Δεν συμφωνούσαμε πάντα. Αλλά αλίμονο σε όποιους βρίσκονταν απέναντί της σε μία διαφωνία. Έβαζε τόση ενέργεια και τόση αποφασιστικότητα στην άποψη που υποστήριζε, που δύσκολα μπορούσε κανείς να σταθεί εμπόδιο.

Όταν μιλάμε για την πολιτική ιστο-

ρία μίας χώρας, συνήθως φέρνουμε στο μυαλό μας φιλοσόφους, μελετητές και κινήματα. Παραγνωρίζουμε, όμως, τα υποκείμενα, τους ανθρώπους αυτούς που φέρουν και αναπαράγουν την πολιτική σκέψη και χωρίς αυτούς οι θεωρίες ίσως έμεναν στα χαρτιά. Ένας τέτοιος άνθρωπος ήταν η Κατερίνα. Με πρώτη μέριμνα τη δικτύωση ανθρώπων, συλλόγων ή ομάδων προκειμένου η κάθε διεκδίκηση να είναι πιο αποτελεσματική. Η δουλειά της σε αυτή την κατεύθυνση κατά τη διάρκεια της θητείας της ως Αντιπεριφερειάρχης Κοινωνικής Πολιτικής θα χρειαζόταν άλλη μία εκδήλωση προκειμένου να περιγραφεί και να αναλυθεί.

Με την ίδια ενέργεια συμμετείχε και στο εγχείρημα της Λαϊκής Ενότητας το 2015, όταν το όχημα του ΣΥΡΙΖΑ μετασχηματίστηκε και η ελπίδα διαψεύστηκε. Για άλλη μια φορά, μέλος της Νομαρχιακής Α' Αθήνας και της Κεντρικής Επιτροπής. Αγώνας για την ανατροπή, ο οποίος, όμως, καταλήγει στην αποστασιοποίησή της από το πολιτικό προσκήνιο λίγο μετά τις εκλογές του 2019.

Η αποστασιοποίηση δεν κράτησε πολύ. Παρά τα προβλήματα υγείας που είχαν ήδη αρχίσει, μπροστά στον κατακερματισμό της ριζοσπαστικής αριστεράς η Κατερίνα είναι πάλι παρούσα και διαθέσιμη. Με την ανάγκη για ενότητα κατά νου, συμμετέχει στο Κόμμο και αργότερα στη Μετάβαση, ενώ παράλληλα αναλαμβάνει για άλλη μια φορά τον αυτοδιοικητικό της

ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

[1965 - 2024]

ρόλο συμμετέχοντας στην Ανυπότακτη Αθήνα και πρωτοστατώντας στην ίδρυση της Ανατρεπτικής Συμμαχίας.

Βρίσκομαι εδώ εκ μέρους την Ανυπότακτης Αθήνας. Δεν θα μπορούσα όμως να αποφύγω έναν πιο προσωπικό τόνο καθώς με την Κατερίνα στο μεγαλύτερο μέρος της πολιτικής ιστορίας που περιέγραφα, συμβαδίσαμε.

Κάποια στιγμή, μου είχε πει: «Όλγα πρόσεχε: εγώ δεν θέλω να είμαι αρεστή. Θέλω να είμαι σωστή. Γιατί να είμαι αρεστή; Για να με μνημονεύουν μετά θάνατον;». Ναι, Κατερίνα, σε κάποιους δεν ήσουν αρεστή. Αλλά περισσότερο από όσους ήταν αρεστοί μνημονεύουμε τους ανθρώπους που άφησαν το στίγμα τους. Και το δικό

σου στίγμα ήταν βαθύ και αδιάβλητο. Ήσουν επιδραστική Κατερίνα και γι' αυτό θα αναγκάζονται να σε μνημονεύουν και όσοι δεν τους ήσουν αρεστή. Γι' αυτό ήσουν και θα είσαι η Κατερινάρα μας.

Για την παρακαταθήκη και το έργο σου, λοιπόν, δεν σε αποχαιρετούμε· σε ευχαριστούμε.

Ανθή, Γιώργο, σας ευχαριστούμε για την ευκαιρία που μας δώσατε με αυτή την εκδήλωση να ενώσουμε τα αποσπάσματα και να διατηρήσουμε το στίγμα της ακέραιο στη μνήμη μας.

*Η ομιλία της εκ μέρους της Ανυπότακτης Αθήνας στην εκδήλωση στη μνήμη της Κατερίνας που έγινε στις 30/10

Νέες κυκλοφορίες από τις εκδόσεις RedMarks

www.redmarks.gr • Κλαζομενών 1-3
bookstore@redmarks.gr • 2108233761

Στα χέρια σας κρατάτε ένα πολυφωνικό σώμα κειμένων, που άρχισε να γράφεται κατά τη διάρκεια των σεμιναρίων φεμινιστικής ανάγνωσης και γραφής *Γράφω την εαυτή μου*, με ποιήματα, πεζά κείμενα, γραπτά δοκιμιακού χαρακτήρα, μικρά διηγήματα, συνειρμικά και ασυνάρτητα λογοπαίγνια, πλήματα βγαλμένα από το ασυνείδητό μας, ατελείς φράσεις μέχρι τη μέση του πουθενά, επιστολές, ασκήσεις, εξομολογήσεις, προφορικές αφηγήσεις, καθώς και αποσπάσματα άλλων κειμένων που προηγήθηκαν και αποτέλεσαν πηγή έμπνευσης για όλα μας. Πρόκειται για ένα διαθεματικό κολλάζ που επιθυμεί να ονομαστεί φεμινιστικό με τα γραφόμενα να αναζητούν τις θεσιακότητές τους, αλλά και ένα δικό τους διωμάτιο σε πληθυντικό αριθμό. Μια αναζήτηση που μας απομάρκρυνε καθοριστικά από την ιδέα του ατομικού ταλέντου και μας γείωσε

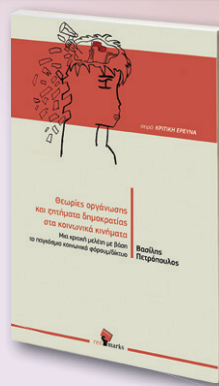
στις υλικές συνθήκες της γραφής μας. Κάποια από τα κείμενα που περιλαμβάνονται σε αυτό το βιβλίο γράφτηκαν μέσα σε πλεωφορεία, ανάμεσα σε εργασιακές βάρδιες και υπερωρίες, με αυθεντικό και ημικρονίες, με απλήρωτα κοινόχρηστα, κατά τη διάρκεια επειγόντων ερωτών και ιμπεριαλιστικών πολέμων. Στα κείμενά μας και στις handmade με-

θοδολογίες μας ίσως οι αναγνώστριες εντοπίσουν κάτι από το φεμινιστικό άδημο γραφής της εαυτής μας.

Κολεκτίβα φεμινιστικής γραφής

Γράφω την εαυτή μου

Συλλογικά γραφολογήματα

Η οργανωτική συγκρότηση των κινηματικών φαινομένων οδηγεί κάποιες φορές στην αλλαγή παραδείγματος. Κότι αντίστοιχο επιχειρήθηκε με το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ (ως μελέτη περίπτωσης), αφού η εμφάνισή του απασχόλησε για δεκαετίες και την οργανωτική σκέψη. Οι έννοιες δίκτυο και φόρουμ κυριάρχησαν ως διαδικασίες οργανωτικής συγκρότησης, χωρίς ωστόσο να λείψουν και άλλες εκδοχές. Εντοπίζεται πως κυρίως η ακαδημαϊκή ενσκόληση με το θέμα οργάνωσης των κοινωνικών κινήματων, αφυδατωμένη από τα συγκρουσιακά χαρακτηριστικά τους, οδηγήθηκε στην κατεύθυνση αφενός της μοντελοποίησης και του ισομορφισμού και αφετέρου της σύνδεσης της οργανωσιακής και κινηματικής θεωρίας σε μια γενικότερη οργανωσιακή θεωρία, όπου κινηματικές οργανώσεις και

εταιρίες αντιμετώπιζονταν όλα ως οργανισμοί. Στο παρόν βιβλίο επιχειρείται ένα φιλόδοξο εγχείρημα παρουσίασης όλων των οργανωτικών αντιλήψεων που εμφανίστηκαν καθώς και βασικών «μοντέλων» λειτουργίας (οριζοντιότητα, συναίνεση ως τρόπος λήψης αποφάσεων κλπ) Οι παραπάνω παραδοχές δοκιμάζονται μέσα από την προ-

Βασίλης Πετρόπουλος

Θεωρίες οργάνωσης και ζητήματα δημοκρατίας στα κοινωνικά κινήματα

Μια κριτική μελέτη με βάση το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ/Δίκτυο

βοδή τους στην ίδια την λειτουργία του Π.Κ.Φ., για να αποδειχθεί πόσο κι αν το κοινωνικό πράττειν, απέχει από τις μελετητικές κατασταλάξεις.

25 Νοέμβρη 2024: Φεμινιστικοί για ζωή χωρίς βία και πόλεμο

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Ακόμα μια 25η Νοέμβρη (παγκόσμια μέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών) μας βρίσκει στην εντελώς αντίθετη κατεύθυνση από το στόχο της παγκόσμιας αυτής μέρας.

Στα μάτια όλου του πλανήτη κλιμακώνεται η ακραία απάνθρωπη προσπάθεια εξαφάνισης του Παλαιστινιακού λαού και όσων επιμένουν να αντιστέκονται, συνειδητά ενορχηστρωμένη από τις κυβερνήσεις της Δύσης και τους συνασπισμούς τους (ΝΑΤΟ, ΕΕ), για τα συμφέροντά τους, για τα πετρέλαια...

Και εδώ, στην χώρα μας, η κυβέρνηση της ΝΔ «δεν έχει λεφτά» για τις δομές στήριξης των κακοποιημένων γυναικών, ενώ οι γυναίκες που εργάζονται ως ΙΔΟΧ στη Γραμμή 15900, στο Παρατηρητήριο Ισότητας και στο Γραφείο Υποστήριξης (Help Desk) Ισότητας, σε συνθήκες πλήρους εργασιακής ανασφάλειας, η τελευταία πληρωμή που έλαβαν φέτος αφορούσε το μήνα Ιούλιο, όπως καταγγέλλουν οι Σύλλογοι των εργαζομένων στο Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης και στο Υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας!!!

Όμως, η κυβέρνηση της ΝΔ, πρωτοστατούσα στη βοήθεια προς το κράτος-δολοφόνο Ισραήλ, πληρώνει δισεκατομμύρια για να στέλνει φρεγάτα 2.500 χιλιόμετρα μακριά από τα σύνορα της Ελλάδας, αγοράζει τη μια Belhara μετά την άλλη και διαθέτει περί τα 6 δισ. Ευρώ για πολεμικούς εξοπλισμούς.

Η υποκρισία της κυβέρνησης και όλου του συστημικού τόξου δεν μας εκπλήσσει.

Ωστόσο δεν είμαστε διατεθειμένες να συνηθίσουμε τη βία, ούτε στην Παλαιστίνη, ούτε στην Ελλάδα, ούτε πουθενά!

Και θα σπάμε τη σιωπή κι ας ξέρουμε πως μας το λένε υποκριτικά, χωρίς να το εννοούν και χωρίς αυτό να επιφέρει καμία οργανωμένη προστασία, ενώ αντίθετα, μπορεί να επιφέρει έξτρα απειλές και τιμωρίες!

Πώς αλλιώς να εκλάβουμε τη γυναικοκτονία της Κυριακής, μέσα στο ΑΤ Αγ. Αναργύρων, που όχι μόνο «έσπασε τη σιωπή», αλλά τήρησε «ολόκληρο το πρωτόκολλο» και παρόλα αυτά, της αρνήθηκε η Ελληνική Αστυνομία ακόμα και να καταγράψει το όνομά της, με την πρόθεση, η προδιαγεγραμμέ-

νη δολοφονία της με έμφυλα χαρακτηριστικά, να αποτελέσει άλλο ένα... περιστατικό!

Γυναικοκτονίες

Επί τη ευκαιρία της 25ης Νοέμβρη και όχι μόνο, κάθε χρόνο παρατίθενται τα πιο επικαιροποιημένα στοιχεία επιθέσεων έμφυλης βίας, από όλες τις φεμινιστικές συλλογικότητες, ακόμα και από την κυβέρνηση, τις Υπουργούς (πόσο μάλλον που φέτος έχουμε και Υπουργείο Οικογένειας!!!), τον ΟΗΕ και άλλα θεσμικά όργανα.

Στα στατιστικά, λίγο-πολύ συμφωνούμε όλες-οι οι εμπλεκόμενες-οι, τουλάχιστον για αυτά που είναι καταγεγραμμένα ως τέτοια.

Ωστόσο, η χρήση των όρων δεν έχει κατακτηθεί πλήρως και δεν είναι κοινό μας στοιχείο. Ο όρος «γυναικοκτονία», μετά από τραγικές δολοφονίες γυναικών επειδή ήταν γυναίκες και από την επίμονη δράση του φεμινιστικού κινήματος, στη δημόσια σφαίρα έχει επικρατήσει, αλλά η κυβέρνηση αντιστέκεται σθεναρά στη νομική κατοχύρωση. Και εξαντλεί την...ευαισθησία στο όλο και πιο αυξημένο επίπεδο των ατομικών ποινών, στις αλληπάλληλες αλλαγές του Ποινικού Κώδικα, καλλιεργώντας τα πιο άγρια κι εκδικητικά ανθρώπινα ένστικτα, δίνοντας «αίμα στην αρένα», χωρίς καν να δίνει τη δυνατότητα καταγραφής των γυναικοκτονιών ως τέτοιες και χωρίς καμία φροντίδα για πρόληψη.

Διαβάζοντας στην ΕΦΣΥΝ άρθρο του Δημήτρη Αγγελίδη, στις 24/10/2024, «Ο ΟΗΕ ανησυχεί για τα δικαιώματα στην Ελλάδα», ο όρος «γυναικοκτονία» έχει ενσωματωθεί από τον ΟΗΕ, τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ),

Η υποκρισία της κυβέρνησης και όλου του συστημικού τόξου δεν μας εκπλήσσει. Ωστόσο δεν είμαστε διατεθειμένες να συνηθίσουμε τη βία, ούτε στην Παλαιστίνη, ούτε στην Ελλάδα, ούτε πουθενά!

καθώς και από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Στην Ελλάδα όμως, εκτός από τη νομική αναγνώριση, στερούμαστε και την επίσημη καταγραφή των γυναικοκτονιών που γίνονται κάθε χρόνο. Ως εκ τούτου είναι εξαιρετικά δύσκολο να καταλήξουμε σε απόλυτους αριθμούς, καθώς τον ρόλο της «καταγραφής» τον έχουν αναλάβει τα ΜΜΕ, με πολλές υποθέσεις να μη γίνονται ποτέ γνωστές στο ευρύ κοινό. Προκειμένου να καταρτίσουμε έναν συγκεντρωτικό πίνακα των τελευταίων τεσσάρων ετών βασιστήκαμε στα στοιχεία που έχει δημοσιοποιήσει η ελληνική ομάδα του Ευρωπαϊκού Παρατηρητηρίου για τη Γυναικοκτονία.

Η καταγραφή είναι αποκαρδιωτική: τα τελευταία 4 χρόνια έχουμε περισσότερες από 80 γυναικοκτονίες, δηλαδή, τουλάχιστον 2 γυναικοκτονίες ανά μήνα.

Η υποκαταγραφή των γυναικοκτονιών συνοδεύεται και από άλλα στοιχεία κοινωνικού ρατσισμού. Για παράδειγμα, οι περισσότερες υποθέσεις που βλέπουν το φως της δημοσιότητας αφορούν νέες γυναίκες, όμως μια απλή και μόνο ανάγνωση του συνόλου των υποθέσεων είναι αρκετή για να φωτίσει τις παραγκωνισμένες και ξεχασμένες γυναίκες της τρίτης ηλικίας, θύματα ενδοοικογενειακής βίας, από τους γιους και τους συζύγους τους.

Ο ίδιος ο Υπουργός Προστασίας του

Πολίτη, ο κ. Χρυσόχοιδης έχει επισημάνει πως «γυναικοκτονίες γίνονται και δυστυχώς θα συνεχίσουν να γίνονται γιατί κάποιοι άνθρωποι είναι εκτός εαυτού».

Ατομική υπόθεση, λοιπόν και οι γυναικοκτονίες!

Και όταν αναφέρονται σε αυτές ως «κοινωνική μάστιγα» εννοούν ότι φταίνε τα «κτήνη» που τις διαπράττουν, η ψυχική τους κατάσταση, οι «ανεύθυντοι γονείς», οι γείτονες που δεν μιλάνε...

Η Αστυνομία, η ανύπαρκτη σχετική εκπαίδευση στα σχολεία, τα Υπουργεία και οι ελάχιστες και υποστελεχωμένες κρατικές δομές δεν φταίνε ποτέ!

Και προφανώς, για την κυβέρνηση, όχι μόνο δεν φταίει ο θεσμικός σεξισμός, αλλά αυτός εντείνεται ραγδαία τα τελευταία χρόνια.

Η κυβέρνηση δημιούργησε ολόκληρο νέο Υπουργείο, Οικογένειας και Κοινωνικής Συνοχής, για να στείλει τις γυναίκες εκεί που θεωρεί ότι πρέπει να είναι: στην οικογένεια, στην ανατροφή παιδιών και στη φροντίδα των αδυνάμων, για να ξεφορτώνεται η ίδια τα βάρη (οικονομικά κυρίως) της κοινωνικής αναπαραγωγής.

Κι ενώ τα ζητήματα των έμφυλων διακρίσεων και ειδικότερα της έμφυλης βίας είναι ψηλά στην επικαιρότητα και – υποτίθεται – στην πολιτική ατζέντα, το αρμόδιο υπουργείο δεν διαθέτει επί της ουσίας τις διοικητικές υπηρεσίες

αγώνες

που θα υποστηρίξουν τη δουλειά των στελεχών που εργάζονται στην πρώτη γραμμή (όπως διαβάζουμε στην ανακοίνωση της 18/10, του Συλλόγου Εργαζομένων ΓΓ Ισότητας των Φύλων – Δώρα Κατσιβαρδάκου).

Το δημόσιο χρήμα δεν πρέπει να... ξοδεύεται για τις κοινωνικές ανάγκες, αλλά για τις γαλαντόμες επιχορηγήσεις των ήδη ζάμπλουτων και για πολεμικούς εξοπλισμούς.

Και αυτήν την 25η Νοέμβρη, στον ανύπαρκτο κοινωνικό σχεδιασμό για πρόληψη της έμφυλης βίας και τη νεοφιλελεύθερη οργάνωση της ζωής, στον κάθε μορφής πόλεμο που μας έχουν κηρύξει οι κυβερνήσεις, υπερασπιζόμενες λυσσαλέα τα κέρδη των λίγων, εμείς θα αντιτάξουμε τις ανάγκες μας για ΖΩΗ!

Όπως ανέφερε η Χρύσα Τσικαλούδακη, συντονίζοντας τη συζήτηση του φετινού Φεμινιστικού Φεστιβάλ της Συνέλευσης 8 Μάρτη «Για τη Φεμινιστική Υπεράσπιση της Ζωής: πέρα από τη νομική κατοχύρωση της γυναικοκτονίας», θέλουμε «να προτάξουμε τη ΖΩΗ μέσα σε έναν κόσμο που φλέγεται»!

Αντίστοιχη διαπίστωση και διατύπωση έκανε και η ακτιβίστρια του φεμινιστικού κινήματος από την Τουρκία, Ecelan Balta, στην ίδια συζήτηση του Φεμινιστικού Φεστιβάλ: «έχουν κηρύξει τον πόλεμο απέναντι στη ζωή»!

Κινητοποίηση

Γ' αυτό, τη φετινή 25η Νοέμβρη επιλέγουμε να τη νοηματοδοτήσουμε με το σύνθημα απέναντι στη γενοκτονία και τις γυναικοκτονίες, «Φεμινιστικοί Αγώνες για ζωή χωρίς βία και πόλεμο»!

Ως Συνέλευση 8 Μάρτη, στόχος μας και φέτος να διατηρήσουμε ως σημείο εκκίνησης της διαδήλωσης προς τη Βουλή, τον ευρύτερο χώρο της Κλαυθμώνος, ως χώρο που έχει κατοχυρώσει το φεμινιστικό κίνημα για τις δράσεις του τόσο στις 25 Νοέμβρη, όσο και στις 8 Μάρτη, ως χώρο που υπάρχει ακόμα, παρά τις δυσμενέστερες μεταβολές, η μεταλλαγμένη πλέον Γενική Γραμματεία Ισότητας των Φύλων (η πάλοι ποτέ ΓΓΙΦ) και η έδρα του σωματείου της.

Φέτος, στην πλατεία Κλαυθμώνος διοργανώνονται δράσεις από την Πρωτοβουλία κατά των Γυναικοκτονιών, σε συνεργασία με το Δήμο Αθηναίων.

Η αλλαγή της δημοτικής αρχής, από τον Κώστα Μπακογιάννη, στον Χάρη Δούκα, με τη στήριξη της πιο προοδευτικής και δημοκρατικής, θεωρητικά, πλειοψηφίας, δεν επέφερε και τα

αντίστοιχα προοδευτικά αποτελέσματα στο θέμα της αντιμετώπισης της έμφυλης βίας σε επίπεδο δήμου, του μεγαλύτερου δήμου της χώρας.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της ανακοινωμένης πρόθεσης για αντικατάσταση («μετεξέλιξη») του «Κέντρου για την Καταπολέμηση της Έμφυλης Βίας και των πολλαπλών διακρίσεων» από ένα Rape crisis center, που απευθύνεται μόνο σε γυναίκες θύματα βιασμών και σεξουαλικής βίας. Ενδεικτικό της προχειρότητας και το αμετάφραστο του όρου, με θύματα της νέας αυτής πρότασης τις/τους εργαζόμενες/ους που περνούν από την εργασιακή ανασφάλεια στην ανεργία ή στην ακόμη μεγαλύτερη ελαστικοποίηση, καθώς και ωφελούμενα άτομα θύματα διακρίσεων και έμφυλης βίας, τα οποία αποκλείονται εξ' ορισμού από την υπηρεσία αυτή του δήμου. Τα δε αναγκαία κονδύλια, συνεχίζει η νέα δημοτική αρχή να τα εξασφαλίζει από κοινοτικά προγράμματα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται (περισσότερα και αναλυτικότερα στο άρθρο «Για τη στήριξη των επιζώνων έμφυλης βίας στο Δήμο της Αθήνας» της Ράνιας Παπαγεωργίου, στο <https://rproject.gr>).

Αυτή και άλλες εμπειρίες από τη νέα δημοτική αρχή της Αθήνας δεν μας εμπνέουν εμπιστοσύνη και σίγουρα, ως συλλογικότητα δεν θα επιλέγαμε να συνδιοργανώσουμε οποιαδήποτε δράση για την καταπολέμηση και την πρόληψη της έμφυλης βίας.

Κατανοούμε ότι όλη η αντιμετώπιση από το δήμο της Αθήνας δεν είναι γνωστή σε ευρύ τμήμα της κοινωνίας και θεωρώντας ότι ο χώρος της Κλαυθμώνος δεν πρέπει να απεμποληθεί από το φεμινιστικό κίνημα, έχοντας συνδεθεί με σημαντικά φεμινιστικά ορόσημα, θα βρεθούμε κοντά, με τα πανό μας, με τις ανακοινώσεις, τα αιτήματα, τα συνθήματα, τις πικέτες και τις αφίσες μας, με τις παλαιστινιακές σημαίες μας, ξεκινώντας την πορεία μας προς τη Βουλή στην οποία απευθυνόμαστε και θεωρούμε υπεύθυνη για τις σεξιστικές και φιλοπόλεμες, ακραία βίαιες πολιτικές που ασκούνται, συνεχίζοντας όλα όσα σηματοδότησαν το φετινό Φεμινιστικό Φεστιβάλ μας: τη Φεμινιστική Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, τους φεμινιστικούς αγώνες για ζωή χωρίς βία και πόλεμο, τη δέσμευση να συνεχίσουμε την προσπάθεια για την ενότητα στο δρόμο του φεμινιστικού κινήματος για να αποκρούσουμε το θεσμικό σεξισμό και για τη συνεργασία φεμινιστικού-εργατικού κινήματος.

«Υπάρχει ανάγκη για μόνιμες δομές και προσωπικό»

Ένα καθεστώς απληρωσιάς και εμπαιγμού των εργαζομένων τείνει να εδραιωθεί στο «νεοσύστατο» Υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας, με την αδιαφορία της πολιτικής ηγεσίας να έχει οδηγήσει τις/τους συναδέλφισσες/-ους ΙΔΟΧ στην εξουθένωση και στην απελπισία. Οι εργαζόμενοι/ες ΙΔΟΧ στη Γραμμή SOS 15900, το Παρατηρητήριο Ισότητας των Φύλων και το Γραφείο Υποστήριξης (Helpdesk) της ΓΓ Ισότητας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, παραμένουν – για πολλοστή φορά – απλήρωτοι/ές, ως αποτέλεσμα του επιτελικού χάρους που επικρατεί στο ΥΚΟΙΣΟ, της αντιμετώπισης των συμβασιούχων ως «Β' κατηγορίας» εργαζομένων, αλλά και της γενικότερης υποτίμησης των θεμάτων ισότητας των φύλων και της έκτασης της βίας κατά των γυναικών από την κυβέρνηση της ΝΔ. Μετά από τις τελευταίες κινητοποιήσεις και το Δελτίου Τύπου(18/10/2024) του Συλλόγου μας καταβλήθηκαν, μερικώς, τα δεδουλευμένα τριών μηνών, εξακολουθούν όμως να μην έχουν πληρωθεί αυτά του Σεπτεμβρίου 2024. Ένας νέος γύρος αβεβαιότητας ξεκινάει με έωλες υποσχέσεις για την καταβολή των δεδουλευμένων σε άγνωστη μελλοντική ημερομηνία, καθώς έως σήμερα δεν έχει βρεθεί λύση που να εξασφαλίζει μια κανονικότητα στην πληρωμή των συναδέλφων/ισσων. Το επιτελικό κράτος της ΝΔ, προσπαθεί να φορτώσει στους εργαζόμενους/ες την ανεπάρκεια του, ζητώντας τους να κάνουν υπομονή και να βάλουν πλάτη, αδυνατώντας να κατανοήσει ότι η μισθοδοσία είναι η βασική πηγή εισοδήματος των εργαζομένων από την οποία περιμένουν να καλύψουν τις ανάγκες τους και τις ανάγκες των οικογενειών τους. Το γεγονός ότι οι συνάδελφοι/ισσες δεν πληρώνονται για όλο αυτό το διάστημα έχει ως συνέπεια να μην μπορούν να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους (ενοίκια, διατροφή, λογαριασμοί, ανάγκες παιδιών κ.α.). Η πολιτική ηγεσία και οι υπηρεσιακοί παράγοντες του ΥΚΟΙΣΟ θα πρέπει να γνωρίζουν ότι η πληρωμή των εργαζομένων είναι υποχρεωτική και όχι προαιρετική. Οι εργαζόμενοι/ες δικαιούνται να λαμβάνουν τον μισθό τους

εγκαίρως και να εργάζονται σε ένα μη κακοποιητικό περιβάλλον που σέβεται τα δικαιώματά τους. Σε λίγες μέρες, με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών στις 25 Νοεμβρίου, η πολιτική ηγεσία αναμένεται να τονίσει τη σημασία που έχει η αντιμετώπιση της έμφυλης βίας στην κυβερνητική ατζέντα. Ωστόσο, η Γραμμή 15900 και όλο το δίκτυο δομών της ΓΓΙΑΔ εξακολουθούν να αντιμετωπίζονται ως «πειραματικές δομές» με ημερομηνία λήξης που χρηματοδοτούνται μέσω προγραμμάτων ΕΣΠΑ. Όμως η ανάγκη για την υποστήριξη των γυναικών θυμάτων βίας είναι διαρκής κι αυτό συνεπάγεται ότι υπάρχει ανάγκη για μόνιμες δομές και μόνιμο προσωπικό. Την ίδια στιγμή, ο αρμόδιος κρατικός φορέας αντικειμενικά υποβαθμίζεται, καθώς, όχι μόνο δεν ενισχύεται σε προσωπικό, αλλά αποδυναμώνεται με την αναγκαστική μετακίνηση συναδέλφων προς τις υπηρεσίες της Γενικής Διεύθυνσης Διοικητικών και Οικονομικών Υπηρεσιών και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης (ΓΔΔΟΥΗΔ) ενίοτε μάλιστα χωρίς καν να ερωτηθούν. Στην πράξη ζητούν από τη ΓΓ Ισότητας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, όπως και από τις άλλες θεματικές γραμματείες του ΥΚΟΙΣΟ – να θυσιάσουν επιστημονικά καταρτισμένο και εξειδικευμένο προσωπικό στον «Μινώταυρο» των κεντρικών υπηρεσιών του Υπουργείου. Αυτή η βαθιά ιδεολογητική, αυταρχική και συνάμα ανορθολογική νοοτροπία οδηγεί στη δημιουργία ενός υδροκέφαλου υπουργείου, όπου όχι μόνο οι διοικητικές υπηρεσίες δεν υποστηρίζουν τη ΓΓΙΑΔ και τις άλλες θεματικές Γενικές Γραμματείες να σχεδιάσουν και υλοποιήσουν πολιτικές που ανταποκρίνονται στις κοινωνικές ανάγκες, αλλά αντίθετα, οι τελευταίες υποτάσσονται στις διοικητικές ανάγκες που τελικά καταλήγουν να εξυπηρετούν μόνο τον εαυτό τους, αδιαφορώντας για τις πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας. Αυτή η νοοτροπία/κατάσταση της απληρωσιάς και της περιφρόνησης πρέπει επιτέλους να σταματήσει.

*Απόσπασμα από το Δελτίο Τύπου του Συλλόγου Εργαζομένων στη ΓΓ Ισότητας των Φύλων «Δώρα Κατσιβαρδάκου» για την στάση εργασίας την Πέμπτη 7/11, 12-15.

Μάντρωμα και στρατιωτικοποίηση η κυβέρνηση Μητσοτάκη

Του Νικόλα Κολυτά

Μεγάλη κουβέντα γίνεται τους τελευταίους μήνες γύρω από την «παραβατικότητα» της νεολαίας, την αυξημένη «νεανική βία», την «έλλειψη στόχων και προσανατολισμού στους εφήβους». Η κυρίαρχη αφήγηση αναπαράγει μια σειρά ηθικιστικών και συντηρητικών κλισέ προκειμένου να στοχοποιήσει τη νέα γενιά, τους μαθητές, τους φοιτητές, τους νέους εργαζόμενους που γεννήθηκαν, μεγάλωσαν και γαλουχήθηκαν μέσα στην κρίση και την επισφάλεια. Η απάντηση της κυβέρνησης απέναντι σε αυτά τα «φαινόμενα» είναι η πειθαρχηση και η καταστολή. Πολύ περισσότερο όμως είναι το μάντρωμα της νεολαίας κάτω από το εθνικό αφήγημα: Η στρατιωτικοποίηση της νέας γενιάς και η έμφαση στο милитарισμό.

Στρατιωτικές Σχολές

Οι στρατιωτικές σχολές ανέκαθεν αποτελούσαν τα εκκολλημένα του πιο ισχυρού βραχίονα του κράτους: της πολεμικής του μηχανής. Αυτός είναι και ο λόγος

που πάντα ήταν ιδιαίτερα προσεγμένες, με υψηλές βάσεις και κρατική στήριξη. Στη σύγχρονη εποχή της έξαρσης των πολεμικών συρράξεων στη γειτονιά της Ελλάδας, της έντασης των ελληνοτουρκικών ανταγωνισμών και της κατακόρυφης αύξησης των πολεμικών δαπανών, η αξία τους για το αστικό κράτος, αποκτά πρόσθετη αξία. Κι όμως, η «κακιά» και «διεφθαρμένη» νεολαία φαίνεται πως γυρίζει μαζικά την πλάτη στις στρατιωτικές σχολές τα τελευταία χρόνια. Τα στοιχεία είναι εντυπωσιακά. Το 2020 το ποσοστό κάλυψης των θέσεων στις Ανώτατες Στρατιωτικές Σχολές της χώρας προσέγγιζε το 99% και το 2024 μειώθηκε σε 64%, ενώ ειδικότερα στη Σχολή Ευελπίδων το ποσοστό κάλυψης ήταν 100% το 2020 και έχει περιοριστεί σε μόλις 34%. Παράλληλα, παρουσιάζεται αυξανόμενη αποχώρηση σπουδαστών κατά το πρώτο έτος φοίτησης, αναφέροντας ότι το 2020% το ποσοστό ήταν 6%, το 2021 ανήλθε σε 20%, το 2022 σε 15%, το 2023 σε 18%, ενώ το 2024 σε 7%.

Αυτή η αλλόκοτη συνθήκη αποστροφής της νέας γενιάς μπροστά στην ανάγκη στελέχωσης των ενόπλων δυνάμεων, έχει θορυβήσει σε μεγάλο βαθμό την κυβέρνηση Μητσοτάκη που έχει

επενδύσει τεράστιο πολιτικό κεφάλαιο στα εθνικά ζητήματα. Αυτός είναι και ο λόγος που ο υπουργός Άμυνας Νίκος Δένδιας, από κοινού με τον υπουργό Παιδείας Κυριάκο Πιερρακάκη, ανακοίνωσαν μια δέσμη μέτρων προκειμένου να έλθουν το ενδιαφέρον της νεολαίας για τον ελληνικό στρατό. Όπως ανέφερε ο Πιερρακάκης, οι πρώτες παρεμβάσεις, στο πλαίσιο της εκστρατείας προσέλκυσης νέων στις ένοπλες δυνάμεις, αφορούν σε κίνητρα που θα καταστήσουν

ελκυστικότερη την εισαγωγή και φοίτηση στις στρατιωτικές σχολές, όπως: Δυνατότητα εισαγωγής από τρία επιστημονικά πεδία και επαγγελματικά λύκεια, αύξηση αποδοχών σπουδαστών στρατιωτικών σχολών, βελτίωση κτιριολογικών εγκαταστάσεων και εξοπλισμού και νέες δυνατότητες για έρευνα, εξειδίκευση και εξέλιξη.

Είναι πραγματικά προκλητικό το πώς ξαφνικά βρίσκονται λεφτά για τις στρατιωτικές σχολές όταν αυτή τη στιγμή η

«Ανήλικη παραβατικότητα»: Φυλακές ή

Της Ηλιάνας Ζερβού

Διαβάζουμε τίτλο στα Νέα «5.000 ποινικές δικογραφίες με ανήλικους δράστες» και μέσα στο άρθρο «οι αριθμοί, αδιάψευστοι μάρτυρες του κοινωνικού φαινομένου της παραβατικότητας των ανηλίκων, μόνο ανησυχία και προβληματισμό προκαλούν στους εισαγγελικούς λειτουργούς». Συναισθηματικοί τίτλοι «νέο τραγικό περιστατικό βίας ανηλίκων», αναλυτικές περιγραφές και βιντεοληπτικό υλικό της βιαιοπραγίας, επιθετικοί προσδιορισμοί της είδησης όπως «σοκαριστικό», «συνταρακτικό», τονισμός στην επανάληψη «άλλο ένα παιδί στο νοσοκομείο από συμμαθητές του» είναι ορισμένα χαρακτηριστικά που συνθέτουν σημαντικό κομμάτι της μιντιακής κάλυψης του θέματος και του ηθικού πανικού γύρω της. Η «ανήλικη παραβατικότητα» έχει φτάσει να αποτελεί σχεδόν ξεχωριστή κατηγορία στα ειδησεογραφικά sites δίπλα στα «διεθνή» και στο «σχετικά με μας»,

βρίσκεται καθημερινά στην ημερήσια διάταξη που καθορίζει η τηλεόραση, υποδεικνύοντας τα ζητήματα που συζητάμε και ορίζουμε ως «φαινόμενα» και ως «προβλήματα».

Ο ηθικός πανικός από τη μία, τα στοιχεία από την άλλη

Για να το πάρουμε, όμως, από την αρχή. Στο ίδιο άρθρο των συστημικών Νέων παρουσιάζεται ότι «το 2021 έφτασαν στην Εισαγγελία Ανηλίκων της Αθήνας 2.520 υποθέσεις» οι οποίες αυξήθηκαν το 2023 στις 3.725. Πράγματι, σύμφωνα, με την ΕΛΣΤΑΤ (Ελληνική Στατιστική Αρχή) τα διαπραχθέντα αδικήματα στις ηλικίες 13 με 17 το 2021 ήταν 6.086 και το 2023, 11.670, επιβεβαιώνοντας ότι υφίσταται μία αύξηση. Όμως, το ίδιο διάστημα, τα αδικήματα που διαπράχθηκαν από ενήλικους 45 έως 50 ετών το 2021 από 33.587 έφτασαν στα 40.004 το 2023. Εντοπίζουμε, δηλαδή, μία πιο συνολική όξυνση της βίας, και όχι μόνο μέσα στα στενά όρια της νεανικότητας, όπως προβάλλεται. Ενώ, αν γυρίσουμε πιο πίσω στο 2005, τα αδικήματα που

καταγράφηκαν για την πρώτη νεανική κατηγορία ήταν 24.733, περισσότερο από τον διπλάσιο αριθμό του 2023, καταρρίπτοντας πλήρως το αφήγημα περί «πρωτόγνωρης έξαρσης». Ειδικοί, όπως ψυχολόγοι και ψυχίατροι συνιστούν ψυχραιμία και νηφαλιότητα, καθώς τα στοιχεία δεν είναι σε καμία περίπτωση τόσο ανησυχητικά, όσο εμφανίζονται στα τηλεοπτικά πάνελ. Αλλά, ακόμη κι αν έχουμε περισσότερα περιστατικά ανήλικης παραβατικότητας, η ανάγνωση και στην συνέχεια η λύση που προτείνεται από την κυβέρνηση είναι, επίσης, εγκληματική...

Η ατομική ευθύνη στο επίκεντρο της κυβερνητικής πολιτικής

Ο Μάρκι Έντελμαν που ανέλυσε σε βάθος τη σχέση της γλώσσας και της πολιτικής εξουσίας εξηγεί ότι «τα προβλήματα είναι προϊόντα του λόγου και ως εκ τούτου υφίστανται ως υποστυλώματα ιδεολογιών» και, δυστυχώς, η ιδεολογία που νοηματοδοτεί την σημερινή πραγματικότητα είναι η αστική, δηλαδή «ατομική ευθύνη».

Στο ζήτημα αυτό ατομική ευθύνη ισούται με το βλέμμα στην οικογένεια, στους «ανάξιους, απρόσεκτους γονείς που δεν επιτελούν σωστά τον κοινωνικό ρόλο του φροντιστή και της φροντίστριας που έχουν αναλάβει» αποσιωπώντας, φυσικά, οποιαδήποτε κοινωνική, οικονομική, κρατική διάσταση. Καμιά φορά η ευθύνη πέφτει και στην κουλτούρα της νεολαίας (με αλησμόνητες εμφανίσεις Βελόπουλου να χώνει ρίμες του Mad Clip), στα κινητά ή στα video games (αν και αυτό δείχνει βγαλμένο από παλιότερη εφημερίδα) αλλά δεν αποτελεί την βασική πλαισίωση των ειδήσεων αυτών. Με το αφήγημα, λοιπόν, «στο στόχαστρο οι γονείς» ο υπουργός Δικαιοσύνης, Γιώργος Φλωρίδης διαμνησεί σε όλα τα κανάλια πως αποτελούν εξ' ολοκλήρου τους υπεύθυνους και προειδοποιεί ότι «ο κίνδυνος να πάνε φυλακή θα είναι μεγάλος» με σκληρές ποινές φυλάκισης που φτάνουν ως και τα πέντε έτη. Νοσταλγεί, μάλιστα, την εποχή που ήταν ο ίδιος μαθητής, και «αν ο δάσκαλος μου έδωσε κανά χαστούκι, ο πατέρας μου μου έριχνε άλλα δέκα

της νεολαίας επιχειρεί

τριτοβάθμια εκπαίδευση συνολικότερα βουλιάζει στην υποχρηματοδότηση, υποστελέχωση και υποβάθμιση σε κάθε επίπεδο. Ενδεικτικά, τα μέτρα που παρουσιάστηκαν προβλέπουν τετραπλασιασμό στις αποδοχές των σπουδαστών Ανώτατων Στρατιωτικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων από 165 ευρώ σε 609 ευρώ και διπλασιασμό των αποδοχών των Ανώτατων Στρατιωτικών Σχολών Υπαξιωματικών από 124 σε 249 ευρώ. Παράλληλα, έργα ύψους 19,7 εκατ. ευρώ από το ΕΣΠΑ και το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων αναμένεται να πραγματοποιηθούν στις υποδομές των σχολών αυτών και άλλα 18,1 εκατ. ευρώ θα διατεθούν από δωρεές. Την ίδια ώρα σε ολόκληρη τη χώρα γίνονται συγχωνεύσεις σχολικών μονάδων, πέφτουν σοβάδες από τα ταβάνια σε σχολικές αίθουσες και δεν υπάρχουν καθηγητές να καλύψουν τα κενά. Μιλάμε προφανώς για δύο μέτρα και δύο σταθμά.

Στράτευση γυναικών και ΕΠΟΠ

Για την κυβέρνηση Μητσοτάκη όμως δεν αρκεί η επιστροφή της νεολαίας στη μεγάλη αγκαλιά των ενόπλων δυνάμεων σε μέλλοντα χρόνο. Υπάρχουν

τρέχουσες ανάγκες που πρέπει να καλυφθούν στις μονάδες όλης της χώρας. Χαμαλοδουλειές και απλήρωτη εργασία που επιτελούν ως επί το πλείστον οι υπηρετούντες, όμως μάλλον δεν αρκούν οι δυνάμεις τους. Αυτός είναι και ο λόγος που ο Δένδιας επιχειρεί να τραβήξει και το γυναικείο φύλο στην υπηρεσία και στελέχωση των στρατιωτικών υπηρεσιών. Από το Κέντρο Εκπαίδευσης Πυροβολικού και Εκπαίδευσης Νεοσυλλέκτων της Θήβας στις αρχές Οκτώβρη, ο υπουργός Άμυνας μιλώντας στους νέους οπλίτες προσδιόρισε το χρονικό περιθώριο που απαιτείται από την πολιτική και στρατιωτική ηγεσία των ενόπλων δυνάμεων προκειμένου να εφαρμοστούν οι αλλαγές που αφορούν την εφεδρεία και την εθελοντική στράτευση των γυναικών.

Συγκεκριμένα ανέφερε ότι θα απαιτηθούν περίπου 36 μήνες προκειμένου να αρχίσει η υλοποίηση του «πρωτοποριακού προγράμματος εθελοντικής στράτευσης γυναικών». Ναι, καλά διαβάσατε. Εθελοντική στράτευση γυναικών. Γιατί οι γυναίκες για το σύστημα δεν είναι χρήσιμες μόνο ως μητέρες αλλά και ως εθελοντικά στρατευμένες. Άλλωστε όπως αποφασιστικά κατέληξε στην ομιλία

του ο Δένδιας: «η ύπαρξη της πατρίδας στηρίχθηκε πάντα και στηρίζεται στη νέα γενιά των Ελλήνων. Και η θητεία και η εφεδρεία αποτελούν προϋπόθεση υπαρξιακή. Αποτελούν προϋπόθεση για να μπορέσουμε να υπερασπίσουμε τη χώρα αν απαιτηθεί. Ή για να σας το πω με δύο λέξεις: Αποτελούν απαραίτητη συνθήκη εθνικής ανεξάρτητης ύπαρξης». Με λίγα λόγια για να υπάρχει ο Δένδιας και ο κάθε Δένδιας, θα πρέπει η νέα γενιά είτε να λιώνει στα στρατόπεδα είτε να σκοτώνεται στα πεδία της μάχης. Είναι «προϋπόθεση υπαρξιακή».

Εκτός όμως από τα παραπάνω, θα αξιοποιηθούν και οι κλασικές μέθοδοι στελέχωσης, μέσα από τις προσλήψεις επαγγελματιών οπλιτών (ΕΠΟΠ). Το Νοέμβριο πρόκειται να εκδοθούν οι τέσσερις διαγωνισμοί για την πρόσληψη περισσότερων από 1.500 ΕΠΟΠ στις ένοπλες δυνάμεις. Συγκεκριμένα, για το 2025 έχουν εγκριθεί περίπου 1.600 προσλήψεις ΕΠΟΠ όπου θα καταμεμηθούν: Στον Στρατό Ξηράς, στο Πολεμικό Ναυτικό, στην Πολεμική Αεροπορία και στο Κοινό Νομικό Σώμα. Τη στιγμή, λοιπόν που η δημόσια παιδεία και υγεία κυριολεκτικά καταρρέουν λόγω της υποστελέχωσης και της

έλλειψης προσλήψεων, ο ελληνικός στρατός προχωρά στην πρόσληψη 1600 ΕΠΟΠ προκειμένου να καλύψει τις ανάγκες του. Πρόκειται για μια πρόκληση χωρίς προηγούμενο που δείχνει με σαφήνεια τις προτεραιότητες της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Απέναντι σε αυτό το μιλιταριστικό κρεσέντο, η ριζοσπαστική Αριστερά, οι μαθητικοί και φοιτητικοί σύλλογοι, τα σωματεία και σύσσωμος ο κόσμος του κινήματος πρέπει να βάλουν ένα φρένο όσο είναι νωρίς. Την ώρα που η κυβέρνηση διατείνεται ότι δεν υπάρχουν λεφτά για την παιδεία και την υγεία, σπαταλά δεκάδες εκατομμύρια ευρώ στις ένοπλες δυνάμεις, ενώ παράλληλα επιχειρεί με οικονομικά και επαγγελματικά δέλεαρ να μαντρώσει το σύνολο της νεολαίας στις μονάδες των στρατοπέδων. Δεν είναι τυχαίο ότι η ταξικά χτυπημένη νέα γενιά τους γυρνάει μαζικά την πλάτη. Έχοντας βιώσει την υποτίμηση και την περιφρόνηση αρνείται να γίνει πιόνι τους. Και αυτό είναι που τους τρομάζει περισσότερο απ' όλα. Πολύ περισσότερο όμως αυτή η αποστροφή συνιστά μια ελπίδα για ακόμη μαχητικότερες διεκδικήσεις το επόμενο διάστημα στο κοινωνικό πεδίο.

σχολεία;

και μου έλεγε "για να σε δείρει ο δάσκαλος κάτι κακό έκανες", οπισθοδρομώντας εντυπωσιακά. Κάποιες μέρες αργότερα μαθαίνουμε για 3 νέες φυλακές σε Κρήτη, Δράμα και Ασπρόπυργο με το αυστηρό «σήμερα δεν υπάρχει αδίκημα χωρίς επίπτωση».

Η μετακύληση ολόκληρης της ευθύνης στις πλάτες των γονέων και στη δική τους «αμέλεια», σε μία κοινωνία που τους φτωχοποιεί μέσω του πληθωρισμού και της ακρίβειας, που προάγει, παράλληλα, την ιδιωτική εκπαίδευση προσθέτοντάς τους όλο και μεγαλύτερο οικονομικό βάρος και υποχρεώνοντας τους σε εξαντλητικά ωράρια η δεύτερες εργασίες, την ίδια στιγμή που το κράτος πρόνοιας όλο και καταρρέει, είναι τουλάχιστον υποκριτική. Το κενό μεταξύ γονέα και παιδιού που δημιουργεί η καθημερινότητα μέσα στο νεοφιλελευθερισμό, θα κάλυπτε ένα δημόσιο σχολείο που θα προωθούσε την συνεργασία και την αλληλεγγύη. Αντ' αυτού, το σημερινό σχολείο εκπαιδεύει στον ανταγωνισμό και τον ατομισμό, στοιχεία που αποτελούν βασικούς πυλώνες της

κυρίαρχης ιδεολογίας στον καπιταλισμό και τα οποία υποθέτουμε πως δεν λειτουργούν αποτρεπτικά στην βία. Οι ποινές που αναγγέλλει ο κ. Φλωρίδης, για ηλικίες από 12 έως 15 ετών είναι τρία αναμορφωτικά μέτρα συμμετοχής του «ανήλικου παραβάτη» σε πολιτισμικά, αθλητικά ή κοινωνικής εργασίας προγράμματα, η συστηματική παρακολούθηση από κοινωνική λειτουργό ή ο εγκλεισμός τους στο αναμορφωτήριο του Βόλου, ενώ ήδη από τα 15 θα δίνεται η δυνατότητα φυλάκισης στις Φυλακές Ανηλίκων του Αυλωνα. Πρόκειται για ξεκάθαρη αυστηροποίηση του πλαισίου και επιλογή αποκλειστικά της τιμωρητικής οδού. Μέθοδοι που έχουν δοκιμαστεί, για παράδειγμα, στην Αμερική οδηγώντας δεδομένα σε σπирάλ βίας.

Ρητορική μίσους, ακροδεξιά και νεολαία

Πολύ σημαντική είναι η εξέταση της φύσης των αδικημάτων που συνδέονται με το μπουλινγκ. Το Νο1 πεδίο άσκησης βίας του μπουλινγκ είναι η ταυτότητα του φύλου και ο σεξουαλικός προσανατολισμός, ενώ το Νο2 είναι η εθνική και θρησκευτική ταυτότητα του θύματος. Αρκεί να θυμηθούμε ένα πραγματικά σοκαριστικό βίντεο λιντσαρίσματος δυο ΛΟΑΤΚΙ ατόμων

στην πλατεία Αριστοτέλους από δεκάδες εφήβους με καθαρά ρατσιστικά και ομοφοβικά χαρακτηριστικά. Οδηγηθήκαμε ξαφνικά σε εικόνες νεανικού όχλου που καθοδηγείται από τυφλό μίσος για το διαφορετικό; Στις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου 2023 το υποκινούμενο από τον Κασιδιάρη κόμμα Σπαρτιάτες συγκέντρωσε στη νεολαία 17 με 24 ετών ποσοστό 7,8%, η Ελληνική Λύση 2,1%, και η Νίκη 2,7%, συνολικά 12,6 το ποσοστό της ακροδεξιάς, με βάση τα στοιχεία των exit poll της metron analysis. Η διείδυση της ακροδεξιάς, με την ρητορική μίσους, του αντιμεταναστευτικού, αντι-woke, σεξιστικού λόγου στην δημόσια συζήτηση, συνολικά στην κοινωνία, δεν μπορεί να μην επηρεάσει τα πιο εύπλαστα πλάσματα μιας κοινωνίας, τα παιδιά.

Την βασική υπό διαμόρφωση κοινωνική κατηγορία που λέγεται νεολαία, οφείλουμε να την εκπαιδεύσουμε να προστατεύεται από την μισαλλοδοξία και την βία, κάτι που δεν μπορεί να συμβεί στήνοντάς την στον τοίχο, αποκαλώντας την «εγκληματία» και απειλώντας την με κατασταλτικά μέσα. Για τον Έντελμαν, «μία ορισμένη εξήγηση ενός χρόνιου προβλήματος είναι πιθανόν να φαίνεται σωστή σε ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού για μία μεγάλη

χρονική περίοδο, στο μέτρο που αντανακλά και ενδυναμώνει την κυρίαρχη ιδεολογία της εποχής». Αυτή μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα θα γυρίζει τον φακό στο άτομο, ποτέ στη βία του ίδιου του συστήματος που δεν μπορεί παρά να αναπαράγει τον εαυτό της, σε παιδιά, εφήβους, ενήλικες.

Δεν αγνοούμε ότι η οικογένεια ενδεχομένως να έχει ευθύνες, αλλά εκεί είναι που το κράτος οφείλει μέσα από υποδομές φροντίδας με κοινωνικούς λειτουργούς, ψυχολόγους, εκπαιδευμένα άτομα να φροντίσουν παιδιά που ίσως εκδηλώνουν επιθετικές συμπεριφορές. Ίσως έτσι καταφέρουμε αυτό που έλεγε ο Βίκτωρ Ουγκώ, να κλείνουμε φυλακές ανοίγοντας σχολεία και όχι το αντίστροφο...

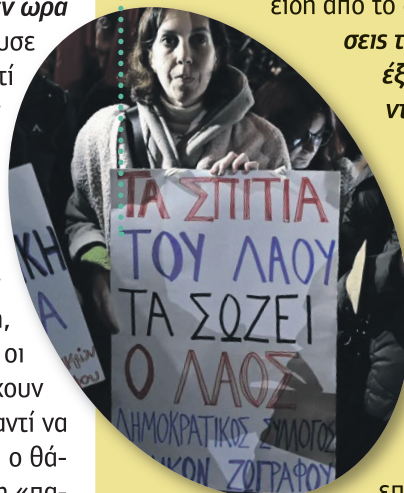
«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Ακραία περιστατικά αστυνομικής βίας εκτυλίχθηκαν στη Θεσσαλονίκη τις τελευταίες ημέρες του Οκτώβρη. Όλα ξεκίνησαν όταν αστυνομικοί της ομάδας Δέλτα επιχειρήσαν να κάνουν έλεγχο για ναρκωτικά σε μια παρέα επτά ατόμων στο πάρκο του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης. Η παρέα μην έχοντας να φοβηθεί κάτι υπέμεινε τον έλεγχο αδιαμαρτύρητα. Η κατάσταση όμως ξέφυγε όταν ένα άτομο από την παρέα ζήτησε να μην ακουμπήσουν οι αστυνομικοί το βρέφος του που ήταν πολύ ευάλωτο στην υγεία του. **Οι Δελτάδες χωρίς κανένα λόγο άρχισαν να χτυπούν τον συγκεκριμένο άνδρα μπροστά στα μάτια της συντρόφου του που κρατούσε το βρέφος τρομοκρατημένη.** Ευτυχώς ο κόσμος της γειτονιάς αντέδρασε αλληλέγγυα καταγράφοντας μάλιστα το περιστατικό σε βίντεο. Την επομένη **συλλογικότητες της περιοχής προχώρησαν σε διαδήλωση ενάντια στην αστυνομική αυθαιρεσία** και καταστολή στην περιοχή. Η αστυνομία, όμως, δρώντας και πάλι εγκληματικά, επιχειρήσε να διαλύσει τους διαδηλωτές με τρόπους που κατά τύχη δεν επέφεραν κάποιο σοβαρό τραυματισμό. Σύμφωνα με καταγγελίες δημοσιογράφων, αλλά και κατοίκων της περιοχής, **τα ΜΑΤ δεν δίστασαν να σπάσουν την είσοδο μαγαζιού και να πετάξουν εντός του δακρυγόνου,** προκειμένου να εγκλωβίσουν άτομα που βρίσκονταν στην πορεία. Πρόκειται για αδικαιολόγητες πρακτικές που ξεπερνούν κάθε όριο. Η κυβέρνηση έχει δώσει το ελεύθερο στις μονάδες καταστολής να δρουν ανεξέλεγκτα και να μη λογοδοτούν πουθενά.

Τον **θάνατο 48χρονου ΕΠΟΠ στην Καστοριά καταγγέλλει το Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος».** Ο συγκεκριμένος στρατιωτικός υπέστη οξύ έμφραγμα κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του. Σύμφωνα με τον «Σπάρτακο», όμως, **δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο περιστατικό, αλλά ακόμη μία περίπτωση εξάντλησης των ορίων της υγείας όσων εργάζονται σε χαμηλόβαθμες θέσεις** στις ένοπλες δυνάμεις. Τονίζεται ότι είχε προηγηθεί καταγγελία από την Ένωση Στρατιωτικών για τις απάνθρωπες συνθήκες που βιώνουν οι στρατιωτικοί στις μονάδες ενόψει της 28ης Οκτωβρίου. **Σε έναν μόλις μήνα έχουν καταγραφεί κρούσματα καρδιακών επεισοδίων, εγκεφαλικών επεισοδίων και σοβαρών τραυματισμών εν ώρα εργασίας.** Όπως αναφέρεται στην καταγγελία που δημοσίευσε ο «Σπάρτακος» η αντίδραση του ΓΕΣ ήταν ανύπαρκτη: «Αντί

η ηγεσία να αναρωτηθεί για την επιβάρυνση αυτών των ανθρώπων, συνεχίζει ατάραχη να σχεδιάζει τις εορταστικές εκδηλώσεις της 11ης Νοεμβρίου στην Καστοριά, απαιτώντας «άφογες» παρελάσεις και «τέλεια» εικόνα. **Διότι, τι αξίζει η ζωή ενός στρατιωτικού μπροστά σε μια καλογουλισμένη τελετή;** Αυτή είναι η ειρωνεία της κατάστασης: την ώρα που οι στρατιωτικοί λιποθυμούν από την εξάντληση, κάποιοι αγωνιούν για το αν τα οχήματα θα είναι καθαρά, αν οι διμοιρίες θα είναι ευθυγραμμισμένες, αν οι επισκέπτες θα έχουν την καλύτερη δυνατή εμπειρία. Το θλιβερό είναι πως, αντί να γίνουν ενέργειες για να βελτιωθούν οι συνθήκες εργασίας, ο θάνατος ενός στρατιωτικού φαίνεται να είναι απλώς μια ακόμη «παράπλευρη απώλεια» για την εξυπηρέτηση του εντυπωσιασμού».

Ακόμα ένα σκηνικό ακραίας κρατικής βίας και αναλγησίας εκτυλίχθηκε στο Ζωγράφου. Ισχυρές **αστυνομικές δυνάμεις προχώρησαν σε έξωση 90χρονης με προβλήματα υγείας,** η οποία μάλιστα βρισκόταν στο σπίτι της κόρης της καθώς είχε χειρουργηθεί πρόσφατα στο ΚΑΤ και δεν γνώριζε ότι της κάνουν έξωση. Στην οδό Γεωργίου Παπανδρέου στο Ζωγράφου έφτασαν **ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις των ΟΠΚΕ, διμοιρία των ΜΑΤ και πυροσβεστικό όχημα, με σκοπό να αλλάξουν την κλειδαριά στο διαμέρισμα,** όπως και έπραξαν. Η γυναίκα, μετά τη νοσηλεία της στο ΚΑΤ, αυτή τη στιγμή δεν μπορεί να παραλάβει ούτε τα προσωπικά της είδη από το σπίτι της. Για άλλη μια φορά, **οργανώσεις της γειτονιάς και αλληλέγγυοι έφτασαν έξω από το σπίτι της ηλικιωμένης ζήτωντας να μην προχωρήσει η έξωση.** Τόσο η δημοτική αρχή, όσο και δημοτικές παρατάξεις της Αριστεράς κατήγγειλαν το περιστατικό, όμως για ακόμη μια φορά οι επίσημες αρχές έδρασαν με απόλυτη σκληρότητα απέναντι σε μια γυναίκα που ανήκει στις πιο αδύναμες και ευάλωτες κοινωνικές κατηγορίες. Απέναντι στο συνεχόμενο κανιβαλισμό των τραπεζών και των κορακιών της αγοράς, πρέπει το επόμενο διάστημα να υψωθεί στις γειτονιές ένα τείχος αλληλεγγύης και αντίστασης.

Στου Ζωγράφου ευτυχώς φάνηκε να υπάρχουν πολύ γρήγορα αντανακλαστικά, όμως απαιτούνται πολύ περισσότερα μπροστά σε όσα έρχονται.

Εικόνες ντροπής καταγράφηκαν για ακόμη μια φορά στη Ρόδο. Εκατοντάδες **πρόσφυγες από τη Συρία, την Αίγυπτο και το Αφγανιστάν αναγκάστηκαν να διαμείνουν σε χαρτόκουτα, αυτοσχέδιες σκηνές και παράγκες** σε πάρκα και πεζοδρόμια έξω από το αστυνομικό τμήμα στο κέντρο. Γυναίκες, μικρά παιδιά και ολόκληρες οικογένειες αφέθηκαν χωρίς νερό, χωρίς κουβέρτες, χωρίς κανόνες υγιεινής να συνωστίζονται κάτω από άθλιες συνθήκες στους δρόμους του νησιού ζητώντας τα αυτονόητα. **Στη Ρόδο δεν υπάρχει κέντρο υποδοχής μεταναστών και προσφύγων, ώστε να γίνει ταυτοποίηση των ατόμων, ούτε και δομή φιλοξενίας** και έτσι όσα άτομα φτάνουν στο νησί πρέπει να μεταφερθούν σε άλλα νησιά. Όμως η δομή της Λέρου είναι υπερπλήρης και ενώ η δομή της Κω έχει διαθέσιμες θέσεις, δεν μπορεί να υποδεχθεί

νέα άτομα λόγω κάποιου κτιριακού προβλήματος που αντιμετωπίζει σε τμήμα της. Αυτό έχει ως συνέπεια την εξαθλίωση των προσφύγων και μεταναστών που καταφθάνουν στο νησί και την καταπάτηση θεμελιωδών δικαιωμάτων τους. Η έλλειψη προσωπικού για τη σωστή διαχείριση του συνεχώς αυξανόμενου αριθμού προσφύγων και μεταναστών, σε συνδυασμό με ένα ζήτημα που έχει προκύψει μεταξύ δύο υπουργείων, οδηγούν εκατοντάδες ανθρώπους να κοιμούνται στο δρόμο, σε πάρκα και πεζοδρόμια, χωρίς κανόνες υγιεινής και ιατροφαρμακευτική κάλυψη, έκθετοι στις καιρικές συνθήκες.

ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣΑΝ

* σύγχος των
Nationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοηλιτάς

Στο πλάι της Ρομά κοινότητας

Το τελευταίο διάστημα έχει στηθεί μια ολόκληρη βιομηχανία στοχοποίησης της Ρομά κοινότητας. Πάνοπλες αστυνομικές επιχειρήσεις σε καταυλισμούς, αθρόες συλλήψεις χωρίς στοιχεία, στημένα τηλεοπτικά ρεπορτάζ και δηλώσεις ακροδεξιών -και όχι μόνο- πολιτικών προσώπων συνθέτουν ένα παζλ τρομαχτικό απέναντι στους Ρομά. Τελευταίο και πιο σοκαριστικό είναι το γεγονός της καταδίκης του Γιάννη Σαμπάνη, πατέρα του δολοφονημένου από την αστυνομία Νίκου Σαμπάνη με την κατηγορία ότι έριξε πέτρες σε ομάδα αστυνομικών που προσπάθησαν να εισέλθουν στον καταυλισμό ώστε να συλλάβουν κάποιο άλλο άτομο.

Η αλήθεια είναι ότι ο άνθρωπος μόλις είχε επιστρέψει απ' τη δουλειά και το μόνο που έκανε ήταν να απομακρύνει ένα δακρυγόνο που έριξαν οι αστυνομικοί κοντά στο σπίτι του, γιατί φοβήθηκε για την υγεία των εγγονιών του.

Της Ευαγγελίας Κοντοδήμα, μέλους του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα και της Πρωτοβουλίας «Στο πλευρό των Ρομά»

Οι δολοφονίες των τριών νεαρών Ρομά από αστυνομικούς στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και τη Βοιωτία στο διάστημα 2021 - 2023, αλλά και ο εμπεδωμένος αντιτσιγγανισμός της κοινωνίας μας, που κλείνει τα μάτια ή και επικροτεί αυτές τις συτηνές πρακτικές, αποτέλεσαν την αφορμή για το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα να στηρίξει την Κοινότητα Ρομά στη χώρα και στην Αττική ειδικότερα.

«Νερό στο Σοφό»

Η πρώτη επίσκεψη στον καταυλισμό στον Σοφό στον Ασπρόπυργο ανέδειξε με ζοφερό τρόπο την εγκατάλειψη και την αδιαφορία της πολιτείας για την καθημερινότητα 500 και πλέον ατόμων, εκ των οποίων τα 80 περίπου είναι παιδιά: χωρίς νερό, χωρίς ρεύμα, χωρίς αποχετευτικό σύστημα και χωρίς καμία συστηματική υποστήριξη από το κράτος.

Η απογοήτευση και η θλίψη απέναντι στην εικόνα αυτή έδωσε γρήγορα τη θέση της στην απόφαση για οργανωμένη αλληλεγγύη και υποστήριξη της Ρομά κοινότητας. Έτσι στήθηκε η Πρωτοβουλία «Στο Πλευρό των Ρομά» με ανοιχτή συμμετοχή ατόμων και συλλογικοτήτων και με πρώτο στόχο την ορατότητα του τεράστιου προβλήματος της έλλειψης νερού και της εγκατάλειψης του καταυλισμού του Σοφού.

Η καμπάνια «Νερό στον Σοφό» συνεχίζει να συλλέγει υπογραφές αλληλεγγύης από συλλογικότητες και μεμονωμένα άτομα, πιέζοντας τον Δήμο Ασπρόπυργου να αναλάβει την ευθύνη που του αναλογεί. Βέβαια, ο Δήμος συνεχίζει να κωφεύει και παρόλη τη δημοσιότητα που έχει πάρει το θέμα αρνείται σταθερά και σθεναρά την επικοινωνία με την Πρωτοβουλία, παίρνοντας με τον τρόπο αυτό ξεκάθαρα

εχθρική θέση απέναντι στο θέμα του νερού.

Πέρα από το νερό η στήριξη μας αποδεικνύεται σημαντική και σε άλλες περιστάσεις. Ενδεικτικά να αναφέρουμε ότι για τη φετινή χρονιά δεν έχει προβλεφθεί από την Περιφέρεια, της οποίας ευθύνη είναι, η μεταφορά με λεωφορείο των παιδιών στα όμορα σχολεία. Μια συνθήκη η οποία είναι ένα ακόμη σημείο στον φαύλο κύκλο της περιθωριοποίησης και του αποκλεισμού: μια κοινότητα χωρίς πρόσβαση στην εκπαίδευση παραμένει αποκλεισμένη από το κύριο σώμα της κοινωνίας και διακονίζει τον αποκλεισμό.

Σταθερή βέβαια στον καταυλισμό παραμένει η παρουσία των αστυνομικών δυνάμεων και των ομάδων ΟΠΚΕ. Το υπουργείο προστασίας(sic) του πολίτη με την ένθερμη υποστήριξη των ΜΜΕ έχει στοχοποιήσει όλη τη Ρομά Κοινότητα προσάπτοντάς της κατηγορίες για σύσταση εγκληματικών οργανώσεων ή άλλα αδικήματα του ποινικού κώδικα.

Οι τελευταίες επιθέσεις στον οικισμό της Νέας Ζωής και στο Σοφό άφησαν πίσω τους τρομαγμένα παιδιά, ρημαγμένα σπιτικά και αναίτιες συλλήψεις με τους κυβερνώντες να επιχαιρούν για την πάταξη του εγκλήματος και την επιβολή της ευνομίας και χωρίς να αρθρώνουν μια λέξη για

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο αστυνομικός Δημήτριος Καγιανάς, ο οποίος ισχυρίστηκε ότι αναγνώρισε τον Γιάννη Σαμπάνη, δεν ήταν καν παρών στο συμβάν. Παρότι η υπεράσπιση ζήτησε να μην ληφθεί υπόψη απ' το δικαστήριο η συγκεκριμένη κατάθεση, ή τέλος πάντων να προσέλθει στο δικαστήριο ο συγκεκριμένος αστυνομικός να καταθέσει, η έδρα αρνήθηκε και στα δύο αιτήματα και τον καταδίκασε.

Πρόκειται για μια κραυγαλέα περίπτωση δικαστικής μεροληψίας υπέρ της αστυνομίας και αυθαιρεσίας απέναντι στους Ρομά. Περιστατικά όπως η κατάδικη του Γιάννη Σαμπάνη αναδεικνύουν ακόμη πιο emphaticά την ανάγκη ισχυροποίησης των πρωτοβουλιών αλληλεγγύης στη Ρομά Κοινότητα. Στο κείμενο που ακολουθεί η Ευαγγελία Κοντοδήμα, παρουσιάζει τη νεοσυσταθείσα πρωτοβουλία «Στο πλευρό των Ρομά» και αναφέρεται στη σημασία των δράσεών της.

τη δική τους αβελτηρία για την απάνθρωπη και αβίωτη κατάσταση των οικισμών και των καταυλισμών Ρομά ανά την επικράτεια.

Ενάντια στον αντιτσιγγανισμό

Η Πρωτοβουλία έχει προχωρήσει και στη σύσταση του Συλλόγου Αλληλεγγύης στους Ρομά «ΑΜΑΛ», δηλαδή φίλος στα ρομανί. Οι στόχοι του Συλλόγου ξεκινούν από τη διεκδίκηση των βασικών δικαιωμάτων της Ρομά κοινότητας και διερευνούν, ανάμεσα σε άλλα, τη δυνατότητα σύμπραξης και με άλλους συλλόγους με στόχο την ισότιμη συμμετοχή των Ρομά στην κοινωνία, την οικονομία και στα κοινωνικά αγαθά.

Στην Ελλάδα, ο αντιτσιγγανισμός είναι δυστυχώς βαθιά ριζωμένος στην κοινωνική συνείδηση. Στην πιο ανάλαφρη εκδοχή του παρουσιάζεται ως φιλανθρωπικό συναίσθημα ενός ανώτερου πολιτισμού, του δικού μας, των μπαλαμ που τείνει χείρα βοηθείας στους «φτωχούς» Ρομά που μας έχουν ανάγκη. Ή αντιμετωπίζει τους Ρομά γραφικά, σαν ντοκιμαντέρ που αποτυπώνει έναν ελεύθερο και χωρίς συμβάσεις τρόπο ζωής, ζηλευτό από όλους - αλλά που δε θα τον επιλέγαμε ποτέ. Χωρίς να αναρωτιέται κατά πόσο είναι ελεύθερη επιλογή η ζωή μέσα στη στέ-

ρηση, τον αποκλεισμό και τη διαρκή καταδίωξη. Δεν μπορεί το 2024 να συνεχίζουμε να συγγέουμε - σκοπίμως - την επιθυμία και την απόφαση για έναν τρόπο ζωής που δεν ταυτίζεται με αυτόν του κυρίαρχου πολιτισμικά πληθυσμού με την ανέχεια, τον ρατσισμό, την απαξίωση και την εξόντωση.

Η ύπαρξη της Πρωτοβουλίας είναι σημαντική και για αυτόν τον λόγο: γιατί στέκεται δίπλα, στο πλάι της Ρομά κοινότητα και στηρίζει τις ανάγκες της και τον τρόπο διεκδίκησης που έχουν οι ίδιοι οι Ρομά επιλέξει. Δεν επιβάλλει από τα πάνω, ως ειδική του κινήματος, τα βήματα που πρέπει να ακολουθηθούν. Στηρίζει με φυσική παρουσία σε δικαστήρια, στον καταυλισμό, στις δημόσιες υπηρεσίες και στηρίζει και ηθικά με την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα.

Για όποια και όποιον επιθυμεί να συμμετάσχει και να παλέψει από κοινού ενάντια στον ρατσισμό, τον αντιτσιγγανισμό και τον αποκλεισμό, η Πρωτοβουλία είναι ανοιχτή και συναντιέται κάθε δεύτερη εβδομάδα στην Τσαμαδού. Περισσότερες πληροφορίες και δυνατότητα επικοινωνίας μπορείτε να βρείτε στη σελίδα της Πρωτοβουλίας:

<https://www.facebook.com/p/Στο-πλευρό-των-Ρομά-6155717783030/>

Πολυτεχνείο: 51 χρόνια από την εξέγερση που γέννησε ένα σαρωτικό κύμα αγώνων

Του Νικόλα Κολυτά

Πενήντα ένα χρόνια μετά, το Πολυτεχνείο συνεχίζει να αποτελεί ένα αγκάθι στην επίσημη αστική αφήγηση. Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του συστήματος να του δοθεί ένας ακίνδυνος μουσειακός χαρακτήρας ή να χαθεί ολοκληρωτικά στη λήθη της ιστορίας, εκείνο ζει αγέρωχο στις μάχες του σήμερα. Η κοινωνική του βάση, το πολιτικό του πρόσημο, οι ιδεολογικές του αιχμές, οι ταξικές του αναφορές και οι συλλογικές του αποτυπώσεις έχουν στοιχειώσει για δεκαετίες το ελληνικό πολιτικό σύστημα. Αυτός είναι και ο λόγος που το σύνθημα «Το Πολυτεχνείο δεν ήταν γιορτή, ήταν εξέγερση και πάλη ταξική» δονεί κάθε Νοέμβρη τους δρόμους όλης της χώρας.

Πολυτεχνείο τότε

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου στις 17 Νοέμβρη του 1973 αποτέλεσε αναμφισβήτητη την κορύφωση του αγώνα ενάντια στη χούντα. Ήταν η μαζική, ενωτική και ριζοσπαστική απάντηση των φοιτητών, των μαθητών και κυρίως των εργατών, απέναντι στο στρατοκρατικό καθεστώς των συνταγματαρχών. Ενόσ καθεστώτος βουτηγμένου στο αίμα που από το 1967 είχε διαλύσει τα πολιτικά κόμματα και τα συνδικάτα, γέμιζε τα κελιά του ΕΑΤ-ΕΣΑ με αγωνιστές, ήλεγχε συστηματικά τον Τύπο και έσπερνε στα σχολεία, στις σχολές και στους χώρους δουλειάς τους ρουφιάνους της ασφάλειας. Ενόσ καθεστώτος που βασιζόταν στις τσισυλλήψεις, στα στρατοδικεία και στα ξερονήσια και έκαμε χρυσές μπίζνες με το εγχώριο κεφάλαιο. Απέναντι σε αυτό το σάπιο σύστημα ο ριζοσπαστισμός των φοιτητών/τριών και η κεντρικότητα της εργατικής τάξης, έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην ανατροπή του.

Τις ημέρες της κατάληψης δεκάδες χιλιάδες εργάτες, αγρότες, φοιτητές και μαθητές πλημμύρισαν τους δρόμους της Αθήνας. Μέσα σε αυτό το περιβάλλον ξεπρόβαλλε δυναμικά αυτό που σήμερα αποκαλούμε «Επαναστατική Αριστερά». Ο ρόλος της ήταν κομβικός τόσο στην εξέλιξη των γεγονότων, όσο και στην πολιτική έκφραση της εξέγερσης. Νέες οργανώσεις και ρεύματα που ζούσαν επί χρόνια στη σκιά του καθεστώτος βρήκαν ζωτικό πεδίο παρέμβασης στην εξέγερση. Το διεθνές ρεύμα του 1968 ετεροχρονισμένα έφτανε στην Ελλάδα, μεμονωμένα στελέχη του ΚΚΕ και του ΚΚΕ Εσωτερικού, τροτσκοϊστές,

μαοϊκοί και γκεβαριστές έφτιαχναν νέες οργανώσεις, εξέδιδαν παράνομα έντυπα και εμπλούτιζαν την πολιτική σκέψη σε μια ριζοσπαστική κατεύθυνση.

Αυτό το νέο ριζοσπαστικό πολιτικό κύμα δεν αρκούσαν σε κανενός είδους συμβιβασμό. Στάθηκε απέναντι τόσο στη λεγόμενη «φιλεύθεροποίηση» που επιχειρήσε το χουντικό καθεστώς, όσο και στις ηγεσίες του ΚΚΕ Εσωτερικού και του ΚΚΕ που έβλεπαν περισσότερο προσιτή μια ομαλή μετάβαση από το χουντικό καθεστώς στην αστική δημοκρατία. Αυτό αποτυπώνεται ξεκάθαρα, άλλωστε στη συνθηματολογία της εξέγερσης: «Κάτω η Χούντα», «Επανάσταση λαέ», «Απεργία γενική», «Εργάτες-Αγρότες-Φοιτητές», «Κάτω το κεφάλαιο», «Λαϊκή εξουσία». Οι συγκεκριμένες πολιτικές αιχμές της εξέγερσης, μπορεί να τσακίστηκαν από το τανκς εκείνο το βράδυ του Νοέμβρη του '73, όμως επιβίωσαν για δεκαετίες μέσα στους ταξικούς και νεολαϊστικούς αγώνες. Εδραίωσαν μια τελείως νέα κατάσταση που αποτέλεσε τη βάση για αυτό που ονομάζουμε «εργατική μεταπολίτευση».

Πολυτεχνείο σήμερα

Η περίφημη «εργατική μεταπολίτευση» αποτέλεσε μια περίοδο πρωτοφανών αγώνων και κατακτήσεων από την πλευρά του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς. Αυτός είναι και ο λόγος που διάφοροι υπέρμαχοι του νεοφιλελευθερισμού και της λιτότητας κάνουν σήμερα λόγο για το «τέλος της μεταπολίτευσης», προσπαθώντας να συκοφαντήσουν μια ολόκληρη περίοδο μεγάλων αγώνων και σημαντικών κατακτήσεων που αποτέλεσαν πολιτική συνέχεια του Νοέμβρη. Η μαχητική εργατική τριετία '74-'77, ο εργοστασιακός

συνδικαλισμός, η αντίσταση στα μέτρα αντεργατικά μέτρα του ΠΑΣΟΚ, οι ογκώδεις διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου, οι καταλήψεις σε σχολές, οι εργατικοί αγώνες σε τεράστιες βιομηχανίες και οι απεργίες ενάντια στον νεοφιλεύθερο οδοστρωτήρα του Μητσοτάκη και τον εκσυγχρονισμό του Σημίτη, είναι κάποιες από τις στιγμές που θέλει να ξεχάσει η κυρίαρχη τάξη και οι πολιτικοί της εκπρόσωποι. Όπως αντίστοιχα θέλει να ξεχάσει και το τεράστιο αντιμνημονιακό κίνημα που ξεδιπλώθηκε στη χώρα από το 2010 και μετά. Και αφετηρία όλων των παραπάνω είναι το Πολυτεχνείο.

Η αστική τάξη στην Ελλάδα θέλει να ξεμπερδέψει με το ριζοσπαστικό κύμα που σάρωσε τους εργατικούς χώρους, τις σχολές, τα σχολεία και τις γειτονίες. Με τη ριζοσπαστική πολιτική, τα συνδικάτα, τις απεργίες, τους αγώνες και τα κινήματα. Γι' αυτό και όλοι επικαλούνται το «τέλος της μεταπολίτευσης». Γιατί οι μνήμες της τους προκαλούν ίλιγγο.

Σήμερα όμως που οξύνεται η ταξική επίθεση στους από κάτω και αυξάνεται η φτώχεια και η επισφάλεια, που εντείνονται οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και πληθαίνουν οι πόλεμοι, που λεηλατούνται ολόκληρες χώρες και γεννιούνται νέα προσφυγικά κύματα, που ενδυναμώνεται η ακροδεξιά και ενισχύεται ο ρατσισμός και ο σεξισμός, είναι πιο σημαντικό από ποτέ να πατήσουμε πάνω στην πολιτική και ιστορική παρακαταθήκη της εξέγερσης του Νοέμβρη. Να αξιοποιήσουμε την ουσία της που ήταν η κεντρικότητα της εργατικής τάξης, η ριζοσπαστική πολιτική και η μαζική κοινωνική συσπείρωση.

Η φεινική πορεία του Πολυτεχνείου πρέπει να στείλει ένα ξεκάθαρο μήνυμα ενάντια στη γενοκτονία που συντελείται

αυτή τη στιγμή στην Παλαιστίνη από το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ, με τις πλάτες της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Όλοι/ες μαζί πρέπει να απαιτήσουμε να σταματήσει η σφαγή στη Γάζα, στη Δυτική Όχθη και στο Λίβανο.

Πολύ περισσότερο πρέπει να αποδοκιμάσουμε την επαίσχυντη στάση της κυβέρνησης που στέκεται αρωγός και σύμμαχος του εγκληματία Νετανιάχου, την ίδια στιγμή που με τις πολιτικές της τσακίζει στην Ελλάδα όσους διεκδικούν τα αυτονόητα. Τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα βουλιάζουν στους χαμηλούς μισθούς, στην εργασιακή επισφάλεια, στην ανεργία και στη λαίλαπα του πληθωρισμού. Η νεολαία βλέπει τα δημόσια σχολεία και πανεπιστήμια να υποβαθμίζονται και να καταρρέουν. Οι μειονότητες και οι ευάλωτες κοινωνικές ομάδες τσακίζονται καθημερινά σε ένα κρεσέντο καταπάτησης δικαιωμάτων. Όποιος τολμήσει να αντισταθεί σε αυτή την κατάσταση βρίσκει μπροστά του ΜΑΤ και καταστολή, όπως οι εποχικοί πυροσβέστες. Με αυτόν τον τρόπο στρώνεται το χαλί στην ακροδεξιά και στους διάφορους ηγετίσκους της.

Απέναντι σε όλα τα παραπάνω, πρέπει να ξαναπιάσουμε το νήμα του Νοέμβρη. Να επανακαθορίσουμε τη δημόσια συζήτηση βάζοντας στο κέντρο τα δικά μας πολιτικά αιτήματα. Πολιτικές οργανώσεις και κόμματα της Αριστεράς, εργατικά σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι, μαθητικά συμβούλια, μεταναστευτικές συλλογικότητες, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες και φεμινιστικές ομάδες, πρέπει να βρουν εκείνο τον κοινό βηματισμό που θα βαδίσει ξανά στο δρόμο του Νοέμβρη. Έναν δρόμο που παρότι το αστικό πολιτικό σύστημα προσπαθεί επί χρόνια να τον φράξει, εκείνος επιμένει να είναι επαναστατικός.

Κυκλοφορεί από
ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
RedMarks

Η Γαλλία και η ριζοσπαστική Αριστερά: Μια συζήτηση με τον Ολιβιέ Μπεζανσενό

Όπως έλεγαν παλιότερα, η Γαλλία είναι ένα «πολιτικό εργαστήριο» όπου, κάποτε, επιάζονται διεργασίες που αφορούν συνολικότερα την Ευρώπη.

Η απρόσμενη νίκη του αριστερό-στροφου Νέου Λαϊκού Μετώπου (NFP) στις πρόσφατες κοινοβουλευτικές εκλογές ήταν μια βαθιά ρωγή στην αντίληψη που λέει ότι οι δεξιό-στροφες πολιτικές εξελίξεις είναι πλέον μονόδρομος στην Ευρώπη.

Η νίκη του NFP στηρίχθηκε πάνω σε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα που συνδύαζε τη δέσμευση για ρήξη με τις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις (με αιχμή την κατάργηση του νόμου-καρμανιόλα για το ασφαλιστικό και την απαίτηση για αύξηση του κατώτατου μισθού στα 1.600 ευρώ), την απόρριψη των ρατσιστικών-αντιμεταναστευτικών πολιτικών που επιβλήθηκαν τα τελευταία χρόνια και μια σαφή δήλωση αλληλεγγύης στον αγώνα των Παλαιστινίων.

Κυρίως, όμως, στηρίχθηκε σε μια γρήγορη και συνεκτική συσπείρωση των εργατικών, κοινωνικών, δημοκρατικών και περιβαλλοντικών οργανώσεων του κινήματος από τα κάτω, που επέβαλαν τη μορφή της πολιτικής ενότητας του NFP πάνω στα διαφορετικά και αποκλίνοντα «επιτελεία» του χώρου που στη Γαλλία παραδοσιακά αποκαλείται Αριστερά.

Η συσπείρωση και η παρέμβαση του κόσμου από τα κάτω στην εκλογική διαδικασία, είχε ως αποτέλεσμα μια πρώτη σαφή πολιτική επιτυχία: Ακύρωσε (έστω προσωρινά) την πιθανότητα ανόδου στην κυβερνητική εξουσία του ακροδεξιού-ρατσιστικού κόμματος της Μαρίν Λεπέν. Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο υποτίμησης αυτής της επιτυχίας. Το κόμμα της Λεπέν, με γνωστές φασιστικές ρίζες, είναι ένα από τα πιο επικίνδυνα ρεύματα της σύγχρονης ακροδεξιάς και μια εκλογική νίκη του, σε μια χώρα με το ειδικό βάρος της Γαλλίας, θα μπορούσε να αποτελεί «σημείο καμπί» των πολιτικών εξελίξεων σε όλη την Ευρώπη.

Κυβέρνηση ηττημένων

Την επόμενη μέρα των εκλογών, οι μεγάλες εργοδοτικές οργανώσεις έθεσαν με αυστηρότητα τα όρια που βάζει η κυρίαρχη τάξη στις πολιτικές προοπτικές: αποκλείεται κάθε συζήτηση για «στροφή» προς την κατεύθυνση που βάζει το πρόγραμμα του NFP γιατί αυτό οδηγεί, λέει, σε μεγάλη «σπατάλη πόρων», που θα επιφέρει εκτίναξη του γαλλικού χρέ-

ους, μέσα σε μια επικίνδυνη διεθνή οικονομική συγκυρία. Αποκλείεται, επίσης, κάθε ανοχή προς μια πιθανή κυβέρνηση της Αριστεράς, κάθε ανοχή προς ένα στελεχικό δυναμικό που αντιμετωπίζεται από τον Τύπο ως «αριστερισμός», «ισλαμο-αριστερισμός» και «αντισημιτισμός».

Ο Μακρόν έσπευσε, ασφαλώς, να ευθυγραμμιστεί. Στην πατρίδα της αστικής δημοκρατικής παράδοσης, σχηματίστηκε μια κυβέρνηση που στηρίζεται στους ηττημένους των εκλογών, με επικεφαλής τον Μισέλ Μπαρνιέ, στέλεχος της υπερσυντηρητικής πτέρυγας της παραδοσιακής γαλλικής Δεξιάς. Είναι μια κυβέρνηση-όμηρος της Λεπέν και ευθυγραμμισμένη πάνω στους βασικούς πολιτικούς στόχους της ακροδεξιάς. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη πολιτική εμπειρία για να καταλάβει κανείς ότι αυτή η ιδιόμορφη «συγκατοίκηση» του ρεύματος του ακροκεντρώου μακρονισμού με τη σκληρή Δεξιά και την ακροδεξιά, αν αφεθεί απερίσπαστη, θα λειτουργήσει ως προπαρασκευαστική περίοδος για μια μελλοντική νίκη της Λεπέν. Οι απαντήσεις από τα κάτω άρχισαν έγκαιρα και εκδηλώθηκαν δυναμικά. Στις βδομάδες που πέρασαν, σε περισσότερες από 150 γαλλικές πόλεις οργανώθηκαν μεγάλες πολιτικές διαδηλώσεις ενάντια στο «κοινοβουλευτικό πραξικόπημα» του Μακρόν. Τα συνδικάτα υποχρεώθηκαν να αρχίσουν ένα απεργιακό πρόγραμμα δράσης απαιτώντας στο δρόμο πλέον την επιβολή του προγράμματος του NFP.

Αυτή η δύναμη διατηρεί, ως τώρα, τη συνοχή και την ανθεκτικότητα του NFP απέναντι στις καθεστωτικές πιέσεις. Γιατί δεν υπάρχουν περιθώρια για αυταπάτες: στο εσωτερικό του NFP, υπάρχουν δυνάμεις όπως το Σοσιαλιστικό Κόμμα Γαλλίας, με βαριές ευθύνες για την επιβολή των σοσιαλφιλελεύθερων πολιτικών, που είναι έτοιμες ανά πάσα στιγμή να επιστρέψουν στο «δοκιμασμένο» καθεστωτικό δρόμο.

Κινήματα και ριζοσπαστική Αριστερά

Η ίδια η συμμετοχή τους στο NFP είναι απότοκο συγκεκριμένων συνθηκών που δημιουργήθηκαν στη Γαλλία: της μακράς περιόδου αγωνιστικών αντιστάσεων (από τα Κίτρινα Γιλέκα ως τις μεγάλες απεργίες για το συνταξιοδοτικό), της σταδιακής αποδυνάμωσης των ρεφορμιστικών-σοσιαλφιλελεύθερων ηγεσιών, της ανόδου της δύναμης της Ανυπότακτης

**Η ΓΑΛΛΙΑ
ΚΑΙ Η
ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ**

**ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
8 ΝΟΕΜΒΡΗ**

**ΠΑΝΤΕΙΟΣ
19.00**

**ΟΛΙΒΙΕ
ΜΠΕΖΑΝΣΕΝΟ**

ΣΤΕΛΕΧΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
(NPA - L'ANTICAPITALISTE)

ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΠΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

ΔΕΑ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΚΕΜΑ ΚΙΝΗΣΗ ΕΝΩΤΙΚΗΣ
ΜΑΧΟΜΕΝΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Γαλλίας, του πολιτικού ριζοσπαστισμού που ενισχύθηκε στα πρόσφατα και στις φτωχές εργατοεπιτοινίες κλπ.

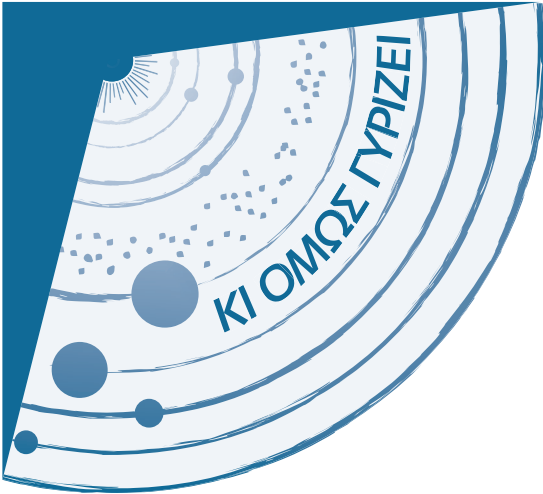
Γι' αυτό όσοι εδώ επιχειρούν να «αντιγράψουν» την επιτυχία του NFP, στρέφονται σε αντίθετη-δεξιόστροφη κατεύθυνση: οι από τα πάνω εκλογοκεντρικές συμμαχίες με στόχο, δήθεν, «να ηττηθεί ο Μητσοτάκης», δεν έχουν καμιά σχέση με τη δυναμική που εκδηλώθηκε στη Γαλλία. Η σύνδεση των κινήματων με τον αριστερό πολιτικό ριζοσπαστισμό, ο οποίος αποκρυσταλλώθηκε στο NFP, για εμάς αποτελεί παράδειγμα για το πώς τα κινήματα πρέπει και μπορούν να συνομιλούν με το ερώτημα της πολιτικής εκπροσώπησης του κόσμου της εργασίας και της νεολαίας.

Δεν παραγνωρίζουμε τις αντιφάσεις μιας Αριστεράς που δυσκολεύεται να υπερβεί τα όρια του κοινοβουλευτικού δρόμου, που πιέζεται για υποταγή στους πολέμους του NATO και στις ιδιαίτερες βλέψεις του γαλλικού ιμπεριαλισμού.

Όμως θεωρούμε ότι το κεντρικό «μήνυμα» που έρχεται από τη Γαλλία είναι ότι η ανασυγκρότηση μιας μαζικής και αποτελεσματικής ριζοσπαστικής Αριστεράς είναι πέρα από αναγκαία και εφικτή. Δεν είναι κάτι εύκολο, ούτε στη Γαλλία ούτε διεθνώς. Ακριβώς γι' αυτό οι εμπειρίες από τα βήματα που γίνονται παντού προς αυτήν την κατεύθυνση, έχουν μεγάλη σημασία για τον αγώνα όλων μας.

Αυτά σας καλούμε να συζητήσουμε με τον Ολιβιέ Μπεζανσενό, ένα ηγετικό στέλεχος του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (NPA - L'Anticapitaliste), με μακρά διαδρομή στους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες, που μαζί με πολλούς άλλους, παλεύουν συστηματικά στη Γαλλία για να φτάσει στη νίκη ο αγώνας των εκατομμυρίων ανθρώπων που στήριξαν στο δρόμο και στην κάλη την απάντηση της Αριστεράς, μέσα σε μια δοκιμασία ιστορικών διαστάσεων.

Μολδαβία-Γεωργία

Η χρονική εγγύτητα των εκλογών σε Μολδαβία και Γεωργία υπογράμμισε την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που τροφοδοτεί και τους διχασμούς στο εσωτερικό των αστικών τάξεων καθώς αυξάνονται οι «στρατοπεδικές» πιέσεις και γίνονται πιο δύσκολες οι ασκήσεις «ισορροπίας». Οι δύο χώρες κινούνται μεταξύ της ρωσικής σφαίρας επιρροής και της προοπτικής ένταξης στην ΕΕ και πρόσδεσης στο δυτικό μπλοκ. Οι εκλογικές μάχες μονοπωλήθηκαν από αυτό το ζήτημα, ως σύγκρουση «φιλοδυτικών» και «φιλορωσών». Ασφαλώς η εσωτερική πολιτική παίζει ρόλο, η συμπεριφορά των ψηφοφόρων αφορά και άλλα ζητήματα, ενώ στο εσωτερικό των γεωπολιτικών «μπλοκ» συνυπάρχουν διαφορετικά κόμματα με διαφορετικές εμφάσεις κι ατζέντες. Όμως η «σημαία» των διεκδικητών της εκτελεστικής εξουσίας αφορά τις γεωπολιτικές επιλογές. Στη Μολδαβία, η οριακή νίκη του «ΝΑΙ» στο δημοψήφισμα για ένταξη στην ΕΕ, έχει οδηγήσει σε αλληλοκατηγορίες νοθείας και εξαγοράς και μάλλον οι δυο πλευρές αναμένουν την έκβαση του δεύτερου γύρου των προεδρικών (όπου αναμετρώνται η φιλοδυτική νυν πρόεδρος και ένας φιλορωσός πρώην εισαγγελέας) για να αποφασίσουν τα επόμενα βήματά τους. Στη Γεωργία, η νίκη του φιλορωσικού κόμματος έχει προκαλέσει καταγγελίες για νοθεία από τα κόμματα της αντιπολίτευσης, που κινούνται δικαστικά αλλά και με διαδηλώσεις στους δρόμους, τις οποίες η Μόσχα ήδη περιγράφει ως «συνωμοσία» και «απόπειρα πραξικοπήματος». Πέρα από το αν ισχύουν -και σε ποια έκταση- οι εκατέρωθεν ισχυρισμοί για «ξένη παρέμβαση» υπέρ του ενός ή του άλλου, είναι δεδομένο ότι οι δύο χώρες έχουν γίνει πεδίο διπλωματικής μάχης μεταξύ ΕΕ και Ρωσίας και αυτό καθορίζει την ένταση που έχουν πάρει αναμετρήσεις που ενώ διεξάγονται μεταξύ αστικών κομμάτων, δεν θυμίζουν σε τίποτε το σάβουαρ βιβρ της «αστικής εναλλαγής»...

Ουκρανία

Στην νοτιοανατολική Ουκρανία και ιδιαίτερα στην επαρχία Ντονιέσκ, η προέλαση του ρωσικού στρατού έχει επιταχυνθεί. Υπολογίζεται ότι από τον Αύγουστο ως τον Οκτώβρη, οι ρωσικές δυνάμεις έχουν καταλάβει μεγαλύτερη έκταση από εκείνη που είχαν καταλάβει τους προηγούμενους 19 μήνες (από την αρχή του 2023 ως τον Ιούλη του 2024). Πρόκειται ασφαλώς για ποιοτική αλλαγή. Ένας στρατός που επί 19 μήνες καταλάμβανε 47 τ. χλμ. το μήνα (μέσο όρο), κατόρθωσε μέσα στον Οκτώβρη να καταλάβει 470 τ. χλμ. γης, δεκαπλασιάζοντας την ταχύτητα της προέλασής του. Όμως αυτή η επιτάχυνση παραμένει σε συνθήκες αργού πολέμου χαρακωμάτων. Για να γίνουν αντιληπτά τα μεγέθη και ο ρυθμός, μόνο η επαρχία του Ντονιέσκ είναι περίπου... 26.000 τ. χλμ. και αυτή αποτελεί το 4,5% του εδάφους της Ουκρανίας. Ενώ τα αυξημένα εδαφικά κέρδη συνδυάζονται με μια άλλη στατιστική. Ο Σεπτέμβρης θεωρείται ένας από τους πιο αιματηρούς μήνες για το ρωσικό στρατό από την αρχή της εισβολής. Η Ουκρανία αντιμετωπίζει τα δικά της προβλήματα, πέρα από την αργή αλλά διαρκή υποχώρηση στα νοτιοανατολικά της εδάφη. Μια άλλη στατιστική: Μέσα στο 2024 έχει καταγραφεί ρεκόρ σε περιστατικά λιποταξίας (περίπου 40.000). Ο πραγματικός αριθμός ίσως είναι μεγαλύτερος, γιατί το φαινόμενο είναι τόσο εκτεταμένο που πολλοί αξιωματικοί προτιμούν να μην καταγγέλουν τους φαντάρους τους για τέτοιες πράξεις, επενδύοντας στην πειθώ αντί για την απειλή τιμωρίας. Η πρακτική αυτή μάλιστα «θεσμοθετήθηκε» πρόσφατα, με τη Βουλή να αποποινοικοποιεί την λιποταξία και την αδικαιολόγητη απουσία εφόσον δια-

πράττεται για πρώτη φορά. Και οι δύο πλευρές ετοιμάζονται για τις δυσκολίες του χειμώνα. Για το ρωσικό στρατό αυτό θα σημαίνει δυσκολία να συνεχιστεί η κινητικότητα που δείχνει σήμερα (και ίσως γι' αυτό κλιμακώνει τις μηχανοκίνητες επιθέσεις τώρα που μπορεί). Αλλά για τον ουκρανικό πληθυσμό θα σημαίνει μια σκληρή δοκιμασία με μεγάλο μέρος του ηλεκτρικού δικτύου της χώρας να έχει καταστραφεί από ρωσικούς βομβαρδισμούς. Σε αυτό το φόντο παρουσίασε ο Ζελένσκι το «Σχέδιο Νίκης». Πρόκειται για ένα κείμενο που είναι εξαιρετικά επικίνδυνο, ανοίγοντας την πόρτα στην γενίκευση του πολέμου («πράσινο φως» για χτυπήματα βαθιά μέσα στη Ρωσία, ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, ανάπτυξη «δυτικής» ομπρέλας προστασίας των πόρων και υποδομών της χώρας). Είναι επίσης ένα κείμενο που αποπνέει αξιολύπητη απελπισία, προσφέροντας κάθε είδους ανταλλάγματα (από την «αξιοποίηση» των πόρων και των υποδομών από τους «προστάτες» τους, μέχρι την ανάπτυξη του ουκρανικού στρατού σε όλη την Ευρώπη, για να «ελαφρύνει» το βάρος των ΗΠΑ)...

Αργεντινή

Ο Χαβιέ Μιλίε αντιμετώπισε μια ακόμα μεγάλη πρόκληση στην παραχώδη θητεία του. Μετά την απεργιακή αντίσταση τους πρώτους 6 μήνες της θητείας του (με τις γενικές απεργίες του Γενάρη και του Μάη και διάφορες κινητοποιήσεις στο ενδιάμεσο) που κατάφερε να ανακόψει κάποιες από τις πιο σκληρές πτυχές του σαρωτικού του προγράμματος, ήρθε η σειρά του φοιτητικού κινήματος. Η «γενική δοκιμή» είχε γίνει το Φλεβάρη, όταν ο Μιλίε έκοψε κατά 71% τις δαπάνες για τα πανεπιστήμια και ο φοιτητόκοσμος απάντησε με μαζικές διαδηλώσεις, που κορυφώθηκαν με την πορεία του ενός εκατομμυρίου τον Απρίλη. Στις αρχές Οκτώβρη, οι διάφορες αντιπολιτεύσεις σχημάτισαν πλειοψηφία μέσα στο Κογκρέσο γύρω από την έγκριση ενός νομοσχεδίου υπέρ της αύξησης των δαπανών για τα πανεπιστήμια και των μισθών του προσωπικού τους. Ο Μιλίε το μπλό-

καρε με βέτο, έχοντας τη στήριξη και ενός τμήματος της κεντροδεξιάς (για να συγκεντρωθεί το 1/3 των βουλευτών που χρειάζεται ο πρόεδρος για να μην ανατρέψει το Κογκρέσο το βέτο του). Την ίδια μέρα, ξεκίνησαν οι φοιτητικές συνελεύσεις που πυροδότησαν ένα κύμα καταλήψεων. Η λέξη «tomada» που παραπέμπει περισσότερο σε «απόκτηση» και λιγότερο σε «κατάληψη» κοσμεί τα πανιά που κρέμονται σε δεκάδες πανεπιστήμια. Η λέξη αποτυπώνει το ρεπερτόριο δράσης του λατινοαμερικάνικου κινήματος, καθώς φοιτητικές επιτροπές έχουν αποκτήσει τον έλεγχο της καθαριότητας, της ασφάλειας, της διεξαγωγής μαθημάτων, της διανομής τροφίμων κ.ο.κ. Οι συνελεύσεις (όπως και τα μαθήματα) γίνονται στους δρόμους, έξω από τα πανεπιστημιακά κτίρια. Ήδη ξεκίνησαν κάποιες απεργίες και στο προσωπικό των πανεπιστημίων, ενώ σε κινητικότητα βρίσκονται και οι πιο οργανωμένοι κλάδοι (υγειονομικοί, αεροδρόμια)...

Οι BRICS μετά τη Σύνοδο στο Καζάν

Του Αντώνη Νταβανέλου

Τη φετινή, 16η, Σύνοδο των BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Ν. Αφρική) στις 20-24 Οκτώβρη στο Καζάν της Ρωσίας, παρακολούθησαν οι ηγέτες 30 χωρών. Η διεύρυνσή τους είναι εντυπωσιακή. Αλλά πέρα από τις εντυπώσεις, η διεύρυνση έχει και άλλες επιπτώσεις: «Η ιδέα ότι όλοι αυτοί μπορούν να συμφωνήσουν σε κάτι σημαντικό είναι απολύτως τρελή» υπογράμμισε σε πρόσφατο άρθρο του ο «νονός» των BRICS, Τζιμ Ο' Νιλ.

Το συμπέρασμα είναι βάσιμο. Στον ιδρυτικό πυρήνα των BRICS οι ανταγωνισμοί και οι αντιθέσεις ήταν κάθε άλλο παρά δευτερεύοντες παράγοντες. Μεταξύ της Κίνας και της Ινδίας οι «τριβές» είναι σχεδόν πολεμικές, με αντικείμενο την ηγεμονία στη στρατηγικής σημασίας χερσόνησο της Ινδοκίνας και τα θαλάσσια «περάσματα» της Νοτιοανατολικής Ασίας. Όμως και μεταξύ Ρωσίας και Κίνας υπάρχουν πολλά και «εκρηκτικά» ζητήματα (η κυριαρχία στην ανατολική Σιβηρία, η πρόσβαση στο βόρειο ναυτικό διάδρομο που δημιουργεί η υποχώρηση των πάγων, και κυρίως η ηγεμονία στην Κεντρική Ασία). Αυτά τα αρχικά προβλήματα, η διεύρυνση τα έχει οδηγήσει σε παροξυσμό: είναι γνωστό ότι η Αίγυπτος και η Αιθιοπία, ή η Σαουδική Αραβία και το Ιράν, πολύ δύσκολα μπορούν να σταθούν ειρηνικά σε ένα κοινό τραπέζι.

Οι αρχιτέκτονες του εγχειρήματος έχουν συνείδηση για την εγγενή χαλαρότητά του. Γράφει ο Αντρέι Κορτούνοφ, διευθυντής του Ρωσικού Συμβουλίου Διεθνών Υποθέσεων, στις 23/10: «Οι BRICS δεν μπορούν να γίνουν ένα εγχείρημα οικονομικής ολοκλήρωσης. Το συνολικό εμπόριο στο χώρο των "παλαιών" BRICS είναι σημαντικά μικρότερο απ' ό,τι για παράδειγμα το εμπόριο ανάμεσα στην Κίνα και την ομάδα ASEAN ή ανάμεσα στην Κίνα και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Το ίδιο ισχύει για τις αμοιβαίες επενδύσεις, ή για την πολυμερή εντός των BRICS έρευνα και ανάπτυξη και τις αλυσίδες παραγωγής. Είναι δύσκολο να φανταστούμε ακόμα και μια ζώνη ελεύθερου εμπορίου σε όλη την έκταση των BRICS -οι ανησυχίες για τη συντριπτική οικονομική ισχύ της Κίνας είναι έντονες εντός των BRICS» («Τι είναι και τι δεν είναι οι BRICS», «Δρόμος της

Αριστεράς»).

Σε αυτήν τη βάση, πού οφείλεται η αίγλη που έχουν οι BRICS μέσα σε ένα τμήμα της Αριστεράς; Η απάντηση βρίσκεται σε μια «νοσταλγία» για το παλιό «Κίνημα» των Αδεσμεύτων του παγκόσμιου Νότου, στις δεκαετίες του 1960 και του '70, που υπόσχονταν ένα διεθνή «συντονισμό» μέσα στην προσπάθεια αντιπαράθεσης με το δυτικό ιμπεριαλισμό. Αυτή η νοσταλγία αναδεικνύει την προβληματική κατανόηση του σύγχρονου ιμπεριαλισμού στον 21ο αιώνα.

Στη Σύνοδο του Καζάν είχε προσκληθεί να συμμετάσχει η... Αργεντινή! Ο παρανοϊκός υπερ-νεοφιλελεύθερος Μιλίε απέρριψε την πρόσκληση, αλλά αυτό δεν

δημοκρατική βάση.

Όμως, σε τελική ανάλυση, μήπως οι BRICS μπορούν να θεωρηθούν, έστω, ως ένας συνεκτικός «αντιδυτικός πόλος»; Η απάντηση είναι, με σκληρούς όρους, αρνητική. Στη Νοτιοανατολική Ασία το βασικό στήριγμα του ευρωατλαντισμού είναι πλέον η ινδική κυβέρνηση του Μόντι, που έχει υπογράψει το διπλωματικό-στρατιωτικό «άξονα» με το NATO, την Αυστραλία και την Ιαπωνία, με στόχο να περιοριστεί η κίνηση της κινεζικής επιρροής προς τα δυτικά. Στη Μέση Ανατολή, το πιο φιλοαμερικανικό καθεστώς είναι σήμερα η δικτατορία του Σίσι στην Αίγυπτο. Όπως προειδοποιεί ο Κορτούνοφ: «Οι BRICS δεν θα

την εικόνα για την εκρηκτική ανάπτυξη στην παγκόσμια πολεμική βιομηχανία. Στη λίστα με τις 100 μεγαλύτερες διεθνείς βιομηχανίες όπλων, οι 46 έχουν έδρα στις ΗΠΑ (μεταξύ τους οι 5 κορυφαίες του καταλόγου), 17 στην Ευρωζώνη, 11 στην Κίνα και 1 στη Ρωσία. Αυτήν την εικόνα υπεροχής, οι αποφάσεις της ΕΕ μετά την «έκθεση Ντράγκι» που καλεί σε υπερ-επενδύσεις στον τομέα των όπλων, αποσκοπούν να μετατρέψουν σε κυριαρχία. Αν συνυπολογιστεί η (διόλου ευκαταφρόνητη) πολεμική βιομηχανία του Καναδά, της Αυστραλίας και της Ιαπωνίας, η εικόνα που προκύπτει είναι ότι ο δυτικός ιμπεριαλισμός είναι κάθε άλλο παρά ένας «χαρτινός τίγρης».

Δυστυχώς ή ευτυχώς, το βασικό πρόβλημα με το συλλογισμό που βλέπει κάποιο προοδευτικό περιεχόμενο στη «μετάβαση προς τον πολυπολικό κόσμο» είναι κυρίως πολιτικό. Στον 21ο αιώνα, η Κίνα, η 2η σε όγκο δύναμη του διεθνούς καπιταλισμού, δεν μπορεί παρά να αναγνωρίζεται ως ιμπεριαλιστική. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τη Ρωσία και τη σύγχρονη (τη μόνη γρήγορα αναπτυσσόμενη) Ινδία. Δίπλα τους μια σειρά από «ενδιάμεσες» χώρες που όμως από καιρό έχουν φτάσει στο ιμπεριαλιστικό στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού, είναι πεινασμένοι υπο-ιμπεριαλισμοί που εναλλάσσουν τις διεθνείς συμμαχίες τους, με στόχο την επίτευξη των δικών τους στόχων κυριαρχίας σε συγκεκριμένες περιοχές του πλανήτη.

Μετά την κρίση του 2008, και τις ήττες στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, η αμερικανική ηγεμονία υποχώρησε. Η δημιουργία των BRICS αντανακλά τη συνειδητοποίηση από τη μεριά πολλών κυρίαρχων τάξεων για τις ευκαιρίες που μπορεί να δημιουργηθούν μέσα από τα «κενά» της κρίσης της αμερικανικής ηγεσίας στη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση.

Απέναντι σε όλες αυτές τις δυνάμεις, το εργατικό κίνημα και η Αριστερά οφείλουν να διατηρήσουν την απόλυτη ανεξαρτησία, την απόλυτη πολιτική αυτονομία, μπροστά σε κάθε σύγκρουση μεταξύ «πεινασμένων» και «χορτάτων» ιμπεριαλιστών. Γιατί, όπως προειδοποιούν οι ιστορικοί, ο κόσμος έχει περάσει ξανά από περίοδο «πολυπολικής» ανταγωνιστικής ισορροπίας. Ήταν η περίοδος πριν το 1914, όπου διαμορφώθηκαν οι όροι για τις δύο γενικευμένες ανθρωποφαγές που ακολούθησαν.

Το εργατικό κίνημα και η Αριστερά οφείλουν να διατηρήσουν την απόλυτη ανεξαρτησία, την απόλυτη πολιτική αυτονομία, μπροστά σε κάθε σύγκρουση μεταξύ «πεινασμένων» και «χορτάτων» ιμπεριαλιστών.

απαλλάσσει τους διοργανωτές της Συνόδου από την κατηγορία ότι αδιαφορούν πλήρως για την οικονομική-κοινωνική πολιτική των συνδαιτημόνων τους, σε βάρος των εργατικών και λαϊκών μαζών στο εσωτερικό των χωρών τους. Η προσήλωση κυρίαρχου τμήματος των BRICS στο νεοφιλελευθερισμό επιβεβαιώνεται, άλλωστε, σε κορυφαίο επίπεδο. Η Κίνα δήλωσε στο Καζάν ότι στόχος της είναι «μια πιο αρμονική-ελεύθερη παγκοσμιοποίηση», στόχο τον οποίο μοιράζεται με ισχυρές μερίδες του δυτικού παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου. Από την εποχή όπου μια αντιδυτική-αντιιμπεριαλιστική ρητορική στις αναπτυσσόμενες χώρες συνδυαζόταν με την υποσχέση για βελτίωση της θέσης της εργατικής τάξης και των αγροτών στο εσωτερικό τους, έχει κυλήσει πολύ νερό στα αυλάκια.

Το ίδιο ισχύει και για το κρίσιμο ζήτημα των δημοκρατικών ελευθεριών. Στο Καζάν δίπλα στον Πούτιν, στον Σι και στον υπερ-εθνικιστή ινδουϊστή Μόντι, παρακάθησαν οι αντιδραστικές μοναρχίες της Σαουδικής Αραβίας, των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων και ο δικτάτορας της Αιγύπτου Σίσι. Από μια τέτοια μάζωξη δεν μπορεί να περιμένει κανείς μια σοβαρή πρωτοβουλία για αναδιοργάνωση των διεθνών σχέσεων σε

εξελιχθούν σε μια πολυμερή συμμαχία, πολιτική ή με σκοπό την ασφάλεια, αντιδυτικής φύσης... δεν θα γίνουν μια αντιδυτική συμμαχία».

Όμως, παρά τα προβλήματα στην πολιτική και στη στρατηγική τους, μήπως αρκεί ότι οι διευρυμένοι BRICS «έχουν δύναμη» και έτσι μπορούν να διασφαλίσουν «μια μετάβαση προς έναν πολυπολικό κόσμο»; Εδώ η απάντηση είναι πιο περίπλοκη.

Στο Καζάν παραβρέθηκαν κυβερνήσεις που «αντιστοιχούν» στο 45% του παγκόσμιου πληθυσμού και στο 36% σε αξία του ετήσιου παραγόμενου ΑΕΠ (κατ' άλλους αναλυτές στο 28%). Οι αντιθέσεις ανάμεσα στις κυβερνήσεις/καθεστώτα των BRICS υπονομεύουν την εικόνα ότι «συσπειρώνεται» το 45% του παγκόσμιου πληθυσμού. Στα οικονομικά στοιχεία οι συγκρίσεις γίνονται πολύ πιο δύσκολες. Είναι γνωστό ότι ο όγκος της παραγωγής, ακόμα και η συνολική αξία της παραγωγής δεν μας λέει όλη την αλήθεια. Γιατί είναι άλλο να παράγεις πχ υφάσματα, ψυγεία και αυτοκίνητα και άλλο να παράγεις πχ όπλα και εργαλειομηχανές που παράγουν μηχανές για τα υφάσματα, τα ψυγεία και τα αυτοκίνητα.

Ο «Ριζοσπάστης» πρόσφατα, με ένα εξαιρετικό ρεπορτάζ, έδωσε

Υπεύθυνες οι κυβερνήσεις και οι εταιρείες. Οικοσοσιαλισμός ή βαρβαρότητα Λαϊκή αλληλεγγύη με τις/τους πληγέν

Δημοσιεύουμε την ανακοίνωση της ισπανικής οργάνωσης Αντικαπιταλιστάς που κυκλοφόρησε την 31η Οκτώβρη, μετά την καταστροφική καταιγίδα Dana που έπληξε το λαό της Βαλένθια. Τα τελευταία 24ωρα έχει ξεδιπλωθεί μια συγκλονιστική οργανωμένη λαϊκή αλληλεγγύη. Έχουν καταγραφεί μεγάλες πορείες ανθρώπων που καταφθάνουν στη Βαλένθια για να προσφέρουν βασικά είδη ανάγκης αλλά και να αναλάβουν άμεση δράση στα ανοιχτά μέτωπα που αντιμετωπίζει ο λαός. Ανάμεσα στους ανθρώπους που καταφθάνουν στη περιοχή βρίσκονται πολλές/οι μετανάστριες/ες, προσφύγισες/ες, κόσμος της εργασίας που θέλει να προσφέρει το χρόνο και να μοιραστεί τους λιγοστούς του πόρους με τους ανθρώπους που έχουν πληγεί. Συλλογικότητες, ομάδες, εθελόντριες/ες οργανώνουν τη φροντίδα και την ανακούφιση των χιλιάδων ανθρώπων που βρίσκονται σε κατάσταση επείγουσας ανάγκης. Εργαζόμενα άτομα στις μεταφορές έχουν αναλάβει την μεταφορά αγαθών και ανθρώπων ενώ τα εργαζόμενα άτομα στην υγεία βρίσκονται στην πρώτη γραμμή. Την ίδια στιγμή αγωνίστριες και αγωνιστές της αριστεράς επισημαίνουν τον κίνδυνο ανόδου ακροδεξιών και νεοφασιστικών μορφωμάτων που επιχειρούν να συμμετάσχουν σε δράσεις αλληλεγγύης προκειμένου να κερδίσουν πολιτική επιρροή και να διαδώσουν το μίσος ανάμεσα στον λαό της Βαλένθια.

Ο Αντικαπιταλιστάς θέλουμε να εκφράσουμε όλη μας τη συμπράταση και την αλληλεγγύη σε όλες και όλους όσοι έχουν πληγεί από την καταιγίδα DANA. Σχεδόν εκατό άνθρωποι [Σ.Τ.Μ.: ο αριθμός των νεκρών συνέχισε να αυξάνεται μετά τη δημοσίευση αυτής της ανακοίνωσης φτάνοντας τις εκατοντάδες] έχουν χάσει τη ζωή τους λόγω των πλημμυρών που έπληξαν την περιοχή της Βαλένθια, την Καστίλλη-Λα Μάντσα, την Ανδαλουσία, την Καταλονία και τη Μούρθια, ενώ δεκάδες ακόμη αγνοούνται, και οι υλικές ζημιές είναι τεράστιες. Ελπίζουμε οι αγνοούμενοι να βρεθούν το συντομότερο δυνατόν και να προχωρήσουν οι εργασίες ανασυγκρότησης το ταχύτερο. Ωστόσο, δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε αυτήν την τραγωδία ως μια απλή κακοτυχία.

Οι φυσικές καταστροφές δεν είναι τυχαία φαινόμενα· δεν ήταν το νερό αυτό που σκότωσε αυτούς τους ανθρώπους. Καμιά ισχυρή βροχή δεν συμβαίνει στο κενό — πέφτει πάνω σε μια συγκεκριμένη κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα. Εκεί πρέπει να αναζητήσουμε και να καταδείξουμε τους υπεύθυνους αυτής της τραγικής κατάστασης. Για εμάς είναι σαφές ότι οι κυβερνήσεις, οι εταιρείες και το κεφάλαιο των ορυκτών καυσίμων φέρουν ξεκάθαρη ευθύνη.

Κυβερνήσεις

Η περιφερειακή κυβέρνηση του Κάρλος Μαθόν επέδειξε εγκληματική αμέλεια, για την οποία δεν πρέπει μόνο να ζητηθούν πολιτικές ευθύνες αλλά και ποινικές. Το 2023 διαλύθηκε η Μονάδα Έκτακτης Ανάγκης της Βαλένθια, η οποία χαρακτηρίστηκε ως «κομματικό συμφέρον» και παραδόθηκε σε μια ακροδεξιά που αρνείται την κλιματική αλλαγή. Στις 29 Οκτωβρίου, η κυβέρνηση της Βαλένθια δεν κήρυξε το αντίστοιχο επίπεδο συναγερμού ούτε ειδοποίησε τον πληθυσμό παρά μόνο αργά το απόγευμα, παρότι υπήρχαν προειδοποιήσεις από μετεωρολογικές υπηρεσίες τις προηγούμενες μέρες αλλά και το ίδιο πρωί. Αυτό άφησε εκατοντάδες ανθρώπους εκτεθειμένους σε έναν ακραίο κίνδυνο, που ήταν απόλυτα

γνωστός. Δεν μπορούμε να χαρακτηρίσουμε μια σειρά από συνειδητές αποφάσεις ως «λάθος», όταν αυτές οδήγησαν στον θάνατο εκατοντάδες ανθρώπους. Παράλληλα, παρακολουθούμε με ανησυχία τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν πολλές τοπικές κοινότητες, όπου έχουν διακοπεί βασικές παροχές ενέργειας, νερού και τροφίμων. Η άμεση επίλυση αυτής της κατάστασης είναι ζωτικής σημασίας για να μην αυξηθεί περαιτέρω ο κοινωνικός αντίκτυπος. Οι περιφερειακές και κεντρικές κυβερνήσεις είναι υπεύθυνες γι' αυτή την κατάσταση.

Εταιρείες

Πολλές από τις νεκρές/ους και αγνοούμενες/ους δεν θα βρίσκονταν εκεί τη λάθος στιγμή, αν οι εταιρείες δεν τους ανάγκαζαν να παραμείνουν στο χώρο εργασίας τους, παρά τον ακραίο κίνδυνο. Η εκμετάλλευση και η απόσπαση κέρδους είναι πιο σημαντικά από την ίδια τη ζωή των εργαζομένων τους. Ήταν πάντα έτσι και θα είναι πάντα έτσι. Δεν έχει νόημα να ζητάμε από τις εταιρείες να μην εκθέτουν τους εργαζομένους τους σε κίνδυνο. Οποιαδήποτε νομοθεσία για την πρόληψη των επαγγελματικών κινδύνων είναι χωρίς ουσία, αν δεν υπάρχει ένα συνδικαλιστικό αντίβαρο που θα επιβάλει την δύναμη του και θα εμπνέει εμπιστοσύνη. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι

να προχωρήσουμε στην οικοδόμηση αυτής της συνδικαλιστικής δύναμης, που θα κάνει ξεκάθαρο πως η εργατική τάξη δεν θα παραμείνει στους χώρους εργασίας όσο η απληστία των αφεντικών θέτει τη ζωή της σε κίνδυνο. Παράλληλα, πρέπει να προετοιμαστούμε για τον οικονομικό και εργασιακό αντίκτυπο που θα έχει η περιοχή στο προσεχές μέλλον. Η ισπανική κυβέρνηση έχει ήδη ζητήσει από τις εταιρείες να εφαρμόσουν τα ERTes (προσωρινή αναστολή εργασίας). Από την πανδημία έχουμε μάθει ένα πράγμα: κάθε μεταφορά δημόσιων πόρων πρέπει να συνοδεύεται από αυστηρούς όρους, τόσο σε επίπεδο εργασίας όσο και παραγωγικής ανασυγκρότησης. Αν οι αποφάσεις ανασυγκρότησης παραμείνουν στα χέρια των ίδιων εταιρειών που μας έφεραν ως εδώ, είμαστε καταδικασμένοι να επαναλάβουμε την ιστορία τραγικά.

Κεφάλαιο ορυκτών καυσίμων

Όπως συμβαίνει με τους καύσωνες και τις πυρκαγιές, οι ισχυρές βροχοπτώσεις και οι πλημμύρες που ζήσαμε συνδέονται άμεσα με το κλιματικό χάος στο οποίο μας έχει καταδικάσει το κεφάλαιο των ορυκτών καυσίμων. Επεισόδια που παλιά συνέβαιναν κάθε 100 χρόνια τώρα συμβαίνουν κάθε 10, κάθε 5, ακόμα και κάθε 3. Η ευθύνη εντοπίζεται στο

Ανακοίνωση των
Anticapitalistas

Ντρες από την Dana

οικονομικό και εξουσιαστικό πλέγμα που επιβάλλει ένα σύστημα που καίει αχόρταγα τεράστιες ποσότητες ορυκτών καυσίμων. Την ώρα που η Repsol διαμαρτύρεται για τους φόρους, καταγράφει κέρδη 3,168 δισεκατομμυρίων ευρώ. Την ώρα που η ισπανική κυβέρνηση παρουσιάζεται ως υπέρμαχος της οικολογικής μετάβασης, κατευθύνει πάνω από 10,5 δισεκατομμύρια δημόσιων επιδοτήσεων στα ορυκτά καύσιμα. Το κεφάλαιο αυτό χαίρει άκρας υγείας, και όσο συμβαίνει αυτό θα είμαστε εμείς, η εργατική τάξη, που θα συνεχίζουμε να πληρώνουμε με τη ζωή μας.

Ίσως δεν μπορούσαμε να αποφύγουμε τη βροχή. Ίσως ούτε και μεγάλο μέρος των υλικών ζημιών. Στην πραγματικότητα, τέτοια επεισόδια θα τα συναντάμε όλο και συχνότερα στο μέλλον και με αυξανόμενη ένταση. Γι' αυτό, το κρίσιμο ζήτημα είναι να διασφαλίσουμε ότι οι συνέπειές τους δεν θα είναι τόσο τραγικές ούτε τόσο ολέθριες.

Σε θεωρητικό επίπεδο, γνωρίζουμε πολύ καλά πώς να επιτύχουμε αυτόν τον στόχο. Γνωρίζουμε ότι η οικιστική φούσκα, από την οποία λίγοι αποκόμισαν εκατομμύρια, πραγματοποιήθηκε με δόμηση σε πλημμυρικές περιοχές. Απαιτούνται αστικές παρεμβάσεις που να απομακρύνουν τα κτίρια από τις κοίτες των ποταμών, κατασκευή φραγ-

μάτων και μέτρα αποκατάστασης της φύσης, καθώς και ενίσχυση και πολλαπλασιασμός των πόρων των μονάδων έκτακτης ανάγκης, εφαρμογή όλων των προειδοποιήσεων και αναστολή της δραστηριότητας των επιχειρήσεων όταν υπάρχει άμεσος κίνδυνος. Παράλληλα, πρέπει να ξεφύγουμε από την εξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα, με δραστικούς μετασχηματισμούς στην παραγωγική δομή, που να επιτρέπουν μείωση της ενεργειακής κατανάλωσης και των εκπομπών CO₂. Ωστόσο, βλέπουμε ότι τίποτα από όλα αυτά δεν συμβαίνει.

Ενώ αναγνωρίζεται ότι επείκονται νέες καταστροφές και ότι απαιτούνται τεράστιες προσπάθειες για την αποτροπή τους, ενώ το λένε και το αναγνωρίζουν όλοι, δεν λαμβάνεται κανένα μέτρο.

Ούτε η κλιματική προσαρμογή ούτε ο παραγωγικός μετασχηματισμός μπορούν να περιμένουν. Αλλά χρόνο με τον χρόνο βλέπουμε ότι η οικολογική μετάβαση, καθοδηγούμενη από την αγορά, τον ανταγωνισμό και το προσδοκώμενο κέρδος, είναι υπερβολικά αργή, υπερβολικά ανεπαρκής και υπερβολικά άδικη. Γι' αυτό, τώρα περισσότερο από ποτέ, οφείλουμε να συνεχίσουμε να προχωράμε προς την οικοδόμηση μιας οικοσοσιαλιστικής εναλλακτικής λύσης.

Δεν υπάρχει ελεύθερη γη χωρίς ελεύθερες γυναίκες – δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη

Ένα σχόλιο για την υπόθεση της Ιρανής φοιτήτριας και για τη σωστή πλευρά της ιστορίας

Το περασμένο Σάββατο, η Ahooy Darvayei, φοιτήτρια του πανεπιστημίου Azad (Επιστήμης και Έρευνας) της Τεχεράνης, συνελήφθη από τις αρχές (αστυνομία ηθών) επειδή έβγαλε τα ρούχα της σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την παρατήρηση που της έγινε για παραβίαση των κανόνων χιτζάμπ, ότι δηλαδή δεν φορούσε όπως έπρεπε την -υποχρεωτική στο Ιράν- μαντίλα της.

Δεν ξεχνάμε την Ιρανή αδελφή μας Μαχσά Αμινί που τον Σεπτέμβριο του 2022 βασανίστηκε και θανατώθηκε από την αστυνομία ηθών επειδή δεν φορούσε σωστά την μαντίλα της. Η δολοφονημένη αδελφή μας έγινε σύμβολο για τις Ιρανές γυναίκες και πυροδότησε τη μεγαλειώδη εξέγερση «Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία» με πλήθος διαδηλώσεων, συμβολικών διαμαρτυριών και μαχητικών δράσεων στο Ιράν. Η ιστορία της Μαχσά Αμινί δεν έχει ξεχαστεί στον τόπο της και κάνει πολύ δικαιολογημένες τις ανησυχίες για την τύχη σήμερα της νεαρής φοιτήτριας Ahooy Darvayei.

Τα τελευταία 24ωρα η φωτογραφία της Ahooy Darvayei με τα εσώρουχά της κατακλύζει τα ελληνικά και διεθνή μέσα ενημέρωσης, φέρνοντας στην επιφάνεια διαφόρων ειδών ανταναικλαστικά. Στη συζήτηση που έχει ανοίξει μπαίνουμε για να το πούμε καθαρά:

Για εμάς υπάρχει μία σωστή πλευρά στην ιστορία.

Με τις/ους καταπιεσμένες/ους σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης και με τους τρόπους που αυτές/οι επιλέγουν να διαθέτουν τα σώματά τους, να εναντιώνονται στους ντόπιους και ξένους δυνάστες τους, να εξηγούνται για ελευθερία, ισότητα, δικαιοσύνη. Από την Τεχεράνη μέχρι την Αριζόνα στη Δύση (που απαγορεύει τις αμβλώσεις), υπερασπιζόμαστε κάθε αδελφή μας που έρχεται αντιμέτωπη με τα κράτη και τις εξουσίες που απειλούν την ύπαρξη, την ελεύθερη επιλογή και την αξιοπρέπειά τους.

Στεκόμαστε στο πλάι των Ιρανών γυναικών και ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων στους αγώνες τους για έμφυλα δικαιώματα κι ελευθερίες, αυτοδιάθεση και αυτοπροσδιορισμό. Στεκόμαστε στο πλάι των Ιρανών εργατών/τριών που τα τελευταία τρία χρόνια δίνουν διαρκείς απεργιακές μάχες για εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Όμως την καταπίεση, τη βία και την εκμετάλλευση, ακόμη και αν εμφανίζεται με άλλες μορφές, τις ζούμε κάθε

μέρα και εδώ, στις «φιλελεύθερες δημοκρατίες» της Δύσης.

Κι ενώ οι καταπίεσεις μας στην «πολιτισμένη» Δύση αποσιωπώνται, συντηρούνται και ξεπλένονται, τα κυρίαρχα δυτικά μέσα ενημέρωσης με αφορμή την ιστορία της Ιρανής φοιτήτριας ανακαλύπτουν τα δικαιώματα των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων στη Μέση Ανατολή. Θα ήταν αστείο αν δεν ήταν επικίνδυνο να παρουσιάζονται ως υπερασπιστές των έμφυλων δικαιωμάτων στη Μέση Ανατολή οι αυτοурγοί των γενοκτονιών και των αποικιοκρατικών-ιμπεριαλιστικών εγκλημάτων σε βάρος των λαών και των γυναικών του παγκόσμιου Νότου.

Θα ήταν αστείο αν δεν ήταν τερατώδες να βαφτίζεται το Ισραήλ «προοδευτική/δυτική νησίδα» για τα γυναικεία και ΛΟΑΤΚΙ+ δικαιώματα στη Μέση Ανατολή, ενώ υλοποιεί τη μεγαλύτερη θηριωδία της εποχής μας και ο στρατός του διαπράττει καθημερινές γυναικοκτονίες, βιασμούς, εγκλήματα μίσους (hate crimes), βρεφοκτονίες και κάθε είδους έμφυλο έγκλημα σε βάρος των Παλαιστίνιων αδελφών μας.

Μιλούν για τα δικαιώματα των γυναικών αυτοί που καθημερινά εξευτελίζουν και δολοφονούν τις γυναίκες στην Παλαιστίνη;

Αναγνωρίζουμε πολύ καλά ότι εν μέσω ιμπεριαλιστικών-αποικιοκρατικών πολέμων και θανατοπολιτικών τα σώματα των γυναικών μένουν εκτεθειμένα, γίνονται πεδίο μάχης για την κυριαρχία δυτικών και πατριαρχικών αφηγημάτων.

Απέναντι σε ένα νεοφιλελεύθερο, νέο-αποικιοκρατικό, «δυτικό φεμινισμό» που ξεπλένει όλα αυτά τα εγκλήματα, έχουμε να εμπνευστούμε από τους μη «λευκούς» και περιφερειακούς φεμινισμούς, που φέρνουν την εμπειρία του τι σημαίνει έμφυλη καταπίεση σε αποικιοκρατούμενους τόπους και πώς η απελευθέρωση περνά μέσα από τους διαθεματικούς αγώνες.

Ο δικός μας φεμινισμός στέκεται σε σύγκρουση με την «δυτική ανωτερότητα», την ισλαμοφοβία και την αποικιοκρατία, θέλει να ενώσει τα θύματα της καταπίεσης σε κοινούς αγώνες ενάντια σε κοινούς εχθρούς: Το σύστημα που αναπαράγει το πλέγμα σεξιστικών, ρατσιστικών, εθνικών καταπίεσεων, που εξαπολύει «κοινωνικούς πολέμους» εναντίον μας στο εσωτερικό και ιμπεριαλιστικούς πολέμους κατά των «Αλλων» στο εξωτερικό.

* αποσπάσματα από ανακοίνωση της Συνέλευσης 8 Μάρτη

Για την εκλογική μάχη στις ΗΠΑ

Του Πάνου Πέτρου

Το άρθρο αυτό γράφεται πριν γίνει γνωστό το αποτέλεσμα των αμερικανικών εκλογών και επιχειρεί κάποιες προδρομικές εκτιμήσεις.

Ανεξάρτητα από την τελική έκβαση μιας αμφίρροπης μάχης, υπάρχουν κάποια δεδομένα. Το πρώτο, που ισχύει πάντοτε στις ΗΠΑ, αλλά που αξίζει να υπενθυμίζουμε κάθε φορά που ξεκινούν οι αποτιμήσεις των αποτελεσμάτων είναι ότι η λαϊκή ψήφος δεν κρίνει το αποτέλεσμα. Τις περισσότερες φορές αυτά ταυτίζονται, αλλά –ιδιαίτερα σε οριακές μάχες– το στρεβλό εκλογικό σύστημα μπορεί να παραδώσει την προεδρία στον ηττημένο, όπως στον Τζορτζ Μπους το Νεότερο το 2000 και στον Ντόναλντ Τραμπ το 2016. Για να κριθεί η εκλογική δυναμική των δύο κομμάτων, θα χρειαστεί να περιμένουμε υπομονετικά την ολοκλήρωση της καταμέτρησης για να μπορέσουμε να μάθουμε τους τελικούς αριθμούς ψηφοφόρων.

Κίνημα MAGA

Σε κάθε περίπτωση, το γεγονός ότι η μάχη έδειχνε μέχρι τέλους αμφίρροπη επιτρέπει να πούμε ότι το εθνικιστικό ακροδεξιό κίνημα MAGA (Make America Great Again, Να Ξανακάνουμε την Αμερική Μεγάλη/Σπουδαία) παραμένει μια ισχυρή δύναμη που θα μεταφραστεί σε μεγάλο αριθμό ψήφων για τον Ντόναλντ Τραμπ, παρά τα γεγονότα της 6ης Γενάρη του 2020 (έφοδος στο Καπιτώλιο, απόπειρα ανατροπής του αποτελέσματος), τις αναρίθμητες δικαστικές περιπέτειες του μεγιστάνα, την αμφισβήτηση ως και ανοιχτή εχθρότητα τμημάτων του Ρεπουμπλικανικού «κατεστημένου», που μερίδα του έφτασε να στηρίζει δημόσια την Καμάλα Χάρις. Ασφαλώς σε αυτή την εικόνα ενός Τραμπ που στέκεται «εναντίον όλων», χρειάζεται μια προσοχή. Οι αδελφοί Κοχ (των οποίων ο Όμιλος είναι η δεύτερη μεγαλύτερη ιδιωτική εταιρεία στις ΗΠΑ), η οικογένεια Άντελσον (στην οποία ανήκει η πλουσιότερη Ισραη-

λινή του πλανήτη και 5η πλουσιότερη γυναίκα στην Αμερική), ο Τίμοθι Μέλτον (κληρονόμος τραπεζών) και ο Έλον Μασκ (ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου) τα έχουν δώσει όλα για την εκλογή του Τραμπ. Η Χάρις φαίνεται να στηρίχθηκε από πολύ ευρύτερα τμήματα του κεφαλαίου, αλλά αυτή η έντονη δραστηριοποίηση κάποιων «υπερ-πολιτικοποιημένων» (ακροδεξιών) μελών της ελίτ των ελίτ για τον Ντόναλντ, λέει πολλά για αυτόν τον «λαϊκίστη».

Το κίνημα MAGA έχει χορηγούς, αλλά ασφαλώς έχει αποκτήσει και κοινωνική δυναμική. Η δυνατότητα του Τραμπ να παραμένει ανταγωνιστικός ενώ εκφράζει όλο και πιο ανοιχτά ακροδεξιές θέσεις, αποδεικνύει την χρεοκοπία της Δημοκρατικής στρατηγικής της «τριγωνοποίησης». Αυτή λάνσαρε πρώτος ο Κλίντον και αποτελεί έναν ευφημισμό για τη δεξιά μετατόπιση: Αν στη μία κουκίδα βρίσκονται πχ οι ρατσιστές και στην άλλη οι αντιρατσιστές, το Δημοκρατικό Κόμμα σχηματίζει τρίγωνο, με τη δική του κουκίδα να στέκεται πάνω και ανάμεσα στις δύο θέσεις. Με τους Ρεπουμπλικάνους να μετατοπίζονται σε όλο και πιο ακροδεξιές θέσεις, η Δημοκρατική «κουκίδα» κινείται κι αυτή διαρκώς δεξιότερα. Η προεκλογική βουτιά της Καμάλα Χάρις στον αντιμεταναστευτικό βούρκο, η περηφάνια με την οποία προβάει το παρελθόν της ως «σκληρή» Εισαγγελέας, οι κοινές προεκλογικές εμφανίσεις με μέλη της σκληρά συντηρητικής Ρεπουμπλικανικής οικογένειας Τσέινι (!) στο πλευρό της είναι κάποια μόνο παραδείγματα.

Αν η Χάρις καταφέρει να κερδίσει, θα την έχει διασώσει σε σημαντικό βαθμό το ζήτημα των αμβλώσεων, η απαγόρευση των οποίων σε δεκάδες Πολιτείες έχει προκαλέσει αναρίθμητες ιστορίες τρόμου για εκατομμύρια γυναίκες και που αποτελεί μια από τις ελάχιστες εμφανείς διαχωριστικές γραμμές που πιέζουν σε εκλογική κινητοποίηση υπέρ των Δημοκρατικών. Αν και η Χάρις περιορίστηκε στην υπόσχεση αποκατάστασης του προηγούμενου (ελληνικού) στάτους κβο, υπερασπίζεται την

άμβλωση πιο θαρρετά από προκατόχους της όπως ο Μπάιντεν ή η Κλίντον, ενώ η σύνθεση του Ανώτατου Δικαστηρίου και το πρόγραμμα του Τραμπ προκαλεί φόβους για ακόμα πιο δραστητικές επιθέσεις σε άλλα δικαιώματα (των γυναικών, αλλά και των μαύρων, των ομοφυλόφιλων κ.ά.).

Η σημασία της Γάζας

Αν η Χάρις ηττηθεί, θα έχει πληρώσει το πολιτικό τίμημα της γενοκτονίας στη Γάζα και τη θηριώδη απόσταση ανάμεσα στην πολιτική των Δημοκρατικών (ενεργή συμμετοχή και στήριξη του Ισραήλ) και τα αισθήματα κρίσιμης μερίδας ψηφοφόρων τους (εβραϊκός ριζοσπαστισμός, αραβικός και μουσουλμανικός πληθυσμός, νεολαία). Όταν το «μικρότερο κακό» είναι ένας γενοκτονικός πόλεμος, δεν φταίει η... Ζιλ Στάνιν για την απροθυμία πολλών ψηφοφόρων να ψηφίσουν Καμάλα Χάρις. Η υποψήφια των Πρασίνων κινούταν σε χαμηλές δημοσκοπικές πτήσεις γύρω στο 1% και δεν είχε απασχολήσει καθόλου το δημόσιο διάλογο. Αλλά το γεγονός ότι κατεβαίνει στις «αμφίρροπες Πολιτείες» και σε κάποιες από αυτές φαινόταν να κερδίζει τη ψήφο αρκετών αραβο-μουσουλμάνων, προκάλεσε ένα μπαράζ επιθέσεων από τα προοδευτικά/φιλελεύθερα ΜΜΕ και το ίδιο το Δημοκρατικό Κόμμα, που βρήκαν την «ένοχο» για μια πιθανή ήττα της Καμάλα.

Είναι δείγμα πανικού και επίγνωσης ότι λίγες χιλιάδες ψήφοι στο Μίσιγκαν (γιατί περί αυτού πρόκειται) μπορεί να κάνουν τη διαφορά σε μια εκλογική αναμέτρηση που θα συγκρουστούν δύο μπλοκ δεκάδων εκατομμυρίων ψηφοφόρων. Αλλά είναι και πολιτική-ιδεολογική επιλογή. Είναι πιο εύκολο να ρίξεις την ευθύνη της ήττας στο «μικρό κόμμα» που «διασπά τη ψήφο», θεωρώντας δεδομένο (!) ότι οι ψηφοφόροι του θα σε στήριζαν αν δεν υπήρχε αυτός ο «μικρο-χαλαστής», παρά να παραδεχθείς ότι φταίει η πολιτική σου –εν προκειμένω μια γενοκτονία! Η Έβα Μπόργκουαρντ, εκπρόσωπος της Αμερικανικής Εβραϊκής οργάνωσης If Not Now και

οργανωτικό στέλεχος της προεκλογικής καμπάνιας των Δημοκρατικών το 2020 είχε προειδοποιήσει από μήνες ότι ο Μπάιντεν «διακινδυνεύει να παραδώσει την εκλογή στον Τραμπ αρνούμενος την κατάπαυση του πυρός», συμπληρώνοντας ότι είναι «εξωφρενικό» να κατηγορούνται οι νεαροί ψηφοφόροι «που είναι δίκαια εξοργισμένοι με τον Μπάιντεν για την υποστήριξή του στην Ισραηλινή κυβέρνηση που έχει προκαλέσει δεκάδες χιλιάδες νεκρούς, αντί [να κατηγορείται] ο επικεφαλής των ενόπλων δυνάμεων του πιο ισχυρού στρατού στον πλανήτη»...

Από τους παράγοντες που μπορούν να κρίνουν το αποτέλεσμα, απουσιάζει η οικονομία. Αυτό γιατί είναι δύσκολο να βρεθεί υποψηφιότητα που μπορεί να εμπνεύσει τους εργαζόμενους πάνω σε αυτήν τη βάση. Η προσπάθεια της Χάρις να αναδείξει την ταπεινή της καταγωγή ως διαχωριστική με τον υπερπλούσιο Τραμπ (που υπόσχεται ανοιχτά νέες φοροαπαλλαγές στην τάξη του), σκοντάφτει στα πεπραγμένα της 4ετίας Μπάιντεν, που ελάχιστα βελτίωσαν την ζωή των «από κάτω», παρά τις γενναίες προεκλογικές του εξαγγελίες.

Σε κάθε περίπτωση, η εσωτερική πολιτική ζωή στις ΗΠΑ θα μπει σε μια ταραχώδη μετεκλογική περίοδο. Σε περίπτωση ήττας του Τραμπ, θεωρείται σχεδόν δεδομένο ότι δεν θα αναγνωρίσει το αποτέλεσμα. Από την κοινωνική δύναμη, την οργανωτική ικανότητα και το βαθμό δειξίδωσης στο κράτος του κινήματος MAGA, θα κριθεί αν θα ζήσουμε μια επανάληψη της 6ης Γενάρη του 2020 και αν αυτή θα θυμίζει φάρσα ή τραγωδία. Σε περίπτωση νίκης του Τραμπ, θα διαπιστώσουμε σύντομα αν θα επιχειρήσει να υλοποιήσει την εκτεταμένη «συντηρητική επανάσταση» που σκιαγραφεί το διαβόητο «Σχέδιο 2025», το οποίο έχει εξιτάρει τη φαντασία του ακροδεξιού οικοσυστήματος στις ΗΠΑ, που εργάζεται ήδη για τη στρατολόγηση ανθρώπων έτοιμων να αντικαταστήσουν το «διοικητικό κράτος» που λειτουργούσε –λέει– ως φρένο στην πρώτη θητεία του Ντόναλντ...

Οι απολογητές του σιωνισμού παίζουν τα ρέστα τους

Τα τελευταία 15 περίπου χρόνια, από τα πρώτα βήματα της ελληνοϊσραηλινής συνεργασίας μέχρι τη σημερινή στρατηγική συμμαχία Ελλάδας-Ισραήλ, έχει επενδυθεί πολύς χρόνος, πολύ χρήμα και πολλές εργατοώρες για να αποκτήσει ερείσματα και στην κοινή γνώμη η αλλαγή της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής.

Σε μια χώρα που για διάφορους ιστορικούς λόγους η (λιγότερο ή περισσότερο) φιλοπαλαιστινιακή τοποθέτηση είχε αποκτήσει χαρακτηριστικά «εθνικής συναίνεσης», αυτή η διαβρωτική διαδικασία εξελίχθηκε σταδιακά και σε αυτή τη διαδρομή χτίστηκε ένας μηχανισμός πολιτικών στελεχών, δημοσιογράφων, σοσιαλμιντιακών «ακτιβιστών» και διανοουμένων.

Προπαγανδιστικές υφέσεις κι εξάρσεις

Αυτός ο μηχανισμός δούλεψε «στα κόκκινα» μετά την 7η Οκτώβρη, αναπαράγοντας αυτούσια τη σιωνιστική αφήγηση (για την 7η Οκτώβρη, για την Ισραηλινή απάντηση, για τον χαρακτήρα της σύγκρουσης) με πρωτοφανές θράσος κι «επιθετικότητα». Τους μήνες που ακολούθησαν, τα «καύσιμα» της 7/10 εξαντλήθηκαν, μέσα από τη σκληρή πραγματικότητα της γενοκτονίας, τη μαζική κατακραυγή ενάντια στα σιωνιστικά εγκλήματα και την ακόλουθη αλλαγή στο διεθνές κλίμα. Ο μηχανισμός αυτός μπορεί να συνέχισε να κάνει σιωπηλή δουλειά, αλλά «λούφαξε» στη δημόσια σφαίρα, ελπίζοντας «να σταματήσουμε να μιλάμε για την Παλαιστίνη».

Όμως τις τελευταίες εβδομάδες επανήλθε με ορμή. Σε μικρότερο βαθμό η επέτειος της 7ης Οκτώβρη και πολύ περισσότερο τα επεισόδια «γενίκευσης» του πολέμου (Λίβανος, ανταλλαγές χτυπημάτων μεταξύ Ισραήλ-Ιράν) έδωσαν νέα ώθηση στη φιλοσιωνιστική επικοινωνιακή μηχανή να «αντεπιτεθεί» ελπίζοντας να αντιστρέψει τη ζημιά που έχουν προκαλέσει στη γραμμή της οι... πράξεις του Ισραηλινού Στρατού.

Σε αυτή την επικοινωνιακή αντεπίθεση επιστρατεύεται ένα μίγμα «υψηλής γεωπολιτικής», η κυνική γλώσσα του ιδιοτελούς «εθνικού συμφέροντος», ο αντιτουρκικός εθνικισμός και η ισλαμοφοβία.

Ερντογάν δια πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν

Ο αντιτουρκικός εθνικισμός έχει απο-

δειχθεί η πλέον δοκιμασμένη κι αγαπημένη συνταγή της κυρίαρχης τάξης για να υποστηρίξει κάθε εγκληματική επιλογή της. Προφανώς τα θηριώδη εξοπλιστικά προγράμματα που στερούν πολυτίμους πόρους που θα μπορούσαν να στηρίξουν τις κοινωνικές ανάγκες. Αλλά η επίκληση στα «σχέδια του Ερντογάν» έχουν αποδειχθεί πασπαρτού. Η ρατσιστική αγριανθρωπιά στον Έβρο στηρίζεται στην παρουσία των προσφύγων/μεταναστών ως «εργαλεία του Ερντογάν». Καταστροφικές για το κλίμα και το περιβάλλον εξορύξεις εγκρίνονται με τίτλο «η Κρήτη βάζει φρένο στις ορέξεις του Ερντογάν» και επιχειρηματολογία επιπέδου «αν δεν εξορύξουμε εμείς, θα τα εξορύξει ο Τούρκος». Σήμερα, ένα μεγάλο κομμάτι «πατριωτών», ξεπερνά τις όποιες εννοχές του για την φιλοϊσραηλινή του στροφή αποδίδοντάς την στην... αχαριστία των Παλαιστίνιων, που πήγαν λέει και τα βρήκαν με τον Ερντογάν. Αν θες να από-ανθρωποποιήσεις κάποιον στα μάτια της κοινής γνώμης, για να μην αξίζει την αλληλεγγύη ή έστω τη συμπόνοια, πες τον «εργαλείο του Ερντογάν». Κάπως έτσι, αν μερίδα των Παλαιστίνιων καλοδέχεται την όποια στήριξη λαμβάνει (κυρίως ρητορική-διπλωματική) από το τουρκικό κράτος, αυτό αυτόματως δικαιολογεί τον ρόλο της Ελλάδας στον εφοδιασμό της ισραηλινής πολεμικής μηχανής που σπέρνει τον όλεθρο εδώ κι ένα χρόνο.

Ισλαμοφοβία

Η αξιοποίηση της ισλαμοφοβίας προφανώς δεν είναι άσχετη με τον αντιτουρκισμό, αλλά έχει τη δική της δυναμική που φτάνει σε σημείο χυδαιότητας. Διάφοροι δημοσιολόγοι-ντες της Δεξιάς αντιμετωπίζουν τις δολοφονίες του Ισραήλ με κακόγουστα, χυδαία, στερεοτυπικά αστεία για «πιλάφια και παρθένες» ως το κίνητρο των μαχητών που πέφτουν νεκροί. Είναι η πιο χυδαία έκφραση μιας γενικότερης θεωρίας περί θρησκευτικού χαρακτήρα του πολέμου, όπου οι Παλαιστίνιοι και οι Λιβανέζοι σύμμαχοί τους υποτίθεται ότι πολεμούν το Ισραήλ γιατί είναι φανατικοί ισλαμιστές. Η εποικιστική αποικιοκρατία, η κατοχή, το apartheid, τα σχέδια εθνικάθαρσης δεν υπάρχουν σε αυτό το παράλληλο σύμπαν. Σε αυτό το παράλληλο σύμπαν, το άμεσο επίδικο του πολέμου δεν είναι αν θα αποτραπεί η εθνικάθαρση, η κατοχή, η καταστροφή της Γάζας, αλλά αν θα επιβάλει η... Χαμάς το όραμά της στην περιοχή!

Η ισλαμοφοβική προπαγάνδα είναι υποκριτική ακόμα και όταν προέρχεται από Αμερικανούς φιλελεύθερους ή Γάλλους «κοσμικούς». Αλλά γίνεται ακόμα πιο εξοργιστική όταν επιστρατεύεται στην Ελλάδα των Ελλήνων Χριστιανών.

Μέσω της δαιμονοποίησης της Χαμάς, προωθείται μια δαιμονοποίηση του Παλαιστινιακού Αγώνα συνολικότερα. Από «δημοσιογράφο» (ας τον πούμε έτσι) που φαίνεται ότι θέλει να χτίσει καριέρα διεξάγοντας τον αγώνα τον καλό (κατά της Αριστεράς) σε λάιβ αναμετάδοση στην εκπομπή του, μάθαμε πρόσφατα ότι το «Ελεύθερη Παλαιστίνη» ως σύνθημα (του Φεμινιστικού Φεστιβάλ) σημαίνει λίγο-πολύ... θεοκρατία. Από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, Π. Μαρινάκη, μάθαμε πρόσφατα ότι το ύψωμα της παλαιστινιακής σημαίας και το σύνθημα «λευτεριά στην Παλαιστίνη» (στη συναυλία για τα Τέμπη) αποτελεί... «ξέπλυμα τρομοκρατικών οργανώσεων».

Ποιος είναι ο Δαυίδ;

Όσοι παίρνουν υπόψη την θηριώδη ηθική-στρατιωτική-πολιτική ασυμμετρία ανάμεσα στην αντίσταση στη Γάζα και το Κράτος του Ισραήλ, επιλέγουν να στρέψουν βολικά τους προβολείς (και τη συζήτηση) στο Ιράν. Είναι ένας πολύ πιο βολικός «κακός», ως κράτος με σχετική στρατιωτική ισχύ και τις δικές του περιφερειακές φιλοδοξίες, με ένα σκληρό εσωτερικό καθεστώς. Γι' αυτό άλλωστε επιλέγει και η σιωνιστική προπαγάνδα να επικεντρώνει στην Τεχεράνη όταν απευθύνεται σε διεθνή/δυτικά ακροατήρια.

Πρόκειται για «μπάλα στην εξέδρα», που κρύβει επιμελώς ότι η «καρδιά» όλων των εξελίξεων στη Μέση Ανατολή είναι ιστορικά το Παλαιστινιακό Ζήτημα και σήμερα συγκεκριμένα η καταστροφή της Γάζας. Πρόκειται επίσης για στρέβλωση της απλής αλήθειας ότι το Ιράν... δεν είναι σε πόλεμο με το Κράτος του Ισραήλ, ούτε είναι αυτό που καθορίζει τον ρυθμό και τις εξελίξεις στην περιφερειακή σύγκρουση. Αυτή η αλήθεια ξεπερνιέται μέσα από την παρουσίαση των ενόπλων κινήσεων που στηρίζονται υλικά από την Τεχεράνη και έχουν σχέσεις μαζί της ως άβουλοι «βραχίονες» του ιρανικού καθεστώτος. Κάπως έτσι, χτίζεται ο μύθος του Ισραήλ ως «Δαυίδ» (!) που μάχεται με τον Ιρανικό «Γολιάθ» που το χτυπά από Ιράκ, Λίβανο, Γάζα, Υεμένη.

Τα αντάρτικα κινήματα της περιοχής δεν αποτελούν «εξαρτήματα» του

Ιράν. Δεν θυμίζουν σε καμία περίπτωση «Γολιάθ». Και δεν εμπλέκονται καν σε ανοιχτό πόλεμο με το Ισραήλ απειλώντας το άμεσα με «καταστροφή», αυτοπεριοριζόμενα σε μια χαμηλής έντασης δράση έμπρακτης στήριξης της αντίστασης στη Γάζα.

Το γεγονός ότι αυτά τα μη-κρατικά κινήματα στρατολογούν μαζικά κι έχουν δυνατότητες, είναι απλά μια πολιτική υπενθύμιση ότι το σιωνιστικό κράτος εξακολουθεί να συγκεντρώνει την έχθρα των γειτονικών λαών. Και η ερμηνεία αυτής της έχθρας βρίσκεται στην ίδρυσή του, τον χαρακτήρα του και τα πεπραγμένα του -όχι σε κάποια ιρανική συνωμοσία.

Αλλά κυρίως, το Ισραήλ δεν στέκεται μόνο του απέναντι στους εχθρούς του. Αν η φιλοϊσραηλινή προπαγάνδα θέλει να «ζωγραφίσει» έναν δίμετρο Ιρανό νταή να στέκεται πίσω από τον μικρό Παλαιστινιακό μαχητή για να πείσει ότι «απειλείται», θα πρέπει ο πίνακας να ολοκληρωθεί με έναν αμερικανικό-δυτικό γίγαντα να στέκεται πίσω από το σιωνιστικό κράτος, για να έχουμε μια πιο πλήρη εικόνα του ποιος απειλεί ποιον...

Οριενταλισμός

Στην πορεία αυτού του πολέμου έχουμε ακούσει πολλά άπιθانا. Στην ερειπωμένη, πεινασμένη Γάζα, το Ισραήλ, λέει, «αμύνεται». Ενώ η διεύρυνση του πολέμου στο Λίβανο, τα χτυπήματα στην Υεμένη και το Ιράν επιδιώκουν, λέει, την «αποκλιμάκωση μέσω της κλιμάκωσης». Πρόκειται για κωμικοτραγικά μάταιη απόπειρα της «Δύσης» να διατηρήσει την εικόνα του «πολιτισμένου» απέναντι στους «ανατολίτες». Γιατί όλη η επιχειρηματολογία που περιγράφουμε εκεί συγκλίνει. Στο οριενταλιστικό ρατσισμό απέναντι στην «Ανατολή», στους σκουρόχρωμους, τους Άραβες, τους μουσουλμάνους. Οι πιο κυνικοί το ομολογούν. «Δείτε ποιοι υποστηρίζουν τους Παλαιστίνιους» λένε, δείχνοντας την Τουρκία, το Ιράν, τη Χεζμπολά, τους Χούτι, και θεωρούν ότι αυτό το επιχείρημα... κλείνει τη συζήτηση για τη «σωστή πλευρά της ιστορίας», στην οποία πρέπει να σταθεί και η Ελλάδα. Ευτυχώς, τεράστιες μάζες ανθρώπων -και ιδιαίτερα νέων- στο εσωτερικό της ίδιας της «Δύσης», δεν ταυτίζονται μαζί τους. Βλέπει τη γενοκτονία σε ζωντανή σύνδεση και μαθαίνει να εντοπίζει ποιος είναι ο κρίσιμος κόμβος στη σχέση της «Δύσης» με την «Ανατολή». Δεν είναι κάποια «σύγκρουση πολιτισμών». Είναι η αποικιοκρατία.

Κλιμάκωση της εθνοκάθα

Του Πάνου Πέτρου

Η σιωνιστική επιθετικότητα συνεχίζεται στο Λίβανο, συνεχίζει να φλερτάρει με πόλεμο με το Ιράν, ενώ κλιμακώνει την αγριότητα κατά των Παλαιστινίων.

Μάχες στο Λίβανο

Ένα μήνα μετά την έναρξη της χερσαίας ισραηλινής εισβολής στο Λίβανο, οι μάχες παραμένουν οριοθετημένες κατά μήκος των συνόρων και ο Ισραηλινός στρατός συνεχίζει την τακτική των επιδρομών.

Η αποδυνάμωση της Χαμάς μετά από ένα χρόνο πολέμου έχει επιτρέψει στις IDF να μεταφέρουν «το κέντρο βάρους» των επιθέσεων τους στο βόρειο μέτωπο. Αλλά η Γάζα δεν έχει «ειρηνευτεί» και η Παλαιστινιακή Αντίσταση συνεχίζει να παρενοχλεί τις δυνάμεις εισβολής/κατοχής. Επιπλέον, οι απώλειες Ισραηλινών στρατιωτών αυξήθηκαν ραγδαία μέσα στον Οκτώβρη, επιβεβαιώνοντας ότι μια αναμέτρηση με τη λιβανέζικη οργάνωση στο έδαφος είναι πολύ πιο δύσκολη υπόθεση από τις τρομοκρατικές επιθέσεις και τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς. Οι IDF ανακοινώνουν ότι καταστρέφουν «στρατιωτικές υποδομές» και «αποθέματα πυραύλων» της Χεζμπολά στα σύνορα, αλλά οι εκτοξεύσεις ρουκετών και drones συνεχίζονται αμείωτες και κατά καιρούς δείχνουν τις δυνατότητές τους. Σε μια σειρά πετυχημένων χτυπημάτων κατά ισραηλινών στρατιωτικών στόχων, πιο εμβληματικά ήταν το χτύπημα στη βάση εκπαίδευσης της ελίτ ταξιαρχίας «Γκολάνι» και το πλήγμα στην εξοχική κατοικία του Νετανιάχου.

Η σιωνιστική στρατιωτική ηγεσία δέχτηκε με θέρμη την έναρξη της επίθεσης στο Λίβανο, στην προσπάθεια να ανακτήσει το πολιτικό της κεφάλαιο (για πρώτη φορά στα χρονικά, καταγράφεται δημοσκοπική απώλεια εμπιστοσύνης της ισραηλινής κοινωνίας στο στρατό της). Αλλά πλέον καλείται να συνυπολογίσει τις απώλειες στις γραμμές της -οι οποίες απασχολούν πλέον με ένταση το δημόσιο διάλογο στο Ισραήλ- και την πιθανότητα να μην πετύχει τελικά (για άλλη μια φορά στο Λίβανο) τους διακηρυγμένους στόχους της.

Σε αυτό το φόντο, το Ισραήλ δείχνει να επιδιώκει εσωτερικές εντάσεις στο Λίβανο. Οι καταστροφικοί βομβαρδισμοί στο νότιο Λίβανο αφορούν το «Δόγμα Νταχίγια»: να χτυπηθεί η κοινωνική βάση στήριξης του ένοπλου κινήματος για να πιεστεί αυτό να συνθηκολογήσει υπό το βάρος του

Αριστερά: Γιορτή εποίκων που προωθούν τον εποικισμό της Γάζας. Στο κέντρο: Γυναίκες και παιδιά υποχρεώνονται να εγκαταλείψουν την Τζαμπάλια. Δεξιά: Άντρες άνω των 16 οδηγούνται σε Κέντρα Κράτησης.

κόστους που υπομένουν οι άνθρωποι του. Πλέον καταγράφονται και χτυπήματα σε άλλες πόλεις και συνοικίες, πχ χριστιανικές, που εντάσσονται σε ένα άλλο σχεδιασμό: Να αναζωπυρωθούν δογματικές διαιρέσεις και να στραφούν τμήματα του πληθυσμού ενάντια στη Χεζμπολά που «έφερε τον πόλεμο στις γειτονιές τους». Ενώ ο στρατός «εκβιάζει» μια τέτοια εξέλιξη ένοπλα, η διπλωματία την επιδιώκει «βελούδινα», αναζητώντας πρόθυμες δυνάμεις μέσα στο λιβανέζικο πολιτικό σύστημα να απομονώσουν τη Χεζμπολά. Προς το παρόν αυτά δεν έχουν αποδώσει, καθώς υπάρχει συναίνεση απόκρουσης της σιωνιστικής επιθετικότητας, αλλά η προϊστορία του Λιβάνου μας υποχρεώνει να παρακολουθούμε συνεχώς το

γής της σύνθεσης της διεθνούς δύναμης που θα επιτηρήσει την υλοποίηση, προς το φιλοσιωνιστικότερο. Το κέντρο βάρους των διεθνών διπλωμάτων έχει μετατοπιστεί στην επίτευξη εκχειρίδας στο Λίβανο, αφήνοντας έξω από την εξίσωση την Γάζα. Πρόκειται για μια προσπάθεια να καμφθεί η επιμονή της Χεζμπολά στην «ενότητα των μετώπων». Πρόκειται επίσης για έναν από τους ισραηλινούς στόχους: να μεταφερθεί το ενδιαφέρον στη θεματολογία της «γενίκευσης», της «κλιμάκωσης» κ.ο.κ. για να φύγουν τα φώτα μακριά από τη Γάζα (και τη Δυτική Όχθη)...

Η εθνοκάθαρση παραμένει η καρδιά της κρίσης

Πλάι στους διακηρυγμένους στόχους της ισραηλινής κυβέρνησης (καταστροφή της Χαμάς, επιστροφή των ομήρων), υπάρχει κι ένας άρρητος αλλά στρατηγικός: Η ολοκλήρωση της εθνοκάθαρσης όλης της ιστορικής Παλαιστίνης ή «Ερέτζ Ισραήλ» (Γη του Ισραήλ) σύμφωνα με τη σιωνιστική μυθολογία. Η καλύτερη συνθήκη για να προχωρήσει ένα τέτοιο απάνθρωπο σχέδιο τόσο μαζικής κλίμακας είναι η θύελλα του πολέμου. Αυτό συνέβη το 1948, επαναλήφθηκε σε μικρότερη κλίμακα το 1967 και τώρα, μετά από χρόνια «διαχείρισης» της καταπίεσης του παλαιστινιακού πληθυσμού, επιστρέφει ξανά το ζήτημα της «μεταφοράς» του.

Παραμονές της εισβολής στο Λίβανο, αμέσως μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις τη δολοφονία Νασράλα, ο Άνταμ Σιλς εξηγούσε στο International Socialism Project ότι ο Νετανιάχου ήθελε μια επιστροφή στις «μέρες μετά

την 7η Οκτώβρη», με όρους κλίματος στην ισραηλινή κοινή γνώμη και στις διεθνείς κυβερνήσεις. Κι έγγραφε χαρακτηριστικά:

«Για να πετύχει το Ισραήλ τον ιστορικό του στόχο να απομακρύνει όλους τους Παλαιστίνιους "από το ποτάμι ως τη θάλασσα", χρειάζεται μια νέα ένεση αδρεναλίνης. Ο δυναμισμός που διαδέχτηκε την 7η Οκτώβρη έχει εξαντληθεί. Αυτός είναι ο βασικός λόγος για τις πρόσφατες επιθέσεις στη Χεζμπολά και το Λίβανο... Μπορούμε να πούμε ότι, για το Ισραήλ, ο δρόμος προς τη Ναμπλούς και τη Ραμάλα περνά από την Κοιλιάδα της Μπεκά».

Τα σχέδια εθνοκάθαρσης προωθούνται σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη. Ο Ισραηλινός στρατός χτυπά συνεχώς τις ένοπλες πολιτοφυλακές της Δυτικής Όχθης ενώ οι έποικοι επιτίθενται σε παλαιστινιακές κοινότητες και η κυβέρνηση ανακοινώνει νέες προσαρτήσεις, νέα φυλάκια. Η φετινή συγκομιδή της ελιάς έχει γίνει στόχος επιθέσεων των εποίκων, που χτυπάνε αγρότες, καίνε ελαιώνες, ξεριζώνουν ελαιόδεντρα. Τα μέτρα επιθετικής «εβραιοποίησης» και πίεσης προς τους Παλαιστίνιους να φύγουν, γνωστά από χρόνια στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, έχουν αρχίσει να εμφανίζονται πιο διακριτικά και σε κάποιες από τις «μικτές» πόλεις του Ισραήλ. Αλλά το μεγαλύτερο δράμα συνεχίζει να εξελίσσεται στη Γάζα.

Ο θάνατος του Σινουάρ

Με τον θάνατο του Γιαχιά Σινουάρ, ένα ακόμα κορυφαίο στέλεχος της Χαμάς προστέθηκε στην λίστα με τους μάρτυρες. Η απώλεια είναι σημαντική, αλλά

«Η Γάζα πρέπει να καταστραφεί ολοσχερώς: τρομακτικό χάος, οξεία ανθρωπιστική κρίση, κραυγές που φτάνουν ως τον ουρανό...»

εσωτερικό πολιτικό τοπίο.

Στις διεθνείς διπλωματικές πρωτοβουλίες, δεσπόζει η επίκληση στην εφαρμογή των αποφάσεων του ΟΗΕ με τις οποίες έληξε ο πόλεμος του 2006. Αλλά το Ισραήλ ανεβάζει τις απαιτήσεις, ζητώντας ρόλο στην εποπτεία κι εφαρμογή τους, ελευθερίες μελλοντικής δράσης μέσα στο Λίβανο και αλλα-

ρσης στην Παλαιστίνη

δεν αλλάζει πολλά πράγματα στην εξέλιξη του πολέμου και της σιωνιστικής προσπάθειας καταστροφής της Χαμάς. Το Ισλαμικό Κίνημα θα συνεχίσει να δρα και να αναπαράγει ηγεσίες όσο διαθέτει κοινωνική βάση και στελεχικό δυναμικό. Ο τρόπος που πέθανε ο Σινουάρ και η απαθανάτιση της στιγμής σε βίντεο, μάλλον ενίσχυσε το μύθο της Χαμάς, παρά έκαμψε το ηθικό της. Πολλοί Ισραηλινοί, εκστασιασμένοι από το βίντεο της εκτέλεσης, θεωρούσαν ότι ένα θέαμα που σε αυτούς προκαλεί ηδονή, θα προκαλεί πόνο ή ταπείνωση στους Παλαιστίνιους. Κάποιοι Ισραηλινοί δημοσιογράφοι επιχειρήσαν να εξηγήσουν στους αλαλάζοντες συμπατριώτες τους ότι «σε αυτό το βίντεο, οι Παλαιστίνιοι βλέπουν κάτι πολύ διαφορετικό από αυτό που βλέπουμε εμείς» και να προειδοποιήσουν ότι αυτή η εικόνα «δημιουργεί χιλιάδες Σινουάρ».

Ο θάνατος του Σινουάρ έφερε ταυτόχρονα τη διάλυση ενός μύθου. Ότι αυτός ήταν το «εμπόδιο για την ειρήνη». Κάποιες δυτικές ηγεσίες πίστεψαν το μύθο τους, σπεύδοντας να επικοινωνήσουν στον Νετανιάχου ότι «με τον Σινουάρ νεκρό, ανοίγει ο δρόμος για συμφωνία». Οι δηλώσεις του ίδιου του Νετανιάχου («δεν τελείωσε η δουλειά») και κυρίως η εγκληματική κλιμάκωση στη βόρεια Γάζα βάζουν τέλος σε αυτό το παραμύθι...

Ιστορικό έγκλημα στη βόρεια Γάζα

Αφού έστρεψαν τη διεθνή προσοχή στο Λίβανο, οι IDF ενεργοποίησαν μια παραλλαγή του «Δόγματος των Στρατηγών» (εντολής εκκένωσης/αντιμετώπιση όσων παραμένουν ως εχθρικούς μαχητές/πολιορκία) στη βόρεια Γάζα. Στις 30 Σεπτεμβρίου Ισραηλινές μονάδες κινήθηκαν μέσα στο Λίβανο. Την 1η Οκτώβρη, διακόπηκε η ροή τροφίμων στη βόρεια Γάζα. Στις 6 Οκτώβρη ξεκίνησε η στρατιωτική επιχείρηση εκεί.

Ο Ισραηλινός στρατός βομβαρδίζει καταφύγια εκτοπισμένων, εισβάλλει σε νοσοκομεία, χτυπά κτίρια, με ντόπιους να καταφεύγουν στο τουίτερ για να περιγράψουν μια κόλαση όπου «ο θάνατος είναι παντού γύρω μας». Τις πρώτες 3 εβδομάδες είχαν σκοτωθεί πάνω από 1.000 άνθρωποι. Αναλογικά με τον πληθυσμό που έχει παραμείνει στη βόρεια Γάζα, ο ρυθμός εξόντωσης θυμίζει τους πρώτους 2 μήνες του πολέμου. Στις 23 Οκτώβρη, η Ισραηλινή κυβέρνηση παραδέχτηκε δημόσια ότι δεν είχαν περάσει καθόλου τρόφιμα μέσα στον πολιορκημένο θύλακα, επιβεβαιώνοντας ότι επέβαλε συνθήκες λιμοκτονίας επί 3 τουλάχιστον εβδομάδες. Έκτοτε, ισχυρίζεται ότι πέρασαν «κάποια φορτηγά», χωρίς να παρουσιάζει όμως

αποδείξεις. Τα διασωστικά συνεργεία, οι ανθρωπιστικές ΜΚΟ, οι ομάδες του ΠΟΥ για εμβολιασμό, έχουν ανακοινώσει ότι υποχρεώνονται να αναστείλουν κάθε δραστηριότητα. Ούτε η πείνα και η εξολόθρευση αρκούσαν για να πειστούν οι κάτοικοι της βόρειας Γάζας να φύγουν «εθελοντικά». Οπότε ο βίαιος εκτοπισμός πήρε ακόμα πιο άμεση-καταναγκαστική μορφή. Στρατιώτες κάνουν εφόδους σε καταφύγια και υποχρεώνουν τους πρόσφυγες να φύγουν προς τα νότια υπό την απειλή επιτόπου εκτέλεσης. Οι φωτογραφίες που δημοσιεύει ο Ισραηλινός στρατός με την ουδέτερη λεζάντα «Παλαιστίνιοι που αποχωρούν», επιβεβαιώνουν ότι πρόκειται για βίαιο εξαναγκασμό υπό την κίνηση όπλων. Υπάρχουν δύο ειδών ουρές ανθρώπων που «αποχωρούν». Είτε απαρτίζονται αποκλειστικά από γυναίκες και παιδιά, είτε αποκλειστικά από άντρες άνω των 16 οι οποίοι κρατάνε στο χέρι την ταυτότητά τους. Αυτό που δεν αποτυπώνει ο φακός, είναι οι Ισραηλινοί στρατιώτες που υποχρεώνουν την πρώτη ουρά να συνεχίσει να προχωρά ενώ μεταφέρει τα μέλη της δεύτερης σε κέντρα κράτησης. Εν τω μεταξύ, ο στρατός πυρπολεί, καταστρέφει και ισοπεδώνει κάθε κτίριο που εκκελώνουν οι Παλαιστίνιοι -για να μην έχουν πουθενά να επιστρέψουν.

Το «Δόγμα των Στρατηγών» υποτίθεται ότι αφορά την αποτελεσματική διεξαγωγή του πολέμου και δηλώνει ότι η εκκένωση είναι «προσωρινή». Αλλά είναι κοινό μυστικό ότι ενώ κάποιοι στρατηγγοί είναι η «βιτρίνα» αυτού του σχεδίου, οι εμπνευστές του είναι τα στελέχη της εξτρεμιστικής οργάνωσης Tzan 9, που πυρπολεί τα φορτηγά της ανθρωπιστικής βοήθειας πριν μπουκ στην Γάζα και η οποία έχει υποστεί κυρώσεις ακόμα και από τις ΗΠΑ. Η οργάνωση αυτή οργάνωσε πρόσφατα και μια «γιορτή» (με την παρουσία δεκάδων βουλευτών και κυβερνητικών στελεχών) προώθησης της ιδέας του εοικισμού της Γάζας...

Ο πιο αναγνωρισμένος δημόσιος εισηγητής του «Δόγματος των Στρατηγών», ο απόστρατος στρατηγός Τζιόρα Εϊλάντ (ο οποίος παρεμπιπτόντως ανήκει στην σιωνιστική «κεντροαριστερά») έχει δηλώσει στο παρελθόν: «Η Γάζα πρέπει να καταστραφεί ολοσχερώς: τρομακτικό χάος, οξεία ανθρωπιστική κρίση, κραυγές που φτάνουν ως τον ουρανό...».

Το αμερικανικό «τελεσίγραφο»

Στις 15 Οκτώβρη, η αμερικανική κυβέρνηση δήλωσε ότι η Ισραηλινή κυβέρνηση έχει ένα μήνα να επιτρέψει να περάσουν τρόφιμα στη βόρεια Γάζα, αλλιώς ρισκάρει την αμερικανική στρα-

Η σύγκρουση με το Ιράν

Η ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ του Ισραήλ με το Ιράν παραμένει «οριοθετημένη» και αργόσυρτη, αλλά παραμένει ενεργή κι επισφαλής. Μετά από πολλές εβδομάδες σκέψης για την αντίδραση στη δολοφονία του Χανίγιε σε Ιρανικό έδαφος, η Τεχεράνη υποχρεώθηκε να απαντήσει τελικά, όταν το Ισραήλ οργάνωσε τρομοκρατικές επιθέσεις στο Λίβανο, δολοφόνησε το Νασράλα και μια ολόκληρη σειρά στελεχών της Χεζμπολά, βομβάρδισε την Υεμένη. Η ηγεσία της Ισλαμικής Δημοκρατίας, της οποίας η στρατηγική για να μπορέσει να σταθεί και να ενσωματωθεί σε έναν (αραβικό) χάρτη στηρίζεται στην εξασφάλιση περιφερειακών ερεισμάτων, ήταν υποχρεωμένη να «κάνει κάτι» για τους συμμάχους της σε Λίβανο, Υεμένη, Παλαιστίνη. Το χτύπημα σε Ισραηλινούς στόχους ήταν μια σκάλα ανώτερο -και λιγότερο «σκηνοθετημένο»- από εκείνο του περασμένου Απρίλη.

Το Ισραήλ επέλεξε να δώσει συνέχεια. Τελικά δέχτηκε το αμερικανικό αίτημα να αποφύγει πυρηνικές εγκαταστάσεις ή πετρελαιοειδή εγκαταστάσεις και σημάδεψε στόχους που αφορούν τις αμυντικές (αεράμυνα) και επιθετικές (μονάδες παραγωγής πυραύλων) δυνατότητες του Ιρανικού στρατού. Αλλά κι αυτό το χτύπη-

μα ήταν μια σκάλα ανώτερο από το απολύτως συμβολικό χτύπημα του Απρίλη. Ενώ ήταν το πρώτο χτύπημα εντός Ιράν που το Ισραήλ ανέλαβε επίσημα την ευθύνη. Η αντιπαράθεση ανέβηκε ένα ακόμα σκαλοπάτι στη «σκάλα της κλιμάκωσης».

Το Ιρανικό καθεστώς -για άλλη μια φορά- ζυγίζει τις επιλογές του. Η πρώτη δήλωση του Χαμενεΐ ήταν γρίφος. Η σιωνιστική επίθεση, είπε, δεν πρέπει «ούτε να υποτιμηθεί, ούτε να υπερτιμηθεί» και οι αναφορές στο «δικαίωμα του Ιράν να αμύνεται» έμειναν γενικόλογες, αφήνοντας ανοιχτό το δρόμο της αποκλιμάκωσης. Πιο πρόσφατα, επανήλθε κάνοντας λόγο για «σκληρή απάντηση». Το επικίνδυνο «τένις» συνεχίζεται και το μπαλάκι είναι ξανά τώρα στα χέρια της Τεχεράνης. Η Ιρανική ηγεσία συνεχίζει να ισορροπεί ανάμεσα στην απροθυμία της να πάει σε πόλεμο με το Ισραήλ και την ανάγκη να υπερασπιστεί το αντισιωνιστικό προφίλ στους φίλους της και να προβάλει μια «αποτρεπτική ισχύ» απέναντι στους εχθρούς της. Πάνω σε αυτή την αντίφαση θα συνεχίσει να «παίζει» η σιωνιστική ηγεσία, ελπίζοντας είτε να αποδυναμώσει πολιτικά τον εχθρό της, είτε να σύρει τις εξελίξεις και τις ΗΠΑ σε έναν πόλεμο κατά του Ιρανικού καθεστώτος...

Ισραήλ εναντίον... ΟΗΕ

Με αυτή την αλαζονική επίγνωση ότι «οι κανόνες δεν ισχύουν για το Ισραήλ», η σιωνιστική ηγεσία έχει κλιμακώσει τον πόλεμό της με τον ΟΗΕ. Αυτός αρχικά ήταν μεταφορικός, με το Νετανιάχου να τον περιγράφει από το βήμα της συνέλευσής του ως «αντισιωνιστικό βάλτο» και την Ισραηλινή κυβέρνηση να καθιστά «ανεπιθύμητο πρόσωπο» τον γενικό του γραμματέα! Με την επίθεση στο Λίβανο, ο πόλεμος έγινε κυριολεκτικός. Οι IDF απαίτησαν από την ειρηνευτική δύναμη του ΟΗΕ να αποχωρήσει και από την άρνησή της και μετά έχουν καταγραφεί διαδοχικές ένοπλες επιθέσεις σε βάσεις κυανόκρανων! Σε μια κίνηση γεμάτη συμβολισμούς, το Κράτος του Ισραήλ κατάσχεσε εκτάσεις γης που ανήκουν στα γραφεία της UNRWA στην Ιερουσαλήμ για να χτίσει... εοικισμούς. Ακολούθησε η πραγματική επίθεση, με την Κνεσέτ να υπερψηφίζει την απαγόρευση της δράσης της Υπηρεσίας του ΟΗΕ για τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες, ο ρόλος της οποίας είναι πολύτιμος σε κάθε προσφυγικό στρατόπεδο και αναντικατάστατος ειδικά στη Γάζα...

τιωτική βοήθεια. Ήταν η πιο επίσημη παραδοχή ότι δεν περνάει καθόλου τρόφιμα. Ήταν επίσης μια τραγικά ανεπαρκής παρέμβαση. Ακόμα κι ο Ζοζέπ Μπορέλ, ο επικεφαλής της εξωτερικής πολιτικής της ΕΕ υποχρεώθηκε να κατηριάσει τον «ένα μήνα προθεσμία» τη στιγμή «που άνθρωποι πεθαίνουν με τέτοιους ρυθμούς». Ήταν όμως και μια υποκριτική παρέμβαση. Το Politico αποκάλυψε δηλώσεις στελεχών ανθρωπιστικών οργανώσεων που συναντήθηκαν με την Λιζ Γκράντε, υπεύθυνη της αμερικανικής κυβέρνησης για την ανθρωπιστική κατάσταση στη Γάζα στα τέλη Αυγούστου. Σύμφωνα με το ρεπορτάζ, όταν της τέθηκε το θέμα της διαρκούς αποστολής αμερικανικών όπλων, η εκπρόσωπος της αμερικανικής κυβέρνησης τους δήλωσε ξεκάθαρα ότι το Ισραήλ ανήκει σε «ένα πολύ στενό κύκλο απειροελάχιστων συμμάχων» στους οποίους οι ΗΠΑ «δεν αρνούνται το οτιδήποτε θέλουν». Όταν της επεσήμαναν ότι το Ισραήλ παραβιάζει το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο, «Μας είπε ότι οι κανόνες δεν ισχύουν για το Ισραήλ»...

Δράση για την Παλαιστίνη!

Του Πάνου Πέτρου

Στην επέτειο του ενός χρόνου πολέμου στη Γάζα, το κίνημα αλληλεγγύης έδειξε ότι διατηρεί δυνατότητες κινητοποίησης στο δρόμο. Δυστυχώς δεν έγινε εφικτή μια κοινή διαδήλωση, που θα ενοποιούσε τον κόσμο που κινητοποιήθηκε στη διαδήλωση στις 5 Οκτώβρη, στις τοπικές συγκεντρώσεις του ΚΚΕ την ίδια μέρα και στη διαδήλωση στις 7 Οκτώβρη. Ξεχωρίζουμε την τελευταία, όπου το ηθικό-πολιτικό βάρος μιας σημαδιακής επετείου που έχει καταγραφεί πλατιά, συνέβαλε σε μια διαδήλωση που η μαζικότητα και η μαχητικότητα θύμιζε εκείνη της 15ης Μάη, επετείου της Νάκμπα.

Τις εβδομάδες που ακολούθησαν, η δράση αντίστασης και αλληλεγγύης εκφράστηκε σε πολλές επιμέρους μάχες και πήρε διάφορες μορφές, με σταθερό σημείο αναφοράς την πεισματική επιμονή και προσήλωση των σαββατιάτικων συγκεντρώσεων στο Σύνταγμα στις 12 μ.

Είναι σε εξέλιξη καμπάνιες συλλογής υπογραφών. Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό Εργατικών Σωματείων και Συλλογικότητων συγκεντρώνει υπογραφές που απαιτούν να υλοποιηθεί άμεσα η ομόφωνη απόφαση της ελληνικής Βουλής (του 2015) για αναγνώριση Παλαιστινιακού κράτους, να αποσυρθεί κάθε υποστήριξη (στρατιωτικής, οικονομικής, διπλωματικής) στο Ισραήλ όσο συνεχίζει τη στρατιωτική κατοχή, να υπαχθεί κατάπαυση πυρός στη Γάζα.

Η Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων Αθήνας συγκεντρώνει υπογραφές για την επείγουσα έκκληση GazaSOS, που ζητά μέτρα όπως κυρώσεις και εμπάργκο για να σταματήσει η διευκόλυνση του φρικιαστικού σχεδίου «Starve or Surrender» («Λιμοκτονήστε ή παραδοθείτε») που απειλεί από τις αρχές Οκτώβρη τους

Παλαιστίνιους που βρίσκονται στο βόρειο τμήμα της Γάζας.

Είναι επίσης σε εξέλιξη σημαντικές προσπάθειες υλικής αλληλεγγύης και στήριξης του Παλαιστινιακού λαού. Η οικονομική εξόρμηση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό Εργατικών Σωματείων και Συλλογικότητων, τα έσοδα του φετινού Φεμινιστικού Φεστιβάλ ενίσχυσαν οργανώσεις Παλαιστίνιων γυναικών και άλλες Παλαιστινιακές κοινωνικές οργανώσεις που στηρίζουν το λαό της Γάζας.

Η ζεστή ανταπόκριση του κόσμου στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Αθήνα-Παλαιστίνη (από τις 17 Οκτωβρίου έως τις 16 Νοεμβρίου) δείχνει τη διάθεση πολλών ανθρώπων να ακούσουν παλαιστινιακές φωνές και να μάθουν παλαιστινιακές ανθρώπινες ιστορίες, να εξοικειωθούν με έναν πολιτισμό του οποίου η ίδια η ύπαρξη αποτελεί πράξη αντίστασης και μέσο διεκδίκησης της ανθρωπιάς που επιχειρεί να τους στερήσει η Κατοχή και η σιωνιστική προπαγάνδα.

Στις 11 Νοέμβρη, το δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας θα κληθεί εκ νέου να συζητηθεί ψήφισμα που κατέθεσε η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα και στηρίζεται στην κατεπείγουσα έκκληση SOS Gaza, μιας και σε προηγούμενη συνεδρίαση ο Δούκας «επιφυλάχθηκε για περαιτέρω διαβούλευση». Τέτοιες πρωτοβουλίες θα είναι χρήσιμο να αναληφθούν κι από άλλες δημοτικές παρατάξεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς, αλλά και να οργανωθούν με μεγαλύτερη συστηματικότητα, δημοσιότητα, ενεργοποίηση δυνάμεων και κινητοποίηση μέσα κι έξω από τα δημοτικά συμβούλια, για να πάρει το ζήτημα την έκταση που το αναλογεί.

Συνεχίζεται και η κινητικότητα ενάντια στο καλλιτεχνικό ξέπλυμα του Ισραήλ. Η έκθεση Wanderlust/all passports υποχρεώθηκε να αποσύρει την διαφήμιση της Πρεσβείας του Ισραήλ ως χορηγού επικοινωνίας της έκθεσης, μετά από δημόσιες αντιδράσεις. Η συλλογικότητα «Artists

Against Genocide and Artwashing GR» προχώρησε σε ενημερωτική παρέμβαση στα εγκαίνια, για να αναδείξει άλλες σκοτεινές όψεις της έκθεσης, όπως οι χορηγίες πολεμικών βιομηχανιών και εταιρείας προμήθειας καυσίμων με σταθμούς ανεφοδιασμού στο Ισραήλ, η καταπάτηση εργασιακών δικαιωμάτων των καλλιτεχνών, η εργαλειοποίηση της έκθεσης από επιχειρηματικά συμφέροντα. Τα μέλη της συλλογικότητας δέχτηκαν προπηλακισμούς από security, ενώ μια από τις εικαστικούς ανακοίνωσε την απόσυρση της συμμετοχής της από την έκθεση.

Το κίνημα δίνει και μάχες υπεράσπισης των ανθρώπων που παίρνουν θέση. Η πειθαρχική δίωξη της Ελευθερίας Παλαιστίδου, δασκάλας στο 3ο Δημοτικό Σχολείο Ταύρου, επειδή ανάρτησε στο χώρο του σχολείου εικαστική δημιουργία μαθητών και μαθητριών της για την ειρήνη, όπου μεταξύ άλλων αναφέρεται και το αίτημα για ελευθερία στην Παλαιστίνη, είναι μια πρόκληση που δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη. Ο Σύλλογος Εκπαιδευτικών «Ο Παρθενώνας» συγκεντρώνει ψηφίσματα και καλεί σε έμπρακτη στήριξη και σε συγκέντρωση στις 7 Νοέμβρη, ενώ καλεί επίσης «όλους/-ες τους συναδέλφους/-ισσες να μιλήσουν με τα παιδιά και να οργανώσουν δράσεις στήριξης του Παλαιστινιακού λαού και των λαών που δοκιμάζονται».

Να μπλοκάρουμε τη συνεργασία

Τα σημάδια ενεργοποίησης δυνάμεων μέσα στο εργατικό κίνημα είναι ελπιδοφόρα και μπορεί να βρει συνέχεια. Με πιο εμβληματική την κινητοποίηση των ναυτεργατών της Cosco που μπλόκαρε την αποστολή κοντέινερ με πυρομαχικά στο Ισραήλ, αλλά και αποφάσεις σωματείων (ΔΕΠ Παντείου, Ένωση Σκηνοθετών-Δημιουργών) υπέρ του Παλαιστινιακού λαού και κατά της διευκόλυνσης του Ισραήλ από την ελ-

ληνική κυβέρνηση, χρειάζεται να μεγαλώσει η ανταπόκριση στο κάλεσμα των Παλαιστινιακών εργατικών συνδικάτων «προς τους εργάτες του κόσμου» να αναλάβουν δράση ενάντια στην ισραηλινή πολεμική μηχανή.

Άλλωστε η ερευνητική προσπάθεια δημοσιογράφων, κινηματικών συλλογικότητων, μελών και φίλων του BDS Greece φέρνει διαρκώς στην επιφάνεια νέες όψεις ή υπενθυμίσεις της ελληνικής συνηγορίας. Πλάι σε γνωστούς ενόχους όπως η Energean και η Elbit, προστέθηκαν η Motor Oil και η Intracom Defense. Ενώ πρόσφατα αποκαλύφθηκε ότι σε ελλαδικό έδαφος τρέχουν προγράμματα «αναψυχής» για τους στρατιώτες των IDF, οι οποίοι γεμίζουν μπαταρίες κι επιστρέφουν φρεσκαρισμένοι στη Γάζα για να συνεχίσουν τα εγκλήματα πολέμου.

Απέναντι σε αυτές τις προκλήσεις, δυνάμεις του κινήματος συζητούν την ανάγκη αναβάθμισης των τακτικών, όπως η εκδήλωση-σεμινάριο στον πολυχώρο Somoud, όπου συλλογικότητες που δρουν στην Ελλάδα ανταλλάξαν εμπειρίες με διεθνείς συλλογικότητες που έχουν συσσωρεύσει εμπειρίες «παρενοχλητικής» δράσης αλλά και καταστολής.

Αυτός ο πλούτος δράσεων κι εμπειριών χρειάζεται να συνδυαστεί και να συντονιστεί δημιουργικά και πολλαπλασιαστικά. Η έρευνα και η στοχοθεσία πάνω σε όψεις της ελληνοϊσραηλινής συνεργασίας (στη λογική του διεθνούς κινήματος BDS), η ακτιβιστική διάθεση της πολιτικής ανυπακοής ή της συμβολικής δράσης που επιχειρούν δυνάμεις να «μεταφέρουν» από τη διεθνή εμπειρία, η ενεργή στήριξη τέτοιων τακτικών από τη δύναμη του εργατικού κινήματος, η συνέχεια των δράσεων στην αλληλεγγύη και στον πολιτισμό, οι δράσεις εξωστρεφούς προπαγάνδας -αν λειτουργήσουν συνδυαστικά και συντονισμένα- μπορούν να χτίσουν το κίνημα αλληλεγγύης που απαιτεί το μέγεθος του εγκλήματος και των προκλήσεων στη Γάζα...